

Cartea psalmilor

Autor: Dragoslava Santrac

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

©2023 General Conference of Seventh-day Adventists®

Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redactate din *Biblia, sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egwwritings.org**. Traducerea unor citate a fost îmbunătățită.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Loredana-Andreea Weiss **Redactare:** Delia-Mirela Buciuman

Referent: Daniel Brînzan

Grafică și tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Copertă: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SANTRAC, DRAGOSLAVA

Cartea psalmilor: studii biblice: ianuarie-februarie-martie 2024 /

Dragoslava Santrac. - Ed. instructori. - Pantelimon: Viață și Sănătate, 2023

ISBN 978-606-087-409-6

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Apel</i>	6
1. Cum să citim psalmii	11
2. Învață-ne să ne rugăm!.....	24
3. Domnul este Suveran	36
4. Domnul aude și salvează	48
5. Imnurile Domnului cântate pe un pământ străin ..	60
6. „Mă voi ridica”	72
7. „Bunătatea Ta ajunge până la ceruri”	84
8. Înțelepciune pentru o viață neprihănită	96
9. Cel ce a venit în numele Domnului	108
10. Lecțiile trecutului	121
11. Dorul după Dumnezeu în Sion.....	134
12. Închinare fără sfârșit	146
13. Speră în Domnul!	158

Psalmii – acolo unde inima lui Dumnezeu întâlnește inima oamenilor

Psalmii sunt, prin excelență, rugăciuni și imnuri biblice. Exprimați în momente de laudă, de bucurie, de tristețe sau de disperare, roștiți sau cântați în privat ori în public, de către oameni obișnuiți, de regi, poeți sau preoți, compuși atât de oameni neprihăniți, cât și de păcătoși pocăiți, cartea psalmilor a slujit drept carte de rugăciuni și carte de imnuri pentru generații întregi de credincioși.

Psalmii își datorează rolul distinct faptului că, în timp ce cea mai mare parte a Bibliei ne vorbește *nouă*, ei vorbesc *în numele* nostru și *cu* noi. Psalmii sunt o sursă de binecuvântare, speranță și reînnoire, un ghid atât pentru introspecție, cât și pentru meditația la măreția lui Dumnezeu, care îl eliberează pe cel care strigă din străfunduri și îl face să își consacre iarăși viața. Prin urmare, nu este surprinzător că mulți oameni simt că rezonază cu emoțiile și experiențele exprimate în psalmi și îi adoptă ca rugăciuni proprii. Martin Luther vorbea cu emoție despre ei: „Unde se pot găsi cuvinte mai nobile pentru a exprima bucuria decât în psalmii de laudă sau de mulțumire? Prin ei poți vedea în inima sfinților la fel cum te-ai uita la o frumoasă grădină publică sau te-ai uita în cer. [...] Sau unde poate găsi cineva cuvinte mai profunde, mai pline de căință și tristețe care să exprime mâhnirea, dacă nu în psalmii durerii? [...] Prin urmare, este ușor de înțeles de ce cartea Psalmii este cartea preferată a tuturor sfinților. Căci orice om, în orice situație poate găsi în psalmi ceva ce corespunde nevoilor lui, ceva ce simte că i se potrivește atât de bine de parcă ar fi fost pus acolo doar pentru el. Nu poate găsi cuvinte ca acestea sau mai bune decât ele în nicio altă carte” (Martin Luther, *Martin Luther: Selections From His Writings*, ed. John Dillenberger, 1962, p. 39, 40).

Pentru a avea și noi parte de puterea transformatoare a psalmilor, suntem chemați să-i cântăm și să-i rostim în rugăciuni la fel ca generațiile de credincioși care i-au folosit pentru a-și exprima laudele, cererile, mărturisirile și durerile în fața Dumnezeului suveran, a Dumnezeului harului și dreptății.

Este atunci nevoie să *studiem* psalmii? La fel ca restul Scripturilor, psalmii au fost scriși în propriul lor context istoric, teologic și literar. Scopul studierii lor este să aducă lumea biblică mai aproape de publicul modern. Trebuie să conștientizăm că, deși sunt rugăciuni ale oamenilor lui Dumnezeu și chiar rugăciuni înălțate de Isus ca Domn întrupat, psalmii sunt și rugăciuni *despre* Isus. Ei sunt revelația lui Dumnezeu făcută oamenilor. Un alt scop al studierii psalmilor este așadar să aflăm din ei tot ce a făcut, face și va face Dumnezeu pentru lume în și prin Isus Hristos.

Deși cartea Psalmii este o colecție de 150 de poezii, s-ar putea ca această colecție să nu fie atât de întâmplătoare pe cât ar părea. Psalmii stau mărturie în favoarea unei experiențe spirituale care este comună multora dintre copiii lui Dumnezeu. Experiența începe cu o credință întemeiată pe domnia suverană a lui Dumnezeu, în care binele este răsplătit, iar răul, pedepsit. Pe măsură ce înaintăm în studiul nostru, vom vedea ce se întâmplă când lumea armonioasă a credinței este amenințată și atacată de rău. Se mai află Dumnezeu la conducere? Cum pot credincioșii să Îi cânte Domnului într-o țară străină?

Dorința și rugăciunea noastră este ca psalmii să ne întărească în călătoria noastră prin viață și cu ajutorul lor să ajungem să Îl cunoaștem pe Dumnezeu zilnic, de la inimă la inimă, până în ziua când Îl vom vedea pe Isus față în față.

Dragoslava Santrac, profesor doctor în Vechiul Testament, este editorul-șef al lucrării *Encyclopedia of Seventh-day Adventists* („Enciclopedia adventiștilor de ziua a șaptea”), la sediul mondial al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Ea este autoarea volumului care tratează Psalmii 76 – 150 din cadrul lucrării *Seventh-day Adventist International Bible Commentary* („Comentariul biblic internațional adventist de ziua a șaptea”).

Drag cititor,

Faci parte din acea jumătate a adventiștilor din România care cumpără ghidul tipărit de studii biblice.

Dacă în biserica ta locală există ora instructorilor, ești și mai privilegiat – probabil un sfert dintre biserici mai au încă acest obicei bun. Iar dacă sâmbăta dimineața ajungi la Școala de Sabat fără să întârzi, intuiesc că scrii de mână textele biblice după întrebări. Din punctul meu de vedere, ți-ai acordat încă o șansă de a face parte din rămășița Școlii de Sabat.

Criza de credință începe cu pași mici: mai întâi lipsa de interes zilnic pentru studiul sistematic al Bibliei – dureros de multe studii tipărite se întorc neatînse în tipografie și sfârșesc în topitorie. Mai apoi pierderea credinței se manifestă prin absentarea de la ora de studiu din Sabat. Și așa se va întâmpla că, după ani, în final, unii vor rămâne fără argumente biblice în fața popoului de învățături false.

”

Și Duhul și Mireasa zic:

«Vino!»

Și cine aude să zică:

«Vino!» [...]

Amin! Vino, Doamne Isuse!

(Apocalipsa 22:17,20)

”

Privește în jur și alege de partea cui vrei să fii!

Distinge-te prin zel misionar, fii implicat! Nu te descuraja: toți suntem chemați, dar puțini aleși rămân până la sfârșit!

Vrei să fii de partea câștigătoare?

Stai lângă Școala de Sabat, pentru că Școala de Sabat înseamnă Biblie – cea mai sigură armă spirituală în viitorul nostru profetic!

*Daniel Brînzan,
Director, Departamentul Școala de Sabat
și Lucrarea Personală, Uniunea de Conferințe*

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupeii Școlii de Sabat și toți vizitatorii se vor bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit rostit cu simpatie și căldură.

2. Sugerăm ca participanții să se încurajeze unii pe alții prin relatarea unui răspuns primit la o rugăciune sau prin descrierea unei activități recente de voluntariat în care au fost implicați (pentru anul misionar 2022-2023, detalii la departamentele Familie și Educație).

3. Fiecare participant poate împărtăși nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, iar grupa poate înălța o rugăciune pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică. Se recomandă deschiderea Bibliei și lecturarea textelor de bază ale fiecărei lecții.

2. Este de dorit ca fiecare participant să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția.

3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări de la finalul fiecărui studiu, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Recomandăm ca dezbateri de studiu să se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.

2. Fiecare grupă este încurajată să planuiască o activitate misionară în care să se poată implica un număr cât mai mare de membri.

3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2024”.

LISTĂ de RUGĂCIUNE, POST și SLUJIRE

Mă rog, mă dedic și lucrez pentru:

Cineva din familie _____

Cineva dintre rude _____

Cineva dintre prieteni _____

Cineva dintre vecini _____

Cineva din biserică _____

Cineva dintr-o localitate fără prezență adventistă _____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Ianuarie

- 1 Isaia 33
- 2 Isaia 34
- 3 Isaia 35
- 4 Isaia 36
- 5 Isaia 37
- 6 Isaia 38
- 7 Isaia 39
- 8 Isaia 40
- 9 Isaia 41
- 10 Isaia 42
- 11 Isaia 43
- 12 Isaia 44
- 13 Isaia 45
- 14 Isaia 46
- 15 Isaia 47
- 16 Isaia 48
- 17 Isaia 49
- 18 Isaia 50
- 19 Isaia 51
- 20 Isaia 52
- 21 Isaia 53
- 22 Isaia 54
- 23 Isaia 55
- 24 Isaia 56
- 25 Isaia 57
- 26 Isaia 58
- 27 Isaia 59
- 28 Isaia 60
- 29 Isaia 61
- 30 Isaia 62
- 31 Isaia 63

Februarie

- 1 Isaia 64
- 2 Isaia 65
- 3 Isaia 66
- 4 Ieremia 1
- 5 Ieremia 2
- 6 Ieremia 3
- 7 Ieremia 4
- 8 Ieremia 5
- 9 Ieremia 6
- 10 Ieremia 7
- 11 Ieremia 8
- 12 Ieremia 9
- 13 Ieremia 10
- 14 Ieremia 11
- 15 Ieremia 12
- 16 Ieremia 13
- 17 Ieremia 14
- 18 Ieremia 15
- 19 Ieremia 16
- 20 Ieremia 17
- 21 Ieremia 18
- 22 Ieremia 19
- 23 Ieremia 20
- 24 Ieremia 21
- 25 Ieremia 22
- 26 Ieremia 23
- 27 Ieremia 24
- 28 Ieremia 25
- 29 Ieremia 26

Martie

- 1 Ieremia 27
- 2 Ieremia 28
- 3 Ieremia 29
- 4 Ieremia 30
- 5 Ieremia 31
- 6 Ieremia 32
- 7 Ieremia 33
- 8 Ieremia 34
- 9 Ieremia 35
- 10 Ieremia 36
- 11 Ieremia 37
- 12 Ieremia 38
- 13 Ieremia 39
- 14 Ieremia 40
- 15 Ieremia 41
- 16 Ieremia 42
- 17 Ieremia 43
- 18 Ieremia 44
- 19 Ieremia 45
- 20 Ieremia 46
- 21 Ieremia 47
- 22 Ieremia 48
- 23 Ieremia 49
- 24 Ieremia 50
- 25 Ieremia 51
- 26 Ieremia 52
- 27 Plângeri 1
- 28 Plângeri 2
- 29 Plângeri 3
- 30 Plângeri 4
- 31 Plângeri 5

30 decembrie – 5 ianuarie

Cum să citim psalmii

Sabat după-amiază

De memorat: „Apoi, le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie _____ tot ce este scris despre Mine în _____, în _____ și în _____.» Atunci _____ mintea, ca să înțeleagă Scripturile” (Luca 24:44,45).

De-a lungul veacurilor, cartea psalmilor a fost carte de rugăciuni și de imnuri atât pentru evrei, cât și pentru creștini. Și, deși sunt în general cuvintele psalmiștilor adresate lui Dumnezeu, psalmii nu provin de la muritori, ci de la Dumnezeu care le-a inspirat muritorilor gândirea.

Fără îndoială, Domnul i-a inspirat pe psalmiști să scrie, de aceea, la fel ca în întreaga Scriptură (2 Petru 1:21), Dumnezeu ne vorbește în psalmi prin slujitorii Săi și cu ajutorul Duhului Său. Isus, apostolii și scriitorii Noului Testament au citat din psalmi și i-au numit „Scriptură” (Marcu 12:10; Ioan 10:34,35; Ioan 13:18). Psalmii sunt Cuvântul lui Dumnezeu în aceeași măsură în care sunt cărțile Geneza și Epistola către romani.

Psalmii au fost scriși în stilul poeziei ebraice de către diferiți autori din Israelul antic, prin urmare, reflectă lumea acestora, chiar dacă mesajele lor au un caracter universal. Acceptarea psalmilor drept Cuvântul lui Dumnezeu și concentrarea atenției pe trăsăturile lor poetice, precum și pe contextele lor istorice, teologice și liturgice sunt elemente fundamentale pentru înțelegerea acestor mesaje care traversează mii de ani până în zilele noastre.

6 ianuarie – Sabatul Bibliei

1 Citește **1 Cronici 16:7; Neemia 12:8; Psalmii 18:1; 30:1; 92:1; 95:2; 105:2; Coloseni 3:16 și Iacov 5:13**. Cu ce ocazii s-au scris anumiți psalmi? Când folosea poporul lui Dumnezeu psalmii?

Psalmii au fost compuși pentru a fi folosiți în închinarea personală și colectivă. Erau cântați ca imnuri în închinarea de la templu, după cum sugerează adnotările muzicale care precizează: instrumente (Psalmul 61), melodii (Psalmul 9) sau conducători ai interpreților muzicali (Psalmul 8). În Biblia ebraică, titlul cărții Psalmii, *tehilim*, „laude”, reflectă scopul ei principal, acela de a-L lăuda pe Dumnezeu. Titlul în alte limbi, inclusiv în limba română, „Psalmii”, derivă din grecescul *psalmoi*, care apare în Septuaginta, o traducere timpurie a Bibliei ebraice (sec. III și II î.H.).

Psalmii erau o parte indispensabilă a închinării poporului Israel, fiind folosiți la consacrarea templelor, la sărbătorile religioase, la procesiuni și în timpul așezării chivotului legământului în Ierusalim.

„Cântările treptelor” (Psalmii 120 – 134), cunoscute și ca psalmii pelerinilor, erau cântate în mod tradițional în timpul pelerinajului la Ierusalim pentru cele trei sărbători anuale principale (Exodul 23:14-17). „*Hallel**-ul egiptean” (Psalmii 113 – 118) și „Marele Hallel” (Psalmul 136) erau cântați la cele trei sărbători anuale principale, inclusiv la festivalurile de lună nouă și la consacrarea templului. Hallelul egiptean a primit un rol deosebit în ceremonia de Paște. Psalmii 113 și 114 erau cântați la începutul mesei de Paște, iar Psalmii 115 – 118, la sfârșit (Matei 26:30). „Hallelul zilnic” (Psalmii 145 – 150) a fost încorporat în rugăciunile zilnice din cadrul slujbelor de dimineață de la sinagogă.

Psalmii făceau parte din închinarea poporului, dar îl și instruiau cum să se închine lui Dumnezeu în sanctuar. Domnul Isus S-a rugat folosind cuvintele din Psalmul 22 (Matei 27:46). Psalmii au ocupat un loc important și în viața bisericii timpurii (Coloseni 3:16; Efeseni 5:19).

Deși noi, evident, nu ne putem închina lui Dumnezeu într-un sanctuar pământesc precum templul, cum putem folosi psalmii în închinarea noastră, fie personală, fie publică?

*Termenul ebraic *hallel* înseamnă „laudă” și desemnează în acest context psalmi sau grupuri de psalmi de laudă. – n.r.

Regele David, al cărui nume apare în titlurile celor mai mulți psalmi, a fost activ în organizarea vieții liturgice a lui Israel. Este numit „cântărețul plăcut al lui Israel” (2 Samuel 23:1). Noul Testament îl atestă pe David ca autor al mai multor psalmi (Matei 22:43-45; Faptele 2:25-29,34,35; 4:25; Romani 4:6-8). Numeroși psalmi au fost compuși de muzicienii de la templu, care erau și leviți: de exemplu, Psalmii 50; 73 – 83, de către Asaf; Psalmii 42; 44 – 49; 84; 85; 87 și 88, de către fiii lui Core; Psalmul 88 de către Heman Ezrahitul și Psalmul 89 de către Etan Ezrahitul. În afară de ei, au mai scris câțiva psalmi Solomon (Psalmii 72 și 127) și Moise (Psalmul 90).

2 Citește Psalmii 25:1-5; 42:1; 75:1; 77:1; 84:1,2; 88:1-3 și 89:1. Prin ce experiențe treceau autorii lor?

Duhul Sfânt i-a inspirat pe psalmiști și le-a folosit talentele în slujba lui Dumnezeu și a comunității lor de credință. Psalmiștii erau oameni pe deplin consacrați și cu o credință profundă, dar predispuși la descurajări și ispite, la fel ca noi. Deși scriși cu ceva vreme în urmă, psalmii reflectă cu siguranță o parte din experiențele noastre de astăzi. „S-ajungă rugăciunea mea înaintea Ta! Ia aminte la cererile mele, căci mi s-a săturat sufletul de rele și mi se apropie viața de Locuința morților” (Psalmii 88:2,3). Acesta este un apel disperat din secolul al XXI-lea în aceeași măsură în care a fost strigătul cuiva de acum 3.000 de ani.

Unii psalmi menționează dificultăți, alții se concentrează pe bucurii. Psalmiștii au făcut apel la Dumnezeu să îi salveze și au avut parte de harul Lui nemeritat. L-au slăvit pe Dumnezeu pentru devotamentul și iubirea Lui și I-au promis devotamentul lor neabătut. Psalmii sunt, prin urmare, mărturii ale răscumpărării divine și semne ale harului divin și speranței în Dumnezeu. Psalmii constituie o promisiune divină adresată tuturor celor care, prin credință, acceptă darul iertării lui Dumnezeu și al vieții noi oferite de El. În același timp însă, ei nu încearcă să acopere, să ascundă sau să minimalizeze greutățile și suferințele care predomină într-o lume căzută.

Cum ne putem găsi speranța și alinarea în faptul că până și oamenii credincioși, precum autorii Bibliei, s-au luptat cu aceleași lucruri ca noi?

3 Citește Psalmii 3; 33:1-3 și 109:6-15. Ce situații de viață găsești aici?

Psalmii redau gama completă de experiențe umane și demonstrează că oamenii credincioși se pot închina lui Dumnezeu în orice etapă a vieții. Iată ce întâlnim: **(1) imnuri care Îl preamăresc pe Dumnezeu** pentru maiestatea și puterea Lui manifestate în lumea creată, pentru domnia, judecata și credinșia Lui; **(2) psalmi de mulțumire**, care exprimă recunoștința profundă pentru binecuvântările bogate din partea lui Dumnezeu; **(3) plângeri**, tânguirii, care sunt apeluri fierbinți adresate lui Dumnezeu pentru izbăvirea din necazuri; **(4) psalmi de înțelepciune, sapiențiali**, care transmit îndrumări pentru o trăire neprihănită; **(5) psalmi regali**, care fac trimitere la Hristos, Regele suveran și Eliberatorul poporului lui Dumnezeu; **(6) psalmi istorici**, care evocă trecutul lui Israel și evidențiază credinșia lui Dumnezeu și necredinșia lui Israel, cu scopul de a învăța generațiile următoare să nu repete greșelile strămoșilor lor, ci să se încreadă în Dumnezeu și să rămână fidele legământului Său.

Lirica psalmilor demonstrează o deosebită putere de a capta atenția cititorilor. Deși unele procedee poetice se pierd prin traducere, pe altele le putem aprecia și în limba română: **(a) Paralelismul** implică îmbinarea unor cuvinte, expresii sau idei rediate simetric. Paralelismul ajută la înțelegerea sensului unor părți echivalente. De exemplu: „Binecuvântează, suflet[ul meu], pe Domnul și tot ce este în mine să binecuvânteze Numele Lui cel sfânt” (Psalmii 103:1). În acest paralelism, „sufletul meu” este „tot ce este în mine”, adică întreaga ființă a autorului. **(b) Ilustrația** folosește limbajul metaforic pentru a face apel la simțurile fizice ale cititorului (de exemplu, refugiul la Dumnezeu este redat ca „umbra aripilor” Sale (17:8)). **(c) Merismul** exprimă întregul prin două părți opuse: „Zi și noapte strig înaintea Ta” denotă un strigăt fără încetare (88:1, subl.ad.). **(d) Jocurile de cuvinte și aliterațiile** folosesc sunetele cuvintelor pentru a transmite o idee și a evidenția un mesaj spiritual. În Psalmii 96:4,5 cuvintele ebraice *'elohim* („dumnezei”) și *'elilim* („idoli”) creează un joc de cuvinte pentru a transmite mesajul că zeii neamurilor doar par să fie *'elohim*, „dumnezei”, dar nu sunt decât *'elilim*, „idoli”.

În unii psalmi apare cuvântul „oprire” sau *selah*, care marchează un scurt interludiu, fie un apel la oprire și meditare la mesajul unei secțiuni a psalmului, fie o schimbare a acompaniamentului muzical (61:4).

4 Citește 2 Samuel 23:1,2 și Romani 8:26,27. Ce înveți de aici despre rugăciune?

Psalmii sunt rugăciuni și laude inspirate ale poporului Israel, așadar, în psalmi vocea este cea a lui Dumnezeu îmbinată cu cea a poporului Său. Psalmii presupun existența unor interacțiuni intense cu Dumnezeu.

Psalmistul I se adresează personal lui Dumnezeu ca „Dumnezeul meu”, „Doamne” și „Împăratul meu și Dumnezeuul meu” (Psalmii 5:2; 84:3). Psalmiștii îl imploră adeseori pe Dumnezeu: „Pleacă-Ți urechea” (5:1), „ascultă-mi rugăciunea” (39:12), „uită-Te” (25:18), „ascultă-mă degrabă” (102:2) și „mântuiește-mă” (6:4). Acestea sunt clar expresii ale unei persoane care se roagă la Dumnezeu.

Frumusețea remarcabilă și farmecul psalmilor stau în faptul că ei sunt Cuvântul lui Dumnezeu sub formă de rugăciuni și laude pioase din partea credincioșilor. Prin urmare, psalmii le oferă copiilor lui Dumnezeu momente de intimitate, precum cele descrise în Romani 8:26,27 – „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră, căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile știe care este năzuința Duhului, pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.”

Și Isus a citat din psalmi, de exemplu în Luca 20:42,43, când a citat direct din Psalmii 110:1 – „Căci însuși David zice în cartea Psalmilor: «Domnul a zis Domnului meu: 'Șezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale'»” (Luca 20:42,43).

Deși unii psalmi au la bază sau menționează anumite evenimente istorice naționale sau diverse experiențe ale autorilor, profunzimea lor spirituală vizează o varietate de situații de viață și trece dincolo de granițele culturale, religioase, etnice și de gen. Cu alte cuvinte, atunci când citești psalmii biblici, vei descoperi că transmit speranță, laudă, teamă, mânie, tristețe și supărare, lucruri cu care se confruntă oamenii din întreaga lume, din toate veacurile, indiferent de împrejurările în care se află. Psalmii ni se adresează tuturor, pe limba experiențelor noastre.

Ce îți spune faptul că Isus a folosit psalmii, despre importanța pe care aceștia o au în experiența de credință?

5 Citește Psalmii 16:8; 44:8; 46:1; 47:1,7; 57:2; 62:8; 82:8 și 121:7. Ce loc ocupă Dumnezeu în viața psalmistului?

Categoric, lumea psalmilor Îl are în centru pe Dumnezeu. Psalmistul caută să Îi subordoneze lui Dumnezeu, în rugăciune și laudă, toate experiențele de viață. Dumnezeu este Creatorul suveran, Împăratul și Judecătorul întregului pământ. El le asigură copiilor Săi tot ce au nevoie. De aceea trebuie să avem întotdeauna încredere în El. Până și dușmanii poporului lui Dumnezeu întrebă: „Unde este Dumnezeul tău?” atunci când poporul lui Dumnezeu pare să nu reușească (Psalmii 42:10). La fel cum Domnul este un Dumnezeu întotdeauna prezent și nu Își dezamăgește niciodată poporul, și poporul lui Dumnezeu Îl păstrează permanent pe Domnul în minte. În cele din urmă, psalmii prevestesc timpul când toate popoarele și întreaga creație se vor închina lui Dumnezeu (47:1; 64:9).

Locul central ocupat de Dumnezeu în viața oamenilor determină locul central al închinării. Închinarea în care erau folosiți psalmii era complet diferită de modul cum este înțeleasă de mulți astăzi, pentru că închinarea în cultura biblică era centrul firesc și incontestabil al întregii vieți a comunității. Prin urmare, tot ceea ce se întâmpla, fie bine, fie rău, în viața poporului era inevitabil exprimat în închinare. Dumnezeu îl aude pe psalmist, oriunde ar fi acesta, și îi răspunde la momentul perfect ales de El (3:4; 18:6; 20:6).

Psalmistul este conștient că locuința lui Dumnezeu este în cer, dar, totodată, Dumnezeu locuiește în Sion, în sanctuar, în mijlocul poporului Său. Dumnezeu este în același timp aproape și departe, peste tot și în templul Său (11:4), ascuns (10:1) și descoperit (41:12). În psalmi se îmbină aceste caracteristici ale lui Dumnezeu care aparent se exclud. Psalmiștii au înțeles că apropierea și depărtarea erau inseparabile în adevărata ființă a lui Dumnezeu (24:7-10). Ei au înțeles dinamica acestei tensiuni spirituale. Conștientizarea bunătății și prezenței lui Dumnezeu în mijlocul oricărei experiențe este elementul care le întărește speranța în timp ce așteaptă ca Dumnezeu să intervină când și cum va alege El să o facă.

Cum ne ajută psalmii să înțelegem că nu Îl putem limita pe Dumnezeu la anumite aspecte ale existenței noastre? Care ar fi părțile din viața ta în care cauți să-L ții pe Domnul la distanță?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, capitolul „Templul și consacrarea lui”; *Solii pentru tineret*, capitolul „Avantajele muzicii”.

Cartea Psalmii este alcătuită din 150 de psalmi, grupați în cinci cărți: Cartea întâia (Psalmii 1 – 41), Cartea a doua (Psalmii 42 – 72), Cartea a treia (Psalmii 73 – 89), Cartea a patra (Psalmii 90 – 106) și Cartea a cincea (Psalmii 107 – 150). Împărțirea Psaltirii în cinci cărți este o tradiție iudaică timpurie care corespunde împărțirii Pentateuhului în cinci cărți. Cartea Psalmii prezintă dovezi cu privire la anumite colecții de psalmi deja existente: colecțiile coreite (Psalmii 42– 49; 84; 85; 87; 88), colecția asafită (Psalmii 73 – 83), Cântările treptelor (Psalmii 120 – 134) și psalmii de laudă (Psalmii 111 – 118; 146 – 150). În Psalmii 72:20 se amintește de o colecție mai mică, a psalmilor lui David. Deși majoritatea psalmilor sunt asociați cu perioada lui David și a monarhiei timpurii (sec. X î.H.), colecția de psalmi a continuat să crească de-a lungul secolelor următoare. Este posibil ca scribii evrei, sub conducerea lui Ezra, să fi combinat într-o singură carte colecții mai mici de psalmi. Această comasare nu neagă inspirația divină a psalmilor. Scribii, la fel ca psalmiștii, erau slujitori consacrați lui Dumnezeu, iar lucrarea lor era condusă de Dumnezeu (Ezra 7:6,10). Natura divino-umană a psalmilor este comparabilă cu unirea divinului cu umanul în Domnul Isus la întrupare.

Studiu zilnic: Isaia 31 – 37; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Cei sărmani, lipsiți de ajutor”.

1. Ce cuvânt le spune Domnul femeilor fără grijă și nepăsătoare?

2. Ce anume nu se va stinge nici zi, nici noapte, fiind pustiit din veac în veac?

3. Cine era trestia care străpunge mâna oricui se sprijină pe ea?

4. Ce a făcut Ezechia cu scrisoarea primită de la împăratul Asiriei?

5. **Ce trebuie să facem cu aceia ai căror peri albi și pași șovăitori se apropie de mormânt?**

Privire generală

Cartea Psalmii, cunoscută și sub denumirea de Psaltire, este apogeul poeziei ebraice. Formând o colecție inspirată și înălțătoare de imnuri, psalmii exprimă multitudinea de sentimente și de lupte ale credincioșilor și sunt datați începând cu monarhia unită a lui Israel (sec. X î.H.) până în zilele postexilice (sec. V î.H.). Psaltirea cuprinde o varietate largă de genuri: cântece de mulțumire, de laudă, de mărturisire, rugăciuni pentru izbăvire, imnuri pentru ocrotire, imprecații, meditații la lucrările Creatorului etc. Studiul nostru din acest trimestru, care se concentrează asupra psalmilor, va căuta să reflecte această bogată diversitate.

Idei principale: În introducerea studiului din acest trimestru, vom aborda următoarele subiecte preliminare:

- (1) Contextul istoric al cărții Psalmii;
- (2) Diferitele genuri sau categorii de imnuri din colecție;
- (3) Îndrumări biblice pentru închinare.

În plus, ne vom extinde studiul asupra psalmilor prin abordarea următoarelor subiecte: (a) structura psalmilor; (b) diferitele mijloace literare folosite de psalmiști pentru a-și exprima emoțiile și (c) cărțile în care este subîmpărțită colecția de psalmi.

Comentariu

O carte de imnuri bine organizată

Cartea Psalmii este o colecție de imnuri realizată în secolul al V-lea î.H., cel mai probabil de Ezra și de tovarășii lui scribi. Aceasta are cinci secțiuni, fapt ce arată intenția editorilor de a organiza imnurile pe criteriu tematic, atât cronologic, cât și istoric (vezi tabelul de pe pagina următoare).

Astăzi, biserica noastră are propria colecție de imnuri de închinare, *Imnuri creștine*. La finalul acestei colecții se găsește o împărțire a imnurilor în funcție de temă. Cartea Psalmii are o organizare asemănătoare, deși este cronologică, nu tematică.

Domnului Îi place când ne gândim din timp la activitățile și la instrumentele pe care intenționăm să le folosim pentru a venera numele Său. Trebuie să ne străduim să Îi oferim numai ce avem noi mai bun.

Acest principiu este valabil nu numai pentru desfășurarea serviciului de închinare, ci și pentru plănuirea și organizarea lui. Spre deosebire de ideile moderne și de tendințele la modă, care susțin un stil mai liber de închinare, cartea Psalmii arată că trebuie să fim organizați și ordonați când vine vorba de închinarea la Dumnezeu.

Cartea	Capitolele/ Psalmii	Tema	Conținutul
I	1 – 41	Conflictul dintre David și Saul	Plângeri personale: majoritatea psalmilor din această secțiune menționează entități adversare psalmistului, pe care le numește „vrăjmașii mei”. Psalmii semnificativi din această secțiune sunt: 1, 2, 24.
II	42 – 72	Domnia lui David	În mulți dintre psalmii acestei secțiuni se menționează în continuare „vrăjmașul”. Psalmi notabili: 45, 48, 51, 54 – 64.
III	73 – 89	Criza asiriană, sec. VIII î.H.	Cântece ale fiilor lui Asaf și ale lui Core. Psalm reprezentativ: 78.
IV	90 – 106	Evaluarea teologică de după distrugerea Ierusalimului, în 586 î.H.	Psalmi de laudă: 95 – 100. Psalmi-cheie: 90, 103 – 105.
V	107 – 150	Laudă și meditație după exil: o nouă eră	Colecția „Aleluia”: 111 – 117; psalmii pentru pelerinaje: 120 – 134. Psalmi-cheie: 107, 110, 119.

În același timp, ordinea și organizarea nu exclud în niciun caz varietatea și ar trebui să căutăm să încorporăm toate genurile de psalmi în slujbele noastre de închinare. În acest sens, vom analiza în continuare împărțirea psalmilor așa cum este schițată mai sus. Vom începe prin a observa că fiecare dintre cele cinci secțiuni ale cărții Psalmii se încheie cu un psalm doxologic, sau o expresie liturgică a laudei, și anume: Psalmii 41, 72, 89, 106 și 150.

Psalmul 1 se concentrează pe tema Torei, iar Psalmul 2 – pe împărăția lui Mesia, ambele fiind teme principale ale cărții Psalmii. Unii consideră că acești doi psalmi constituie introducerea acestei cărți de imnuri.

Observăm, de asemenea, că anumiți psalmi-cheie (2, 72 și 89) sunt plasați în locuri precise și proeminente. Mulți teologi consideră că Psalmul 89 este centrul întregii cărți, pentru că se concentrează pe transferarea speranței lui Israel asupra Domnului, după eșecul monarhiei davidice.

A cincea secțiune a cărții se concentrează pe laudă. Ultimii cinci psalmi încep cu „Lăudați pe Domnul” și se încheie cu aceeași expresie. Acești ultimi psalmi sunt încărcăți cu exprimări pasionale de laudă: glorie la adresa lui Dumnezeu ca act de închinare (146:1,2; 147:12; 148:1-5,7,13,14; 149:3,6; 150:1-6); cântece închinare Domnului (147:7; 149:1); fericirea în Domnul (146:5); bucuria generată de Împăratul Sionului (149:2) și manifestările de bucurie ale celor „îmbrăcați în slavă” (149:5).

Ce privilegiu minunat avem să organizăm imnurile înălțate ca dar de laudă adus lui Dumnezeu! Modul în care ne aranjăm cântecele ar trebui să dovedească intenția clară de a ne închina Domnului și de a-I înălța harul.

O psaltire frumos meșteșugită

O studiere atentă a fiecărui psalm îi va scoate la iveală frumusețea individuală. Psalmiștii au întrebuițat o varietate de tehnici literare pentru a-și crea sublima lirică. Printre mijloacele folosite se numără comparația și antropomorfismul. **Comparația** este o exprimare în care două elemente sunt asemănat explicit, adeseori prin cuvintele „ca” sau „precum” (Psalmii 1:3). **Antropomorfismul** este actul prin care i se atribuie o formă umană sau trăsături umane unei ființe sau unui lucru neomenesc, în mod special unei divinități (18:8-10).

Psalmiștii au folosit, de asemenea, procedee sau expresii literare prin care un element este înlocuit de un altul, cum ar fi: **metonimia**, o figură de stil care constă în inversiunea voluntară a categoriilor logice, a întregului cu partea, a părții cu întregul, a cauzei cu efectul, a efectului cu cauza, a posesorului cu lucrul posedat etc. (2:5); **sinecdoxa**, o figură de stil care constă în lărgirea sau restrângerea sensului unui cuvânt prin folosirea întregului în locul părții (și invers), a particularului în locul generalului, a materiei din care este făcut un lucru în locul lucrului însuși etc. (44:6); precum și **imprecația** (109:7). Psalmiștii au mai folosit și **acrostihul**, o poezie în care prima literă a primului cuvânt din fiecare verset formează un cuvânt sau o expresie. Au recurs, de asemenea, la **anaforă**, adică la repetarea unui cuvânt ori a unor cuvinte la începutul

a două sau mai multor versuri dintr-o poezie sau dintr-un imn (136). Se mai pot observa și procedee stilistice care implică omiterea sau suprimarea, cum ar fi: **elipsa**, trecerea bruscă de la un subiect la altul (21:12); **aposoiopeza**, o întrerupere bruscă în mijlocul unei propoziții, de parcă autorul nu mai este capabil sau dispus să continue (6:3), și **întrebarea retorică**, formularea unei întrebări care urmărește doar producerea unui efect sau doar afirmarea sau negarea unui lucru, fără a aștepta un răspuns (106:2).

Toate aceste figuri de stil și alte procedee literare folosite de scriitorii psalmilor demonstrează un rafinament literar și o măiestrie de neegalat.

Diverse genuri de psalmi

O clasificare generală a psalmilor găsim în studiul de marți. Ceea ce urmează este o grupare mai detaliată a imnurilor din cartea Psalmii, deși cu siguranță se pot găsi și alte împărțiri:

1. *Imnuri*

- Imnuri generale: 8, 29, 33, 100, 103, 104, 111, 113, 114, 117, 135, 136, 145 – 150.
- Imnuri istorice: 78, 105.
- Imnuri ale Sionului: 46, 48, 76, 87, 122.
- Imnuri regale/împărătești: 47, 93, 96 – 99.

2. *Plângeri/lamentații*

- Plângeri personale: 3, 5, 6, 7, 12, 13, 17, 22, 25, 26, 28, 31, 35, 36, 38, 39, 43, 51, 54, 55 – 57, 59, 61, 63, 64, 69 – 71, 86, 88, 102, 109, 120, 130, 140 – 143.
- Plângeri colective: 44, 60, 74, 77, 79, 80, 82, 83, 85, 90, 94, 106, 108, 123, 126, 137.

3. *Forme diverse*

- Psalmi regali/împărătești: 2, 18, 20, 21, 45, 72, 89, 101, 110, 132, 144.
- Mulțumiri personale: 9, 10, 30, 32, 34, 40, 41, 92, 107, 116, 138.
- Mulțumiri colective: 65 – 68, 118, 124.
- Psalmi despre credința personală: 4, 11, 16, 23, 27, 62, 84, 91, 121, 131.
- Psalmi despre credința colectivă: 115, 125, 129, 133.

- Liturghii: 15, 24, 134.
- Îndemnuri profetice: 14, 50, 52, 53, 58, 75, 81, 95.
- Psalmi didactici: 1, 19, 37, 49, 73, 112, 119, 127, 128, 139.

Organizarea acestei liste transmite ideea că din cartea Psalmii fac parte atât cântece personale, cât și colective. Astăzi, cultura occidentală pune accent pe individ. Gândirea ebraică însă se concentra pe simțul comunității, colectivității – un element pe care noi, în calitate de creștini, nu ne putem permite să îl pierdem astăzi din vedere, mai ales în lumina faptului că noi, ca biserică, suntem o comunitate globală cu o misiune mondială.

O observație finală favorizată de împărțirea de mai sus este aceea că există psalmi alocați pentru toate ocaziile: imnuri pentru închinarea comună și individuală, imnuri spirituale pentru ocazii regale, cântece pentru pelerinajul la cetatea sfântă și imnuri pentru momente liturgice. Pentru scriitorii biblici, adorarea nu este o activitate rezervată exclusiv pentru templu. Adorarea este un mod de viață.

„Colecții” în cartea Psalmii

Studiul din această săptămână amintește colecțiile de cântece pentru ocazii speciale, precum „Cântările treptelor” (Psalmii 120 – 134) și „Hallel-ul egiptean” (113 – 118). Anii de cercetare au descoperit mai multe legături între diferiți psalmi. O astfel de legătură se găsește în Psalmii 15 – 24 (vezi W. Brown, „«Here Comes the Sun» The Metaphorical Theology of Psalms 15–24”, din *The Composition of the Book of Psalms*, 2010, p. 260). Acest ansamblu poate fi descris în următoarea structură chiasmă:

A Psalmul 15 (Liturghie de deschidere)

B Psalmul 16 (Imn despre încredere)

C Psalmul 17 (Rugăciune pentru ajutor)

D Psalmul 18 (Imn regal)

E Psalmul 19 (REVELAȚIE: Creația și Tora)

D’ Psalmii 20 și 21 (Imnuri regale)

C’ Psalmul 22 (Rugăciune pentru ajutor)

B’ Psalmul 23 (Imn despre încredere)

A’ Psalmul 24 (Liturghie de deschidere)

Un chiasm este un paralelism extins (vezi studiul de marți pentru o scurtă explicare a paralelismului). Un chiasm se aseamănă cu reflexia în oglindă a feței cuiva sau a unei imagini, deci este format din două părți. Partea a doua (reflexia) este repetarea ideilor din prima parte (imaginea inițială), dar în ordine inversă, în oglindă. De obicei, centrul chiasmului indică ideea principală a paralelismului. Ideea care se observă în structura chiastică alcătuită de Psalmii 15 – 24 este aceea de a aprecia revelația lui Dumnezeu în creația și Cuvântul Său. Această structură chiastică este cuprinsă între doi psalmi despre sanctuar, ambii începând cu întrebări similare (Psalmii 15:1; compară cu 24:3). Acest chiasm sugerează că editorii Psaltirii au lucrat cu atenție la organizarea și prezentarea ei. Fără îndoială că Duhul Sfânt a inspirat aranjarea lor.

Aplicație

În cartea Psalmii găsim o gamă largă de emoții exprimate, care acoperă varietatea experienței umane, de la reverență sublimă la durere atroce. Deși scriși cu peste 25 de secole în urmă, psalmii depășesc perioada în care au fost compuși și rămân profund relevanți pentru noi astăzi.

În acest trimestru încurajează-i pe membrii grupei să citească toată colecția de psalmi, eventual în mai multe traduceri. Oferă-le un plan de citire sau organizează lectura sistematică împreună cu membrii grupei. Propune-ți să te rogi folosind aceste imnuri ca pe rugăciuni personale și povestește această experiență spirituală în grupă.

Învață-ne să ne rugăm!

Sabat după-amiază

De memorat: „Într-o zi, Isus Se ruga într-un loc anumit. Când a isprăvit rugăciunea, unul din ucenicii Lui I-a zis: «Doamne, _____, cum _____ și Ioan pe ucenicii lui»” (Luca 11:1).

Printre unii creștini pare să predomine convingerea că numai rugăciunea spontană, neînvățată, este rugăciune adevărată. Cu toate acestea, ucenicii lui Isus au fost din belșug răsplătiți când I-au cerut lui Isus să îi învețe să se roage. Dumnezeu a pus la mijlocul Bibliei o carte de rugăciuni, Psalmii, nu doar pentru a ne arăta cum se ruga poporul lui Dumnezeu din vechime, ci și pentru a ne învăța cum să ne rugăm astăzi.

Încă din primele veacuri, psalmii au influențat rugăciunile poporului lui Dumnezeu, inclusiv rugăciunile Domnului Isus (1 Cronici 16:7,9; Neemia 12:8; Matei 27:46; Efeseni 5:19). În această săptămână vom vedea cum psalmii i-au ajutat pe copiii lui Dumnezeu să străbată calea vieții și să progreseze în relația cu Dumnezeu. Ar trebui să ne amintim că psalmii sunt rugăciuni, așa că sunt de neprețuit, nu numai pentru profunzimea lor teologică, ci și pentru modurile în care pot îmbogăți și transforma rugăciunile noastre individuale și colective. Rostirea psalmilor în rugăciune i-a ajutat pe mulți credincioși să își creeze și să își mențină o viață de rugăciune consecventă și împlinită.

În zilele care urmează vom continua să analizăm psalmii, mai ales în contextul perioadelor în care lucrurile nu ne merg prea bine.

13 ianuarie – Sabat de consacrare pentru misiune
(colectă misiune globală)

1 Citește Psalmii 105:5; Coloseni 3:16 și Iacov 5:13. Care este locul psalmilor în cadrul închinării?

Un mod simplu de a introduce psalmii în viața zilnică este acela de a ne lua timp în fiecare zi să citim câte un psalm, începând cu Psalmul 1 și apoi respectând ordinea din Biblie. Un alt mod este să citim psalmii care corespund situației noastre prezente, oricare ar fi ea: există psalmi de jale, psalmi de jale colectivă, psalmi de mulțumire, imnuri, psalmi de pocăință, psalmi care cer înțelepciune și călăuzire, psalmi istorici, psalmi care exprimă furie și psalmi de pelerinaj. Pe parcursul acestui trimestru vom analiza multe exemple în context.

Cum ar trebui deci să citim cartea psalmilor?

Mai întâi, citește psalmul, meditănd puțin la el, apoi roagă-te. Meditarea implică reflecția asupra diferitelor lui aspecte: modul în care psalmistul I se adresează lui Dumnezeu și motivele de rugăciune. Gândește-te la modul în care situația ta corespunde experienței psalmistului și cum ar putea psalmul să te ajute să dai glas experienței tale. Vei fi uimit cât de des poți să rezonezi cu ceea ce citești acolo.

Dacă ceva din psalm te muștră, gândește-te, de exemplu, dacă psalmul nu cumva corectează speranțele tale false cu privire la un lucru cu care te confrunți. Meditează la mesajul psalmului în lumina persoanei lui Hristos, a lucrării Sale de salvare și a speranței pe termen lung pe care ne-o oferă lucrarea lui Hristos. După cum știm, sau ar trebui să știm, este întotdeauna de ajutor să privim întreaga Biblie în lumina lui Hristos și a crucii.

De asemenea, caută în psalm noi motive de rugăciune și gândește-te la importanța lor pentru tine, pentru biserică și pentru întreaga lume. Cere-I lui Dumnezeu să pună Cuvântul Său în inima și în mintea ta. Dacă psalmul corespunde situației unei persoane pe care o cunoști, mijlocește în rugăciune pentru acea persoană. Ideea este că psalmii acoperă foarte multe aspecte ale vieții și avem foarte mult de câștigat dacă asimilăm în inima noastră ceea ce ne spun.

Ce înseamnă: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi” (Coloseni 3:16)? De ce este citirea Bibliei primul pas și cel mai important pentru acea experiență?

2 Citește Psalmul 44. Ce ne spune și de ce este relevant pentru credincioșii din toate timpurile?

Selectarea anumitor psalmi pentru serviciile de închinare de la biserică reflectă adeseori caracterul limitat al stărilor pe care le exprimăm în rugăciunile noastre colective. Această selectivitate poate fi un semn al incapacității sau disconfortului nostru când vine vorba de abordarea realităților întunecate ale vieții. Deși poate uneori considerăm că Dumnezeu este nedrept cu noi atunci când ne lovește suferința, nu credem că este și adecvat să ne exprimăm gândurile în închinarea publică și nici măcar în rugăciunea privată. Această reticență ne-ar putea face să pierdem din vedere scopul închinării. Incapacitatea de a ne exprima sincer și deschis sentimentele și opiniile față de Dumnezeu în rugăciune ne face adeseori robi ai emoțiilor noastre. Lucrul acesta cauzează inclusiv lipsa credinței și încrederii când venim înaintea lui Dumnezeu. Rostirea psalmilor în rugăciune ne oferă siguranța că, atunci când ne rugăm și ne închinăm, nu trebuie să ne cenzurăm sau să ne negăm vreo experiență.

Psalmul 44 îi poate ajuta pe închinători să exprime liber și adecvat experiența suferinței fără vină. Folosirea psalmilor în rugăciune îi ajută pe oameni să dea curs libertății de exprimare în rugăciune. Psalmii ne oferă cuvinte pe care fie nu le putem găsi, fie nu îndrăznim să le rostim: „Inima nu ni s-a abătut, pașii nu ni s-au depărtat de pe cărarea Ta, ca să ne zdrobești în locuința șacalilor și să ne acoperi cu umbra morții” (v. 18, 19). De notat totuși cum începe Psalmul 44: în trecut, Dumnezeu făcuse lucruri mari pentru poporul Său, prin urmare, autorul își exprimă încrederea în Dumnezeu, nu „în arcul [lui, al psalmistului]” (v. 6).

Un lucru e sigur: copiii lui Dumnezeu se confruntă cu necazuri. Lista de vaiete și lamentări este lungă și dureroasă. Cu toate acestea, psalmistul apelează la Dumnezeu după ajutor: „Răscumpără-ne, datorită îndurării Tale!” (v. 26, NTR). Adică, și în mijlocul necazurilor, el recunoaște realitatea existenței lui Dumnezeu și a iubirii Sale.

Cum te ajută amintirea perioadelor când prezența lui Dumnezeu s-a simțit foarte reală, să faci față vremurilor în care necazurile te fac să crezi că Dumnezeu este departe?

Folosirea psalmilor în rugăciune îi ajută pe credincioși să își exprime doleanțele nestingheriți. În plus, ne ghidează experiența în raport cu standardele lui Dumnezeu și o fac suportabilă prin introducerea speranței și reasigurării prezenței lui Dumnezeu.

3 Citește Psalmul 22. Ce înveți din acest psalm despre încrederea în Dumnezeu în toiul unor mari suferințe?

Tânguirile din versetul 1 al Psalmului 22 îi pot ajuta pe cei care suferă să își exprime durerea și însingurarea: „Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit și pentru ce Te depărtezi fără să-mi ajuți și fără s-ascuți plângerile mele?” Aceste cuvinte, desigur, au devenit faimoase printre creștini pentru că au fost aceleași cuvinte rostite de Isus Însuși pe cruce, arătându-ne importanța centrală a psalmilor în experiența lui Hristos (vezi Matei 27:46).

Pe de altă parte, în mijlocul suferințelor și al încercărilor, sunt exprimate și aceste cuvinte: „Voi vesti Numele Tău fraților mei și Te voi lauda în mijlocul adunării” (Psalmii 22:22). Cu alte cuvinte, deși este posibil ca aceste sentimente să nu coincidă cu dilema lui prezentă, psalmistul își exprimă în continuare credința în Dumnezeu și declară că, indiferent ce se va întâmpla, el Îl va lauda în continuare pe Dumnezeu.

Ideea este că, furnizându-ne cuvintele pentru rugăciune, psalmii ne învață să privim dincolo de situația noastră prezentă și, prin credință, să vedem vremea când viața noastră va fi refăcută prin harul lui Dumnezeu. Prin urmare, folosirea psalmilor în rugăciune îi conduce pe credincioși spre noi orizonturi spirituale. Psalmii le permit credincioșilor să își exprime sentimentele și ideile, dar nu îi lasă acolo unde sunt. Închinătorii sunt determinați să își lase povara durerii, dezamăgirii, mâniei și disperării înaintea lui Dumnezeu și să se încreadă în El, oricare ar fi circumstanțele lor.

Trecerea de la jale la laudă observată în mulți psalmi este sugestivă pentru transformarea spirituală de care credincioșii au parte când primesc harul divin și alinare în rugăciune.

Cum putem învăța să privim dincolo de încercările noastre prezente și astfel să ne încredem în bunătatea lui Dumnezeu, oricare ar fi situațiile cu care ne confruntăm astăzi?

Cu toții ne-am confruntat probabil cu perioade în care prezența lui Dumnezeu părea foarte departe de noi. Cine nu s-a gândit uneori: *Cum s-a ajuns oare aici?* Psalmiștii, oameni ca noi, s-au lovit de situații asemănătoare. Deși, într-adevăr, uneori necazurile sunt rezultatul propriilor noastre păcate, alteori acestea par foarte nedrepte și considerăm că parcă nu am merita lucrurile cu care ne confruntăm. Din nou, cine nu a cunoscut o astfel de experiență?

4 Citește Psalmul 13. Care sunt cele două stări principale din acest psalm? Ce decizie crezi că a produs schimbarea radicală din viziunea psalmistului?

„Până când, Doamne, mă vei uita neîncetat? Până când Îți vei ascunde Fața de mine?” (v. 1). Iarăși, cine nu poate înțelege aceste sentimente, oricât de greșite ar fi? (Ne uită Dumnezeu vreodată?)

Psalmul 13 indică o modalitate de evitare a unei alte greșeli des întâlnite, aceea de a ne concentra pe noi și pe problemele noastre atunci când ne rugăm. Acest psalm ne poate transforma rugăciunea prin faptul că ne ajută să reafirmăm devotamentul și statornicia modului în care Dumnezeu relaționează cu poporul Său. Chiar dacă psalmul începe cu văicărelile și nemulțumiri, nu se încheie așa. Iar aceasta este ceea ce contează. Psalmul ne îndrumă să alegem voita puterea răscumpărătoare a lui Dumnezeu (v. 5), pentru ca teama și anxietatea noastră (v.1-4) să facă loc treptat salvării divine, iar noi să începem să experimentăm trecerea de la tânguială la laudă, de la disperare la speranță (v. 5, 6).

Cu toate acestea, o simplă repetare a cuvintelor psalmilor, cu o înțelegere superficială a sensului lor, nu va produce transformarea autentică urmărită prin rostirea lor. Când folosim psalmii în rugăciune, ar trebui să Îi cerem Duhului Sfânt să ne dea capacitatea să acționăm în modul cerut de psalm. Psalmii sunt Cuvântul lui Dumnezeu prin care caracterul și acțiunile credincioșilor sunt și transformate, nu doar conștientizate. Prin harul lui Dumnezeu, făgăduințele psalmilor se manifestă în viața credincioșilor. Aceasta înseamnă că permitem Cuvântului lui Dumnezeu să ne modeleze după voia Lui și să ne unească cu Hristos, care a demonstrat voia lui Dumnezeu în mod desăvârșit, iar, ca Fiul întrupat al lui Dumnezeu, a rostit și El psalmii în rugăciune.

Cum te pot aduce mai aproape de Dumnezeu încercările prin care treci? De ce, dacă nu ești atent, te pot îndepărta de El?

- 5** Citește **Psalmii 60:1-5**. În ce ocazie crezi că ar fi acest psalm o rugăciune potrivită? Cum ne pot fi de folos psalmii de jale chiar și în perioadele fericite din viața noastră?

Psalmii de jale sunt înțeleși ca rugăciuni ale oamenilor care trec prin perioade solicitante fizic, psihic sau spiritual. Nu înseamnă totuși că acești psalmi ar trebui evitați. Nici chiar în vremurile bune. Uneori s-ar putea să existe o diferență totală între cuvintele psalmului și experiența din prezent a închinătorului. Astfel, psalmii cu tânguiri și plângeri le pot fi de folos închinătorilor care nu trec prin necazuri.

În primul rând, ne pot face mai conștienți de faptul că suferința este parte din experiența umană generală și că vine atât peste cei neprihăniți, cât și peste cei răi. Psalmii ne asigură că Dumnezeu Se află la conducere și oferă putere și soluții în vremuri de necaz. Chiar și în acest psalm, chiar și în mijlocul necazului („Ai cutremurat pământul”, v. 2), psalmistul își exprimă speranța supremă în izbăvirea de către Dumnezeu.

În al doilea rând, psalmii cu lamentații ne învață compasiunea față de cei care suferă. Când ne exprimăm fericirea și recunoștința față de Dumnezeu, mai ales în public, trebuie să ne gândim la cei mai puțin fericiți. Desigur, lucrurile ar putea să stea bine în viața noastră acum, dar cine nu cunoaște pe cineva, peste tot în jurul nostru, care suferă teribil? Rostirea unor astfel de psalmi în rugăciune ne poate ajuta să nu îi uităm pe cei care trec prin vremuri grele. Psalmii ar trebui să stârneasă în noi compasiunea și dorința de a le sluji celor în suferință, așa cum a făcut Domnul Isus. „Această lume este o leprozerie imensă, dar Hristos a venit ca să-i vindece pe bolnavi și să vestească eliberarea captivilor lui Satana. El Însuși era sănătate și forță. Le împărțase viața Sa celor bolnavi, celor chinuți, celor stăpâniți de demoni. El nu a respins pe nimeni din cei care veneau să primească puterea Lui vindecătoare. Știa că aceia care-I solicitau ajutorul aduseseră singuri boala asupra lor, totuși nu refuza să-i vindece. Și când puterea din Hristos pătrundea în aceste biete suflete, ele erau convinse de păcat și mulți erau vindecați de bolile lor spirituale precum și de maladiile fizice. Evanghelia încă are aceeași putere și de ce să nu vedem astăzi aceleași rezultate?” (Ellen G. White, *Lucrarea de binefacere*, p. 24, 25).

Pe cine cunoști în prezent care să aibă nevoie nu numai de rugăciunile tale, ci și de slujirea ta?

Studiu suplimentar: Psalmii 42:8 și Ellen G. White, *Educație*, secțiunea „Biblia ca educator”, capitolul „Poezii și cântece”.

Ellen G. White spune despre psalmii de pocăință ai lui David (de exemplu, Psalmul 51) ca sunt limbajul sufletului său și rugăciuni care ilustrează natura adevăratei căințe pentru păcat (vezi *Calea către Hristos*, p. 24, 25). Ea îi încurajează pe credincioși să memoreze texte din psalmi ca metodă de consolidare a sentimentului de prezență a lui Dumnezeu în viața lor și evidențiază practica lui Isus de a-Și înălța vocea în psalmi atunci când Se confrunta cu ispita și teama apăsătoare.

Când folosim psalmii în rugăciune și cântare, ne însușim perseverența, îndrăzneala, curajul și speranța psalmiștilor. Ei ne încurajează să ne continuăm călătoria spirituală și ne mângâie asigurându-ne că nu suntem singuri. Alți oameni asemenea nouă au trecut prin vremuri dificile și au ieșit totuși biruitori prin harul lui Dumnezeu.

Folosirea psalmilor în rugăciune și închinare îi face pe credincioși conștienți de gama completă a experiențelor omenești și îi învață pe închinători să se implice în diferitele dimensiuni ale vieții cu o atitudine de închinare. Psalmii sunt rugăciuni și imnuri divino-umane. De aceea, includerea constantă a psalmilor în închinare aduce comunitatea de credincioși mai aproape de voia lui Dumnezeu și de puterea vindecătoare a harului Său.

Studiu zilnic: Isaia 38 – 44; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Lucrarea pentru cei bogați”.

1. Ce urma să facă Ezechia pentru că Domnul l-a mântuit?

2. Cine spunea: „Soarta mea este ascunsă dinaintea Domnului...”?

3. Ce arbori va sădi Dumnezeu în pustiu?

4. În ce preface Dumnezeu știința înțelepților?

5. De ce nu merg mulți bogați la biserică?

Privire generală

În această săptămână vom medita la disperarea exprimată de psalmiști în mijlocul necazurilor. Vom avea în vedere patru psalmi ilustrativi, care ne învață ce rugăciune să înălțăm în toiuil greutăților noastre de zi cu zi: Psalmii 44, 22, 13, 60.

Comentariu

Psalmul 44

Sinceritatea și naturalețea psalmiștilor în rugăciunile înălțate către Yahve ne-ar putea uimi sau chiar șoca. În cea mai mare parte a timpului, noi avem tendința de a ne feri de acest nivel de îndrăzneală atunci când ne adresăm Creatorului nostru. Dar nu și fiii lui Core. Să ne uităm la câteva dintre lecțiile pe care le putem învăța din rugăciunea lor curajoasă din Psalmul 44! Fiii lui Core:

- (1) au încredere în Dumnezeu (Psalmii 44:4-8), indiferent de umilințele cu care se confruntă, pentru că își amintesc ce a făcut Yahve pentru ei (44:1-3). Plângerea lor nu este una în care domină resentimentele și reproșurile la adresa lui Dumnezeu, ci rugăciunea lor are la bază o credință adevărată în puterea și îndurarea Sa.
- (2) susțin că Dumnezeu i-a lăsat la mila dușmanilor lor (44:9-16). Putem exprima și noi același sentiment față de Creatorul nostru fără a ne pierde credința?
- (3) confirmă că nu L-au uitat pe Dumnezeu (44:17), că I-au rămas credincioși și recunosc că nu pot să Îl înșele pe Dumnezeu (44:17-22).
- (4) încheie cu strigăte puternice ca Dumnezeu să vină în ajutorul lor: „Trezește-Te”, „Scoală-Te”, „Izbăvește-ne!” (44:23-26). Prin urmare, se roagă cu toată puterea pentru eliberare.

Psalmul se încheie fără un răspuns clar din partea Domnului. Tăcerea Lui este o amintire a faptului că de multe ori, de partea aceasta a veșniciei, s-ar putea să nu primim din partea cerului răspunsul pe care îl dorim. Dar nu trebuie să lășăm disperarea să ne copleșească sau să ne facă să ne pierdem credința.

Psalmul 22

Acest psalm este compus după același model cu Psalmul 44, deși trebuie notat că Psalmul 22 este o rugăciune personală. Autorul acestui

psalm este regele David. În urma dezbaterilor legate de cadrul istoric al psalmului, se crede că acesta e posibil să fi fost scris fie când David era persecutat de Saul, fie în timpul suferinței provocate de revolta fiului său Absalom.

Oricare ar fi originea istorică a acestei cântări, nu există nicio îndoială că este un psalm mesianic. Noul Testament citează din el de câteva ori în contextul suferinței îndurate de Domnul Isus în timpul procesului, torturării și crucificării Lui:

- „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Marcu 15:34; Matei 27:46) este un citat direct din **versetul 1** al Psalmului 22.
- **Versetul 7 I** se aplică lui Isus atârnat pe cruce și batjocoritorilor Săi (Marcu 15:29; Matei 27:39,40).
- **Versetul 16** („mi-au străpuns mâinile și picioarele”) este o aluzie directă la răstignirea lui Isus pe cruce, deși acest verset nu este citat în evanghelii.
- Marcu 15:24 și Matei 27:35 fac trimitere la **versetul 28** din Psalmul 22.
- **Versetele 12-15** pot fi de asemenea aplicate fără ezitare experienței lui Isus. **Versetul 17** descrie starea Mântuitorului nostru pe cruce: „Toate oasele aș putea să mi le număr. Ei însă pândesc și mă privesc.”

În conținutul studiului din această săptămână găsim alinare în virtutea faptului că același Creator, atunci când Și-a însușit natura noastră umană, S-a confruntat cu o suferință care depășește cu mult orice durere și încercare cu care ne vom confrunta noi vreodată. Cu siguranță, Domnul nostru Și-a amintit acest psalm în acea profetică zi de vineri a morții Sale și l-a rostit în rugăciune cu lacrimi în ochi. Și noi, la rândul nostru, putem să ne însușim aceste cuvinte în mijlocul durerii noastre.

Cât de inspirator este să știm că Isus Însuși S-a tânguit, S-a lamentat în mijlocul suferinței Sale și Și-a exprimat chinul sufletesc în fața Tatălui Său ceres! Nu este niciun păcat într-o astfel de exprimare a sincerității încărcate de durere. Isus Însuși a cerut în grădina Ghetsimani: „Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!”, amintindu-ne că exprimarea sinceră în rugăciune a sentimentelor și slăbiciunilor noastre nu este niciodată o ofensă pentru urechile lui Dumnezeu. După ce Și-a vărsat inima în rugăciune în fața Tatălui Său, Isus Și-a încheiat rugăciunea cu o supunere deplină față de voia Tatălui: „Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu” (Matei 26:39).

Tot la fel, Psalmul 22 exprimă aceeași încredere și supunere deplină față de voia Tatălui. Psalmul se încheie, la fel ca mulți alți psalmi, cu cuvinte de izbăvire (22:20-22) și de laudă (22:23-26). Se încheie cu o apreciere a îndurărilor Domnului (22:27-36) care se întinde, în gama emoțională, de la groapa durerii și chinului până la apogeul bucuriei și binecuvântării. Și rugăciunile noastre ar trebui să aspire la astfel de înălțimi glorioase.

Psalmul 13

Scriitorii psalmilor recurg la două întrebări pentru a exprima disperarea în mijlocul suferinței și al încercărilor. Una dintre acestea este „Pentru ce?/De ce?” (ebr., *lamah*), utilizată când omul vrea să înțeleagă acțiunile lui Dumnezeu în circumstanțe dificile, după cum urmează: (1) când pare că Dumnezeu nu face nimic pentru a-Și salva urmașul (10:1; 44:23); (2) când pare că Dumnezeu l-a uitat pe cel în suferință (22:1; 42:9; 44:24) sau (3) când pare că Dumnezeu l-a abandonat (74:1; 88:14). În esență, această întrebare este folosită într-o încercare de a înțelege motivația acțiunii (sau lipsei de acțiune din partea) lui Dumnezeu.

A doua întrebare folosită de psalmiști este „Până când?” (Psalmii 13:1,2; 35:17; 74:10; 79:5; 80:4; 89:46; 90:13; 94:3). Întrebarea „Până când?” exprimă o intenție complet diferită față de întrebarea „Pentru ce?”. „Până când?” nu contestă acțiunile lui Dumnezeu în mijlocul suferinței celui în cauză, ci recunoaște că Domnul deține întotdeauna controlul. Mai mult, această întrebare nu Îi cere lui Dumnezeu să Se răzbune pe sursa durerii petentului. Această expresie interogativă nu face decât să dea glas dorinței de a ști cât îi va mai cere Dumnezeu credinciosului să aștepte. Totodată, „Până când?” cere ca Dumnezeu să acționeze. Această întrebare cuprinde și sentimentul oboselii spirituale cu care ne confruntăm în fața suferinței continue și care dorim să se încheie. Și noi Îl putem întreba pe Dumnezeu în rugăciunile noastre, împreună cu psalmistul: „Până când?”. Tot la fel, putem cere intervenția și mila Lui. O astfel de rugămintă poate fi considerată o „tânguire cu credință”.

După această lamentație dureroasă, David trece la rugămintea pe care o are. Această trecere conturează pentru noi un principiu important în ce privește rugăciunile noastre: nu trebuie să stagnăm sau să ne complăcem în regretele noastre, ci trebuie să mergem înainte prin credință: „Privește, răspunde-mi, Doamne, Dumnezeul meu! Dă lumină ochilor

mei” (13:3). De multe ori, lucrul de care avem cu adevărat nevoie este asigurarea că alături de noi este Creatorul nostru.

La fel ca în cazul Psalmului 22, și această cântare se încheie prin cuvinte pline de încredere (13:5,6). Dar aceste cuvinte sunt mai mult decât o simplă declarație de credință. În mijlocul necazurilor, psalmistul exprimă bucurie și siguranță (13:5,6). Problemele lui există în continuare, dar are încredere că vor fi rezolvate și că va fi sprijinit prin providența lui Dumnezeu. O astfel de credință este exemplară: și noi trebuie să ne încredem în Dumnezeu, să credem în puterea Sa și să cerem împlinirea făgăduințelor Sale. Psalmistul folosește trei verbe în ultima lui strofă: „am încredere”, „sunt cu inima veselă” și „cânt”. Cum putem fi cu inima veselă atunci când avem necazuri? Sau cum putem să cântăm? Putem, atunci când avem „încredere în bunătatea” lui Dumnezeu „căci [ne]-a făcut bine” (13:5,6).

Psalmul 60

Subtitlul Psalmului 60 ne oferă contextul istoric în care a fost scrisă această cântare. De obicei, autorii psalmilor nu oferă astfel de informații privitoare la context. Dar includerea lor ne furnizează un suport util pentru a înțelege originile acestui imn.

Psalmul 60 are legătură cu evenimentele din 2 Samuel 8:1-14. David fusese pus deja rege asupra întregului Israel (2 Samuel 5:1-5) și își întemeiase capitala regatului la Ierusalim (5:6-10). Profetul Natan adusese chivotul lui Dumnezeu la noul rege (2 Samuel 7). David era pregătit să primească împlinirea promisiunilor făcute de Dumnezeu lui Avraam, și anume, că urmașii lui aveau să moștenească țara „de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat” (Geneza 15:18). După primele victorii ale lui David ca rege al lui Israel, împotriva filistenilor (2 Samuel 5:17-25; 8:1,2) și împotriva Moabului (8:2), David s-a confruntat cu o altă amenințare militară, din partea arameilor. El s-a luptat cu Hada-dezer, împăratul din Țoba, un conflict din care a ieșit biruitor, după ce a ucis 18.000 de sirieni în Valea Sării. De asemenea, „a pus străji în Edom, a pus străji în tot Edomul. Și tot Edomul a fost supus lui David. Domnul ocrotea pe David pretutindeni pe unde mergea” (2 Samuel 8:14).

Psalmii nu sunt meditații filozofice ale oamenilor asupra unei divinități îndepărtate. Aceste imnuri au legătură cu probleme reale întâlnite în viața de zi cu zi (compară 2 Samuel 8 cu menționarea Moabului, Edomului și Filistiei din Psalmii 60:8). David a scris Psalmul 60 în acele

momente crunte când Israel se lupta cu niște dușmani puternici. În ciuda unei opoziții teribile (60:1-3), David afirmă cu credință: „Ai dat celor ce se tem de Tine un steag, ca să-l înalțe spre biruința adevărului” (60:4).

Psalmul 60 ne promite că Dumnezeu este cu poporul Său (60:6-8). De aceea David cere prezența lui Dumnezeu în cele mai dificile ceasuri din viața sa (60:9-11). Psalmul se încheie astfel nu într-o notă pesimistă, cu o cugetare la drumul întunecat care ne stă în față, ci cu încredere deplină în succesul datorat lui Dumnezeu: „Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri” (60:2). Atunci când ne confruntăm cu dificultăți și împotriviți copleșitoare, cea mai bună cale de a le face față este să ne rugăm. Apoi să ne ridicăm de pe genunchi și să avem încredere în Dumnezeu că ne va întări să facem fapte mari pentru El.

Aplicație

Studierea acestor patru psalmi – 44, 22, 13, 60 – ne învață cum să ne rugăm în vremuri de necaz. Am învățat că este nevoie să ne exprimăm cu sinceritate durerile, eșecurile și descurajarea în rugăciune în fața Domnului. Cu toată încrederea ne putem aduce nemulțumirile și durerile în fața Creatorului nostru, acționând cu credință și având încredere că rugăciunile noastre sunt auzite.

Ar fi potrivit să-i inviți pe membrii grupei tale să își exprime supărările în fața lui Dumnezeu? Roagă-i să își prezinte în cadrul grupei noile idei despre rugăciune pe care le-au învățat din acest studiu. Dacă este posibil, alege un voluntar care să împărtășească, în spiritul psalmiștilor, o experiență din viața personală de rugăciune care i-a întărit credința și i-a dat putere. Nu uita că psalmii nu sunt doar o colecție de poezii frumoase, ci o invitație la a face voia lui Dumnezeu!

Domnul este Suveran

Sabat după-amiază

De memorat: „Domnul _____ îmbrăcat cu măreție; Domnul este îmbrăcat și încins _____, de aceea lumea este _____ și _____” (Psalmii 93:1).

Psalmii transmit cu tărie convingerea fundamentală în domnia suverană a lui Dumnezeu. Domnul a creat și susține tot ce a creat. El este Împărat suveran peste întreaga lume și o conduce cu dreptate și neprihănire. Legile și îndrumările Sale sunt bune și aduc viața celor care le păzesc. Domnul este un Judecător drept care Se asigură că lumea rămâne bine organizată și face lucrul acesta prin răsplătirea celor neprihăniți și pedepsirea celor răi, dar la momentul ales de El, nu de noi.

Legământul lui Dumnezeu cu Israel joacă un rol special în ce privește siguranța lumii, deoarece vestește salvarea oferită de Dumnezeu. Domnul a adoptat poporul Israel ca moștenire a Lui, făcând din el poporul Său între toate popoarele. Domnul este fidel legământului și continuă să aibă grijă de turma Lui, în ciuda infidelității ei și uneori a răzvrătirii deschise.

Conducerea suverană a lui Dumnezeu ține lumea bine încheșată și sigură. Psalmiștii vor ca cititorul să înțeleagă acest adevăr fundamental. Având această perspectivă asemenea unui far, psalmiștii caută să prospere și să Îi slujească lui Dumnezeu cu un devotament total.

1 Citește Psalmul 8 și Psalmul 100. Cum sunt descriși oamenii, dar și Dumnezeu în acești psalmi? Ce transmit acești psalmi despre caracterul lui Dumnezeu?

Lumea creată joacă un rol major în psalmi, deoarece afirmă suveranitatea lui Dumnezeu. Cerurile, care sunt „lucrarea mâinilor [Lui]”, proclamă slava și puterea Lui (Psalmii 19:1-4; 97:6). Numele lui Dumnezeu este „minunat” pe întreg pământul (8:1,9). Domnul a creat totul; El nu are niciun început (93:2) și niciun sfârșit (102:25-27). Este etern și superior zeilor popoarelor, care sunt „făcuți de mâini omenești” (115:4) și nimic mai mult. Idolii „au mâini, dar nu pipăie” (115:7); cât despre Domnul, „El ține în mână adâncimile pământului [...] și mâinile Lui au întocmit uscatul” (95:4,5).

Câțiva psalmi descriu puterea lui Dumnezeu asupra forțelor naturii, despre care popoarele cred că sunt divine (de exemplu, în Psalmii 29, 93, 104). Acești psalmi reafirmă ideea că Dumnezeu stăpânește asupra întregii creații și este suprem în putere și demnitate. Versetul 3 din Psalmul 100 surprinde o formă subtilă de idolatrie – încrederea în sine –, accentuând că Dumnezeu ne-a făcut, „ai Lui suntem”.

În plus, lumea creată dă mărturie cu privire la iubirea lui Dumnezeu. Tot ce există își datorează existența lui Dumnezeu, care este Susținătorul vieții (95:7; 147:4-9). De notat că Dumnezeu nu doar le-a oferit oamenilor existența, ci a făcut din Israelul antic „poporul Lui și turma pășunii Lui” (100:3). Noțiunea de popor și turmă a Lui transmite dorința lui Dumnezeu de a avea o relație apropiată cu poporul Său.

Numai Creatorul are puterea de a binecuvânta și de a-Și face poporul să crească, fiind prin urmare singurul demn de lauda și încrederea oamenilor. Numeroși psalmi cheamă tot ce are suflare, tot pământul, marea și tot ce este în ea să strige de bucurie înaintea Domnului.

Gloria lui Dumnezeu se vede în lumea creată, chiar și în creația degradată de pe planeta Pământ, iar psalmii ni-L indică pe Dumnezeu ca singurul demn de închinare.

„Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?” (Psalmii 8:4). Care este atitudinea ta față de Dumnezeu în calitate de creator al tău? Ținând cont că Dumnezeu știe stelele pe nume (147:4), cu cât mai mult crezi că ți pasă de tine?

Strâns legată – de fapt, inseparabilă – de calitatea Domnului de Creator este calitatea Sa de Împărat, Suveran, Conducător. Afirmatia „Domnul împărătește” este proclamată solemn în Psalmii 93:1; 96:10; 97:1 și 99:1, dar ecourile ei răsună în întreaga carte.

Domnul este îmbrăcat în slavă, măreție și putere (93:1; 104:1). Este înconjurat de nori și întuneric (97:2), dar Se și învelește „cu lumina ca și cu o manta” (104:2). Aceste metafore redau puterea și măreția Împăratului și sunt atent alese pentru a exprima grandoarea incomparabilă a lui Dumnezeu, care depășește înțelegerea umană.

2 Citește Psalmul 97. Ce caracterizează stăpânirea Domnului? Versetele 2 și 10. Care este domeniul autorității Lui? Versetele 1, 5, 9.

Domnia lui Dumnezeu se manifestă în lucrarea Sa de creație (96:5), de salvare (98:2) și de judecată (96:10). Dumnezeu Își afirmă domnia asupra întregii lumi (47:6-9). Împărăția lui Dumnezeu este o împărăție veșnică, neegalată în putere și grandoare (45:6; 93:1,2; 103:19). Domnia lui Dumnezeu se bazează pe milă, pe dreptate și pe neprihănire și aduce ordine și stabilitate în lumea creată (98:3; 99:4). Domnia lui Dumnezeu îi unește atât pe închinătorii cerești, cât și pe cei pământești în laudă la adresa lui Dumnezeu (103:20-22; 148). Mulți psalmi descriu întreaga omenire unită în recunoașterea conducerii suverane a lui Dumnezeu (96:10; 97:1; 99:1; 145:11-13).

Dar nu toți oamenii – și nu toți conducătorii pământenii – recunosc domnia lui Dumnezeu, cel puțin nu deocamdată. Stăpânirea lui Dumnezeu este constant sfidată de cei răi, care Îl neagă și Îl batjocoresc pe Domnul și Îi asupresc poporul (14:1; 74:3-22). Deși măcinat de bunăstarea unor oameni răi și tulburat de indulgența lui Dumnezeu, psalmistul se încrede în conducerea suverană a lui Dumnezeu și continuă să prospere în siguranța cu privire la judecățile drepte ale lui Dumnezeu (68:12; 73:17-20). Prin credință, poporul lui Dumnezeu se bucură de debutul împărăției lui Dumnezeu odată cu lucrarea lui Hristos de răscumparare și așteaptă desăvârșirea împărăției la a doua venire a lui Hristos (Matei 12:26-28; 1 Corinteni 15:20-28).

„Urâți răul, cei ce iubiți pe Domnul!” (Psalmii 97:10). De ce ar trebui ca iubirea pentru Dumnezeu să ne facă să urâm răul? Ce legătură există între aceste două concepte?

3 Citește Psalmul 75. De ce este zadarnică lauda celor răi?

Ca Împărat suveran, Domnul este și Dătătorul legii (Psalmii 99:7) și Judecător (98:9; 97:2). Cei răi amenință în mod constant ordinea corectă stabilită de Dumnezeu în lume, dar Domnul va judeca lumea și va pune capăt stăpânirii răului (75:8-10; 96:13).

În Psalmul 75, câteva imagini redau distrugerea irevocabilă a celor răi. Imaginea unui potir cu vin roșu (75:8) transmite intensitatea mâniei lui Dumnezeu (Ieremia 25:15; Apocalipsa 14:10). Doborârea puterilor celor răi face trimitere la sfârșitul stăpânirii lor, în vreme ce puterea celor neprihăniți va ajunge să domine (Psalmii 75:10). Dumnezeu alege „vremea hotărâtă” (75:2) pentru judecata Lui. Această judecată executivă va avea loc în mod evident la sfârșitul timpului (96:13; 1 Corinteni 15:23-26).

Dumnezeu cercetează inima oamenilor ca parte a judecății Sale. Citește **Psalmii 14:2**. Se face trimitere aici la Geneza 6:5,8. Ambele pasaje arată că executarea judecății lui Dumnezeu în dreptul lumii este precedată de examinarea vieții oamenilor și de căutarea celor pe care îi poate salva. Această judecată este numită uneori „judecata de cercetare”, când Dumnezeu îi apără pe cei neprihăniți și decide soarta celor răi.

Cum are loc?

Mai întâi, Dumnezeu Își eliberează poporul de cei răi (Psalmii 97:10; 146:9) și îi onorează pe cei umili prin faptul că îi salvează (149:4). În al doilea rând, nelegiuții nepocăiți sunt distruși pentru totdeauna (97:3). Unii psalmi descriu poetic neputința armelor omenești în fața Judecătorului divin (76:3-6). Domnul este, de asemenea, un Dumnezeu iertător, chiar dacă pedepsește greșelile oamenilor (99:8). Oamenii lui Dumnezeu, nu numai cei răi, vor da socoteală în fața lui Dumnezeu (50:4; 135:14). Această idee transmisă de psalmi se regăsește și în alte texte biblice: judecata lui Dumnezeu începe cu poporul lui Dumnezeu și se extinde la întregul pământ (Deuteronomul 32:36; 1 Petru 4:17). Psalmistul face apel la Dumnezeu să îl judece, dar se bazează pe neprihănirea lui Dumnezeu să îl apere (Psalmii 7:8-11; 139:23,24).

Psalmii ne cheamă să ne bucurăm în așteptarea judecăților lui Dumnezeu (67:4; 96:10-13; 98:4-9). Cum este judecata lui Dumnezeu o veste bună pentru cei acoperiți de sângele lui Hristos?

- 4 Tema judecății lui Dumnezeu ridică o întrebare importantă: Cum poate poporul lui Dumnezeu să fie împăcat cu Dumnezeu și să aibă siguranța mântuirii la vremea judecății? Citește Psalmii 94:14; 105:7-10; Daniel 7:22.

Poporul lui Dumnezeu este în siguranță pentru că Dumnezeu Și-a stabilit locuința în Sion (Psalmii 76:1,2) și a făcut un legământ veșnic cu acest popor (94:14; 105:8-10). Pe lângă faptul că nu va respinge poporul legământului Său, Dumnezeu promite și că va acționa pentru a-i garanta acestuia siguranța. Dumnezeu îi iartă poporului păcatele (103:3), îl instruieste, îl binecuvântează și îl întărește (25:8-11; 29:11; 105:24). Judecățile divine au rolul să-i întoarcă pe oameni la neprihănire și să arate că lui Dumnezeu Îi pasă de ei (94:8-15).

Psalmul 105 exprimă fidelitatea lui Dumnezeu față de legământul Său în istoria lui Israel. În tot ce s-a întâmplat, bine și rău, Dumnezeu a fost acolo. El l-a condus în mod providențial pe Iosif în Egipt și prin el Și-a salvat poporul și națiunile din acea zonă în timpul foametei (105:16-24). Domnul l-a ridicat pe Moise să scoată poporul din sclavia egipteană, lucru pe care l-a făcut prin semne și minuni (105:25-38). În continuare, le-a oferit israeliților țara promisă (105:11,44) și protecția Lui continuă (105:12-15). I-a înmulțit (105:24), i-a eliberat de opresori (105:37,38), le-a împlinit nevoile zilnice (105:39-41). Domnul deține categoric controlul suveran asupra a tot ce implică poporul Său – un adevăr pe care psalmistul nu îl voia uitat niciodată.

Când Își aduce aminte de legământul Său, Dumnezeu nu Se folosește doar de cunoaștere și de memorie, ci face apel întotdeauna la acțiune (Geneza 8:1; 1 Samuel 1:19; Psalmii 98:3; 105:42-44). Tot la fel, când este chemat să își aducă aminte de minunile și judecățile lui Dumnezeu, poporul lui Dumnezeu ar trebui să trăiască în moduri care Îl onorează pe Dumnezeu. În acest legământ, chemarea principală a poporului Israel este să rămână credincios legământului prin păzirea legilor lui Dumnezeu (Psalmii 78:5-7; 105:45). Poporul lui Dumnezeu este chemat și să dea mărturie despre Dumnezeu altor popoare, pentru că Domnul dorește ca toate națiunile să se alăture poporului Său, Israel (105:1,2). Lumea este astfel în siguranță în cadrul legământului protector al Dumnezeului atotputernic și plin de har (Psalmii 89:28-34).

Ce găsim la Isus care ne convinge că aceste promisiuni făcute Israelului antic ni se aplică acum nouă? Vezi Galateni 3:26-29.

5 Citește Psalmii 19:7; 93:5; 119:165; 1:2,6; 18:30 și 25:10. Ce idei comune găsești în aceste versete?

Supremația Domnului în lume, în calitate de Creator, Împărat și Judecător suveran, are implicații teologice pentru credibilitatea mărturiilor Sale. „Mărturiile” (ebr. *'edut*, „decret”, „lege”) se referă la ansamblul de legi și hotărâri prin care Domnul guvernează viața religioasă și socială a poporului Său (Exodul 32:15). Acestea sunt „cu totul adevărate” (Psalmii 93:5), reflectând stabilitatea și permanența tronului lui Dumnezeu și a lumii pe care El a creat-o și pe care o susține (93:1,2). Cuvântul ebraic tradus ca „adevărate” (cuvântul „amin” derivă din acest cuvânt) transmite noțiunea de credibilitate, de credincioșie și de trăinicie (2 Samuel 7:16; 1 Cronici 17:23). Legile lui Dumnezeu sunt de neclintit, indestructibile.

Dumnezeu garantează integritatea făgăduințelor și poruncilor Sale. Loialitatea Lui este, pe de o parte, în totalitate încurajatoare, prin faptul că garantează caracterul neschimbător al conducerii Sale, și, pe de altă parte, este în totalitate exigentă, prin faptul că cere din partea oamenilor răspunsuri marcate de încredere și ascultare față de Dumnezeu.

În același timp, lipsa dreptății din lume este descrisă poetic ca zguduire a temeliiilor pământului (Psalmii 18:7; Isaia 24:18-21). Legea lui Dumnezeu îi învață pe oameni calea vieții neprihănite care poate face față judecății lui Dumnezeu. Astfel, cei neprihăniți nu vor fi zguduiți, pentru că sunt ferm înrădăcinați în legea lui Dumnezeu, care le oferă stabilitate și siguranță și inima lor este neclintită (ebr. *kun* înseamnă și „a fi sigur/în siguranță”) în Domnul (Psalmii 112:1,6,7). Nimic nu îi face pe cei care păzesc legea lui Dumnezeu să se clatine (119:165), ceea ce semnifică protecția și călăuzirea lui Dumnezeu în viață (1:2,3,6).

Cuvântul lui Dumnezeu este descris ca o lampă pentru picioarele psalmistului, care astfel îl ferește de cursele ascunse ale vrăjmașilor (119:105,110). Marea pace de care se bucură cei care iubesc legea lui Dumnezeu (119:165) evident nu rezultă dintr-o absență totală a încercărilor (119:161), ci derivă din trăirea în prezența lui Dumnezeu și dintr-o relație sănătoasă cu El.

Care sunt modurile practice în care te-a ajutat păzirea legilor și „mărturiilor” lui Dumnezeu? Pe de altă parte, ai avut de suferit de pe urma încălcării lor?

Studiu suplimentar: Psalmii 86:5,15; Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul „Iubirea lui Dumnezeu față de om”.

Cum ne ajută adevărul că Dumnezeu este iubire să înțelegem mai bine diferitele descrieri ale lui Dumnezeu și faptelor Lui?

Studiul din această săptămână se concentrează pe câteva descrieri ale lui Dumnezeu și activităților Lui care stau la temelia lumii și o fac trainică și sigură. Psalmiștii I se adresează lui Dumnezeu în calitate de Creator, Împărat, Judecător, Mântuitor prin legământ și Dătător al legii. Rolurile pe care Dumnezeu le are în lume se reflectă mai departe în alte nume și titluri ale Sale, inclusiv cel de Păstor (Psalmii 23:1; 80:1), Stânca mântuirii (95:1) și Tată (68:5; 89:26). Putem fi în siguranță în lume, chiar și în mijlocul tumultului marii lupte, pentru că Dumnezeu este suveran și credincios în tot ce spune și face.

În continuarea studiului nostru asupra psalmilor, este important să nu uităm să îi citim atât în lumina caracterului divin plin de iubire și har, cât și a planului de a salva și reface lumea. În psalmi, chiar și atunci când se confruntă cu judecata lui Dumnezeu pentru răzvrătirea lor, oamenii continuă să facă apel la Dumnezeu pentru că știu că mânia Lui este numai temporară, dar mila Lui este veșnică (Psalmii 103:8).

Studiu zilnic: Isaia 45 – 51; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „În camera celui bolnav”.

1. Pentru ce a făcut Dumnezeu pământul?

2. Cine era numită împărăteasa împărățiilor?

3. În ce se vor preface toți munții Domnului?

4. Unde este neprihănirea lui Dumnezeu?

5. Prin ce se poate înlocui vizita la persoanele bolnave?

Prezentare generală

În această săptămână vom analiza cinci aspecte ale suveranității lui Dumnezeu așa cum apar în psalmi. Vom vedea că aceștia afirmă următoarele: **(1)** Creația constituie baza suveranității lui Dumnezeu. Domnul este făcătorul cerului și al pământului (Geneza 1:1) și al omenirii (1:26). **(2)** În temeiul acestui adevăr biblic, diverși psalmiști proclamă că Yahve domnește peste întreaga lume și peste toate popoarele. **(3)** Suveranitatea Domnului este inseparabil împletită cu lucrarea Lui de Judecător. **(4)** Ca Judecător, Dumnezeu mijlocește pentru cei din poporul Său datorită legământului pe care îl are cu ei. **(5)** Dumnezeu este fidel regulilor din acest legământ, pentru că legea legământului Său este fundamentul împărăției Sale. După cum vom vedea, aceste cinci subiecte sunt strâns legate între ele.

Comentariu

Psalmul 8 conține două idei principale: Dumnezeu este Creatorul (8:2-4) și ființele umane sunt încununarea creației Sale (8:5-8). Aceste concepte sunt flancate, la începutul și la sfârșitul psalmului, de același verset, cunoscut ca *inclusio* (un tip de refren biblic care se repetă doar la începutul și la finalul unui pasaj/text – n.r.): „Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul” (8:1,9).

Nu putem trece cu vederea importanța creației în învățăturile Scripturii. Isaia folosește argumentul calității de creator a lui Dumnezeu pentru a anihila presupusa validitate a credinței în idoli (Isaia 40:12-31). Tot la fel, psalmistul folosește același raționament pentru a-L recunoaște pe Yahve ca suveran al cerului și pentru a respinge idolatria (Psalmii 15:1-8; 95:3-5,7; 96:5). Fundamentul împărăției lui Dumnezeu este creația. Acesta ar trebui să fie motivul pentru care ne închinăm Lui (100:3-5). Creația este, în același timp, motivația pentru Sabat (Geneza 2:1-3; Exodul 20:8-11), iar ziua a șaptea este o reamintire a puterii lui Dumnezeu. În aceste condiții, înțelegem mai bine de ce mesajul din Apocalipsa 14:7 transmite: „Și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” Predicarea acestui mesaj este mai relevantă acum decât oricând altcândva, pentru că acum inamicul a creat o relativ nouă paradigmă etiologică despre viață: evoluția.

Dumnezeu ca Împărat

Dumnezeu a creat universul, prin urmare, Îi aparține. Astfel, El este Împărat. „Domnul împărățește [...]. Scaunul Tău de domnie este așezat din vremuri străvechi; Tu ești din veșnicie” (Psalmii 93:1,2).

Psalmul 97 rezumă bine mesajul domniei lui Dumnezeu:

- (1) Dumnezeu domnește (97:1). Mulți psalmi Îl preamăresc pe Dumnezeu ca Împărat (47, 93, 95 – 99).
- (2) Elemente dramatice precum norii, negura, focul, fulgerele, pământul, munții și cerurile Îl înconjoară pe Dumnezeu (97:2-6). Aceste fenomene meteorologice și splendori geologice descriu măreția Împăratului împăraților, care ne inspiră venerație și respect.
- (3) Rușinea idolatriei este condamnată în contrast cu superioritatea închinării la Dumnezeu (97:7).
- (4) Copiii lui Dumnezeu Îl laudă și se bucură de judecățile drepte ale guvernării Sale (97:8,9).
- (5) Iubirea față de Dumnezeu îi inspiră pe credincioși să urască răul (97:10). Domnul Își păzește și Își salvează poporul din mâna celor răi. Acestea sunt suficiente motive de încântare și de mulțumire la adresa lui Dumnezeu (97:11,12).

Dumnezeu ca Împărat este sursa păcii și încrederii copiilor Săi. „Să laude oamenii tăria Împăratului, căci iubește dreptatea! Tu întărești dreptatea, Tu faci dreptate și judecată în Iacov” (99:4). Pentru că Dumnezeu este Împărat peste întregul pământ, ar trebui să ne bucurăm și să cântăm „o cântare înțeleaptă”/„laude cu pricepere” (VDCL) (47:7; vezi și versetele 1-6).

Dumnezeu ca Judecător

Domnul este Judecător pentru că este Împărat. În poporul Israel din vechime, monarhul dădea verdictul în procese și chestiuni de natură judiciară (vezi David [2 Samuel 14:1-23]; Solomon [2 Împărați 3:16-28]). Prin urmare, ideea de împărat-judecător era una cunoscută oamenilor din zilele acelea. Când îi ascultau pe psalmiști cântându-și imnurile despre Domnul ca Judecător înțelegeau cu ușurință acest concept.

Psalmul 75 declară că Dumnezeu, Judecătorul nostru, va „judeca cu imparțialitate” (75:2, NTR). Prin urmare, nu avem de ce să ne temem de acțiunile Lui ca Judecător, decât dacă ne aflăm de partea răului. „Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoa-

rele după credințioșia Lui” (96:13). Scopul judecății lui Dumnezeu este de a coborî pe unul (cei răi [75:4,5]) și de a înălța pe altul (cei credincioși [75:1,2,7]). Același principiu este valabil și în dreptul judecății de ceretare din Daniel 7: Dumnezeu pedepsește cornul cel mic (Daniel 7:26) și Își răzbună poporul (7:22).

Cei credincioși celebrează judecata lui Dumnezeu (75:9) nu pentru că se bucură de distrugerea celor răi, ci pentru că Dumnezeu este fidel promisiunilor Sale și îi salvează pe cei în nevoie (vezi Apocalipsa 19:2). Regăsim la sfârșitul Psalmului 75 această idee a fidelității și salvării divine: „Și voi doborî toate puterile celor răi: puterile celui neprihănit însă se vor înălța” (75:10).

Dumnezeul legământului

În Orientul Apropiat antic, un legământ era, printre altele, o înțelegere între un împărat puternic și vasalul său. Această înțelegere cuprindea ceea ce i se cerea vasalului pentru a rămâne sub protecția suveranului. Vechiul Testament a preluat această realitate seculară din zilele acelea și a aplicat-o la relația dintre Împăratul cerului și urmașii Săi. „Într-un tratat din Orientul Apropiat antic, Marele Împărat făcea două promisiuni vasalului: prima, că avea să îl atace pe vasal dacă acesta avea să se revolte împotriva lui; iar a doua, că avea să vină în apărarea oricărui vasal loial care ar fi fost atacat” (Tremper Longman III, Raymond B. Dillard, *An Introduction to the Old Testament*, 2006, p. 260). Când înțelege acest concept, credinciosul dobândește încredere, deoarece prin intermediul acestuia află că se poate baza pe certitudinea protecției din partea lui Dumnezeu.

În acest context, Yahve este descris în psalmi ca un războinic. Psalmul 7 este o rugăciune înainte de luptă în care psalmistul cere intervenția lui Dumnezeu în favoarea poporului Său (7:1,2). Psalmistul cere și protecția lui Dumnezeu și anihilarea dușmanilor Lui (7:4-9). Dumnezeu este apărarea psalmistului (7:10), evocând fie o cetate fortificată, fie un scut. Dumnezeu, Războinicul divin, este descris purtând o sabie, un arc și săgeți „omorătoare” (7:12,13). El a pregătit o capcană pentru vrăjmașii Săi (7:15).

Dumnezeul legii

Pentru că este un suveran drept, Dumnezeu „Își aduce aminte totdeauna de legământul Lui, de făgăduințele Lui” (Psalmii 105:8). Baza legământului este legea lui Dumnezeu. Prin urmare, nu este o coincidență

că poruncile Domnului reprezintă una dintre temele principale din cartea Psalmii (vezi Psalmul 1). De fapt, cel mai lung psalm și capitol din Biblie, Psalmul 119, se concentrează în totalitate asupra Torei – sau legii.

Perspectiva psalmistului asupra legii lui Dumnezeu diferă de ideea predominantă din multe cercuri din zilele noastre, cum că legea divină ar fi un set de reguli rigide care trebuie urmate cu strictețe, pentru a nu atrage pedepse grave ca urmare a violării oricăruia dintre preceptele ei. Cu privire la lege, David declară că „mărturia Domnului” schimbă inima, dând înțelepciune celui neștiutor; legea face ca inima să se bucure și luminează ochii (19:7-10). Câți dintre noi pot spune același lucru despre codurile și legile țărilor noastre? În relația de legământ, poruncile sunt linii de orientare care ne luminează înțelegerea și ne fac în stare să ne bucurăm de o relație profundă cu Creatorul, Împăratul și Judecătorul nostru.

Tora transmite mai mult ideea de „învățătură” decât de „prevederi legale”. Din acest motiv psalmii prezintă legile lui Dumnezeu ca pe niște comori neprețuite, care „sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri” (19:10). A fi sub legământul lui Dumnezeu înseamnă a te bucura de o relație strânsă cu Dumnezeirea.

Aplicație

Cât de fascinant este să ne dăm seama în ce măsură sunt legate între ele cele cinci teme teologice studiate în această săptămână! Această serie tematică are la bază și la origine afirmarea calității de Creator a lui Dumnezeu. A nega acest adevăr fundamental înseamnă a respinge dreptul lui Dumnezeu de Conducător al acestei lumi și de Judecător suveran al fiecărei ființe umane. Astfel, dacă Dumnezeu nu ar fi Judecătorul tuturor, atunci oricine ar putea face orice ar crede de cuviință. Atunci nu ar exista nicio lege veșnică de care să ascultăm. Nu ar exista absoluturi. Din păcate, suntem inundați de această filozofie în fiecare zi. Chiar și unii creștini cad pradă sofismelor ei nocive. De aceea, studiul nostru din această săptămână este foarte important pentru familia noastră, pentru tinerii noștri și pentru membrii bisericii noastre.

Recunoașterea Domnului ca Făcător al nostru ne va face să acceptăm domnia Lui în viața noastră și dreptul Lui de a ne îndruma și susține atunci când este nevoie. La urma urmei, El este Judecătorul nostru. Creatorul nostru vrea să fie cu noi într-o relație de legământ plină de

iubire. Biblia ne promite că, dacă ascultăm de El și mergem alături de El vom avea parte de o experiență dulce și mângâietoare.

Un detaliu pe care l-am abordat în trecere în acest studiu, dar pe care nu l-am explorat în profunzime, este cultivarea unei atitudini de laudă și bucurie. Roagă pe cineva din grupă să citească cu voce tare versetele de mai jos. Sau le poți cere membrilor grupei să citească psalmul la unison. Încurajează-i să aspire la aceeași viață spirituală cu a psalmistului:

Veniți să cântăm cu veselie Domnului
și să strigăm de bucurie către Stânca mântuirii noastre.
Să mergem înaintea Lui cu laude,
să facem să răsunе cântece în cinstea Lui!
Căci Domnul este un Dumnezeu mare,
este un Împărat mare, mai presus de toți dumnezeii.
(Psalmii 95:1-3)

Mai mult decât cu cereri și cu tânguieți, ar trebui să ne umplem cu laudă rugăciunile către Împăratul și Judecătorul nostru. De asemenea, truda noastră zilnică va fi mai ușor de purtat și viața noastră devoțională va fi mai fericită când vom fi într-o relație de legământ cu Dumnezeul cerurilor.

Domnul aude și salvează

Sabat după-amiază

De memorat: „Când _____ cei fără prihană, Domnul _____ și-i _____ din toate necazurile lor” (Psalmii 34:17).

În repetate rânduri, psalmii evidențiază adevărul că Dumnezeu suveran, care a creat și susține universul, Se descoperă și ca un Dumnezeu personal, care inițiază și menține o relație cu oamenii.

Dumnezeu este aproape de poporul Său și de creația Sa, atât cea din cer, cât și cea de pe pământ (Psalmii 73:23,25). Deși „Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri” (103:19) și „înaintează prin câmpii” (68:4), El este și „lângă toți cei ce-L cheamă, lângă cei ce-L cheamă cu toată inima” (145:18). Psalmii susțin invariabil adevărul că Domnul este Dumnezeu cel viu, Cel care acționează în favoarea celor care Îl cheamă (55:16-22). Psalmii sunt atât de importanți tocmai pentru că, pe de o parte, au fost inspirați de Dumnezeu cel viu, iar pe de altă parte Îi sunt adresați tot Lui, care aude și răspunde la rugăciuni.

Ar trebui să nu uităm că cea mai bună reacție din partea noastră la apropierea dovedită de Dumnezeu este o viață de credință în El și de ascultare de poruncile Sale. Nimic mai puțin decât această credință și ascultare nu va fi acceptat de El, așa cum a dovedit deseori istoria popoului Israel.

- 1** Citește Psalmii 139:1-18. Cum descrie acest text poetic puterea (v. 1-6), prezența (v. 7-12) și bunătatea (v. 13-18) lui Dumnezeu? Ce îți spune măreția lui Dumnezeu despre împlinirea făgăduințelor Sale?

Ai vrut vreodată să ajuți pe cineva, dar nu ai avut resurse? Sau invers, alții au încercat să te ajute, dar nu ți-au înțeles nevoile? Spre deosebire chiar și de cei mai iubitori și bine intenționați oameni, Dumnezeu nu doar că ne cunoaște la perfecție pe noi și situația noastră, dar are și mijloacele necesare pentru a ne ajuta. Prin urmare, promisiunile Sale de ajutor și eliberare nu sunt simple vorbe în vânt, ci asigurări ferme.

Psalmistul este cunoscut de Dumnezeu într-un mod unic și total, astfel că nici măcar pântecul mamei nu l-a putut ascunde de privirea divină (Psalmii 139:13,15). Această cunoaștere vizează timpul (139:2), trăirile interioare (139:2,4) și spațiul (139:3) – întreaga existență a psalmistului. Magnifica cunoaștere divină este rezultatul calității Lui de Creator și al relației Lui strânse cu oamenii, manifestată prin grija Lui pentru ei.

Acest minunat adevăr despre Dumnezeul care ne știe în profunzime nu ar trebui să ne sperie, ci să ne conducă în brațele lui Isus și la ceea ce a realizat pentru noi la cruce. Căci prin credința în Isus ne-a fost dată neprihănirea Sa, „neprihănirea lui Dumnezeu” Însuși (Romani 3:5,21).

Prezența lui Dumnezeu este redată prin menționarea că El ajunge până în „Locuința morților” (*șeol*, „mormânt”) și în „întuneric” (Psalmii 139:8,11,12), locuri care nu sunt de obicei asociate cu locuința Sa (56:13). Prezența Lui este, de asemenea, descrisă ca luarea aripilor zorilor (est) pentru a locui la marginea mării (vest) (139:9). Aceste imagini transmit adevărul că nu există niciun loc în univers în care Dumnezeu nu poate ajunge la noi. Deși nu este parte din univers, așa cum cred unii, El este aproape de întreg universul, nu doar prin faptul că l-a creat, ci și că îl menține în funcțiune (vezi Evrei 1:3).

Ca Acela care știe totul despre noi, Dumnezeu ne poate ajuta și ne poate reface. Noua conștientizare a măreției divine naște în psalmist o explozie de laudă și încredere reînnoită. El primește cu bucurie cercetarea divină ca mijloc prin care poate îndepărta din viața lui orice ar tulbura relația lui cu Dumnezeu.

Unii ar putea considera ceva de speriat că Dumnezeu cunoaște atât de multe despre ei, chiar și cele mai întunecate secrete. De ce este atunci Evanghelia singura noastră speranță?

2 Citește Psalmii 40:1-3; 50:15; 55:22 și Psalmul 121. Cum este implicat Dumnezeu în activitățile noastre de zi cu zi?

Domnul Se prezintă în Scriptură ca Dumnezeu cel viu care lucrează pentru cei care Îl cheamă. Pentru psalmist, Domnul este „necurmat [...] înaintea ochilor [lui]” (16:8). Prin urmare, se încrede în Dumnezeu și apelează la El (7:1; 9:10). Domnul Îl va auzi chiar și când strigă „din fundul adâncului” (130:1,2), însemnând că nicio împrejurare de viață nu se află în afara domniei suverane a lui Dumnezeu. Prin urmare, strigătul psalmistului, oricât de urgent, nu este niciodată lipsit de speranță.

La rândul lui, Psalmul 121 apreciază puterea Creatorului în viața credinciosului. Această putere include: **(1)** „El nu va îngădui să ți se clatine piciorul” (121:3) – Imaginea piciorului transmite adesea călătoria omului prin viață (66:9; 119:105; Proverbele 3:23). Cuvântul ebraic pentru „a nu se clătina” se referă la siguranța pe care Dumnezeu o dă lumii (Psalmii 93:1) și Sionului (125:1). **(2)** Dumnezeu ca Păzitor al lui Israel care nu moțăie și nu doarme – Aceasta este o imagine care evidențiază vigilența și promptitudinea Lui neîntreruptă când acționează în favoarea copiilor Săi (121:3,4). **(3)** Domnul este „umbra ta” (121:5,6) – Este o idee care amintește de stâlpuț de nor din vremea exodului (Exodul 13:21,22). În mod asemănător, Domnul îi asigură poporului Său adăpost fizic și spiritual. **(4)** Dumnezeu este pe mâna dreaptă (Psalmii 121:5) – Mâna dreaptă înseamnă, de obicei, mâna mai puternică a unei persoane, mâna acțiunii (74:11; 89:13). Aici transmite apropierea și favoarea lui Dumnezeu (16:8; 109:31; 110:5). **(5)** Protecția oferită de Dumnezeu poporului Său este clar confirmată în Psalmii 121:6-8 – Dumnezeu Își va feri copiii de orice rău. Nici „soarele”, nici „luna” nu îi va bate. Dumnezeu îi va păzi „la plecare și la venire”. Aceste elemente poetice scot în evidență grija cuprinzătoare, neîncetată a lui Dumnezeu.

Concluzia? Psalmistul avea încredere în grija iubitoare a lui Dumnezeu. Noi, desigur, ar trebui să facem la fel.

Cum simți tu la nivel practic realitatea griii lui Dumnezeu? Dar cum îți manifesti grija plină de iubire pentru ființe vulnerabile, cum ar fi persoanele cu dizabilități?

3 Citește Psalmii 17:7-9; 31:1-3; 91:2-7. Ce face psalmistul în vremuri de necaz?

Psalmistul trece prin diferite probleme. În același timp, el se îndreaptă spre Dumnezeu, care este un loc de refugiu în timpul oricărui necaz. Încrederea este o alegere conștientă de a recunoaște controlul lui Dumnezeu asupra vieții omului în orice circumstanță. Dacă încrederea nu funcționează în necaz, atunci nu va funcționa niciodată.

Mărturia psalmistului despre Domnul: „El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!” (91:2) izvorăște din experiențele lui trecute cu Dumnezeu și slujește acum la întărirea credinței în ce privește viitorul. Psalmistul Îl numește pe Dumnezeu Preainalt și Atotputernic (91:1,2), evocând măreția absolută a Dumnezeului său.

Psalmistul vorbește și despre siguranța pe care o putem găsi la Dumnezeu. „Ocrotirea” („adăpostul” sau „ascunzătoarea”), „umbra” (91:1), „locul [...] de scăpare”, „cetățuia” (91:2), „aripile”, „scut”, „pavăză” (91:4) și „locul [...] de adăpost”, „turnul [...] de scăpare” (91:9) sunt imagini care reprezentau locuri ideale de refugiu, în cultura psalmistului. Nu trebuie decât să ne gândim la căldura de nesuportat a soarelui în acea parte a lumii pentru a aprecia umbra sau să ne amintim de vremurile de război din istoria lui Israel pentru a aprecia siguranța oferită de un scut sau de o fortăreață/cetățuie.

4 Citește Psalmii 17:8 și Matei 23:37. Ce imagine este folosită aici și ce transmite ea?

Una dintre cele mai profunde metafore este cea a umbrei oferite de aripi (Psalmii 17:8; 57:1; 63:7). Această metaforă evocă siguranță și confort, sugerând ocrotirea oferită de o mamă pasăre. Domnul este comparat cu un vultur care își duce puii pe aripi (Exodul 19:4, Deuteronomul 32:11) și cu o găină care își adună puii sub aripi (Matei 23:37).

Cum putem totuși să facem față atunci când necazul lovește și nu vedem parcă ocrotirea lui Dumnezeu? De ce aceste traume nu înseamnă că Dumnezeu nu este lângă noi?

5 Citește 1 Corinteni 10:1-4. Cum descrie Pavel istoria exodului? Ce lecție spirituală caută să ne învețe?

6 Citește Psalmul 114. Cum este descrisă aici eliberarea poporului Israel din Egipt?

Ce descriere poetică a salvării extraordinare a copiilor lui Dumnezeu din robia egipteană găsim în Psalmul 114! În tot Vechiul Testament și chiar și în Noul Testament, eliberarea din Egipt era văzută ca simbol al puterii lui Dumnezeu de a-Și salva poporul. Același lucru îl face și Pavel în aceste versete din Corinteni, folosind acest episod de istorie ca metaforă, ca simbol al mântuirii prin Isus Hristos.

Psalmul 114 descrie în același timp eliberarea oferită de Dumnezeu prin manifestarea suveranității Sale de Creator asupra puterilor naturii, modalitate prin care Și-a salvat poporul din exod. Marea, râul Iordan, munții și dealurile reprezintă în mod poetic puterile naturale și umane care s-au opus lui Israel în drumul spre țara făgăduită (Deuteronomul 1:44; Iosua 3:14-17). Dumnezeu, așadar, este suveran asupra tuturor.

De fapt, pentru mulți dintre copiii lui Dumnezeu din toate timpurile și din toate locurile, calea spre Ierusalimul ceresc este înțesată de pericole. Psalmii îi încurajează să privească dincolo de munți spre Creatorul cerului și al pământului (Psalmii 121:1).

Spiritul Psalmului 114 este redat de Isus când potolește furtuna de pe mare și când proclamă faptul că biserica nu are de ce să se teamă, pentru că El a biruit lumea (Matei 8:23-27; Ioan 16:33). Faptele mărețe ale lui Dumnezeu pentru poporul Său ar trebui să inspire întregul pământ să se cutremure în prezența Lui (Psalmii 114:7). „Cutremurarea” ar trebui înțeleasă ca o formă de recunoaștere și de închinare, nu ca un motiv de groază (96:9; 99:1). Cu Dumnezeu de partea lor, credincioșii nu au de ce să se teamă.

Care sunt pericolele spirituale cu care ne confruntăm ca oameni credincioși? Cum putem învăța să ne încredem în Domnul și în faptul că El ne poate ajuta să nu cedăm în fața acestor pericole la fel de reale pentru noi astăzi ca pentru psalmist?

- 7 Citește Psalmii 3:4; 14:7; 20:1-3; 27:5; 36:8; 61:4; 68:5,35. De unde vine ajutorul, în aceste texte?**
-
-

Motivul refugiului spiritual și fizic și al ajutorului apare în mod special în contextul sanctuarului. Sanctuarul este un loc de unde vin ajutor, siguranță și salvare. Sanctuarul le oferă adăpost celor tulburați. Dumnezeu apără orfanii și văduvele și dă putere poporului Său, din sanctuarul Său. Când „din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, [...] strălucește Dumnezeu” (Psalmii 50:2), sunt rostite judecățile drepte ale lui Dumnezeu și își face apariția binecuvântarea Lui (84:4; 128:5; 134:3).

Adăpostul oferit de sanctuar depășește siguranța oricărui alt loc din lume, pentru că în sanctuar Dumnezeu locuiește personal. Prezența lui Dumnezeu este cea care oferă siguranță, nu doar trăinicia clădirii templului. Tot la fel, fiind muntele pe care locuiește Domnul, muntele Sion depășește toți ceilalți munți, deși în realitate nu este decât un modest deal (Psalmii 68:15,16; Isaia 2:2).

- 8 „Căci n-avem un Mare-Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:15,16). Care sunt asemănările dintre aceste texte și ce spune psalmistul despre sanctuar?**
-
-

Sfințenia sanctuarului lui Dumnezeu îl determină pe psalmist să recunoască faptul că toți oamenii sunt păcătoși și că nu merită deloc favoarea lui Dumnezeu. Autorul susține mai departe că salvarea se bazează numai pe credințioșia și harul lui Dumnezeu (Psalmii 143:2,9-12). Nimic din noi nu reprezintă vreun merit înaintea lui Dumnezeu. Numai când au o relație corectă cu Dumnezeu, prin pocăință și acceptarea harului și a iertării Lui, oamenii pot cere asigurarea izbăvirii Lui. Slujbele din sanctuar reprezentau salvarea găsită în Isus.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolul 18, „Noaptea luptei”.

Ce putem învăța din experiența lui Iacov despre puterea rugăciunii insistente și a încrederii fără rezerve în Dumnezeu?

Psalmii ne întăresc credința în Dumnezeu, care este Adăpostul de nădejde al celor care își încredințează viața în mâinile Lui puternice. „Dumnezeu va face lucruri mari pentru aceia care se încred în El. Cauza din care poporul Lui nu are o putere mai mare este faptul că se încrede prea mult în propria înțelepciune și nu-I dă prilej Domnului să-Și manifeste puterea în favoarea lui. Dumnezeu îi va ajuta în orice nevoie pe copiii Săi credincioși, dacă aceștia își vor pune pe deplin încrederea în El și-L vor asculta cu credincioșie” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 493). Cu toate acestea, unii psalmi pot crea dificultăți serioase atunci când făgăduințele lor nu se potrivesc cu situația noastră din prezent. În astfel de situații, trebuie să învățăm să ne încredem în bunătatea lui Dumnezeu, manifestată cel mai bine la Golgota. De asemenea, uneori psalmii pot fi folosiți pentru a hrăni speranțe false. Răspunsul lui Isus când Satana a folosit greșit versetele 11 și 12 din Psalmul 91 arată că încrederea în Dumnezeu nu ar trebui confundată cu ispitirea lui Dumnezeu (Matei 4:5-7) sau cu încumetarea de a-I cere să facă ceva care este contrar voinței Sale.

Studiu zilnic: Isaia 52 – 58; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Rugăciunea pentru cei bolnavi”.

1. Ce vor vedea toate marginile pământului?

2. Ce lucru va fi pentru Dumnezeu ca și cu apele lui Noe?

3. Ce lucru va fi un semn veșnic, nepieritor?

4. Unde locuiește Cel Preaînalt?

5. Ce rele trebuie îndreptate înainte de a fi prezentate nevoile celor bolnavi înaintea Domnului?

Privire generală

Cartea Psalmii este o carte de rugăciuni. Oricare ar fi subiectul – laudă, plângeri, speranța mesianică, împărăția lui Dumnezeu sau istoria răscumpărării –, psalmiștii manifestă o puternică încredere în Domnul. Indiferent de nevoile lor sau de împrejurările în care se află, ei au încredere că va fi cu ei Creatorul lor.

Săptămâna trecută am discutat despre supremația lui Dumnezeu și modul în care este descris în psalmi ca Suveran divin, mai precis, ca Împărat, Creator și Judecător. Aceste descrieri și declarațiile de credință aferente lor le inspiră psalmiștilor încrederea că Dumnezeu Își va salva copiii din orice împrejurare dificilă. Să ne gândim cu atenție la această minunată asigurare și să o interiorizăm! Fii pregătit să împărtășești cu membrii grupeii entuziasmul generat de această speranță!

Comentariu

Dumnezeu aude

Psalmistul Îl imploră continuu pe Domnul să Îl audă. Câțiva psalmi așa și încep, cu un apel la Yahve să asculte: Psalmii 4:1; 13:3; 17:1; 27:1; 28:2; 54:2; 55:2; 60:5; 61:1; 64:1; 86:1; 102:1; 108:6; 130:2; 140:6; 142:6; 143:1. În astfel de cântări, psalmistul strigă la Dumnezeu cu inima plină de durere: „Doamne, Dumnezeul oștirilor, ascultă rugăciunea mea! Ia aminte, Dumnezeul lui Iacov” (84:8). În rugăciunile lor, psalmiștii insistă să fie ascultați (30:10; 38:16; 39:12; 66:16; 69:13,16,17; 119:145,149). Ei strigă având siguranța că „Domnul aude și-i scapă din toate necazurile lor” (34:17).

Uneori, scriitorii psalmilor afirmă că Dumnezeu le-a ascultat și le va asculta plângerile și nevoile (22:24; 28:7; 31:22; 34:4; 40:1; 66:19; 116:1; 120:1): „Strig cu glasul meu către Dumnezeu, strig cu glasul meu către Dumnezeu, și El mă va asculta” (77:1). Rememorarea răspunsurilor lui Dumnezeu la rugăciunile din trecut le întărește psalmiștilor certitudinea că El le va răspunde acum și în viitor. Având încredere deplină într-un răspuns divin, psalmiștii declară în mod repetat că Domnul le va răspunde la rugăciuni (4:1; 6:8,9; 10:7; 17:6; 65:2). Ei ne asigură că Dumnezeu este gata să ne asculte rugăciunile dimineața, la amiază sau

seara (5:3; 55:17). Experiența le-a dovedit că, și dacă familia îi va dezamăgi, Dumnezeu le va auzi strigătul (106:44).

„A auzi, a asculta” (ebr., *šamah*) înseamnă mai mult decât a percepe o voce sau a recepta un sunet. În contextul în care Dumnezeu este receptorul, verbul „a auzi” sau „a asculta” înseamnă și a acționa. Adică, putem avea încredere că Dumnezeu va acționa în favoarea poporului Său ca răspuns la rugăciunile lui. Când poporul Israel era rob în Egipt, Dumnezeu „a auzit” (Exodul 2:24) și l-a eliberat. Cartea Psalmii este o invitație ca și noi să avem aceeași încredere.

Dumnezeu Se preocupă

În psalmi, Dumnezeu este descris ca un Împărat puternic, gata să lupte pentru poporul Său. În același timp, El este reprezentat și ca un Dumnezeu bun și iubitor care Se preocupă de cei care cred în El. Sunt folosite diferite imagini pentru a descrie grija iubitoare a lui Dumnezeu. El este redat ca un bun Păstor care are grijă de oile Sale lipsite de apărare (23). Ca Păstor al lor, le oferă tot ce au nevoie (23:1): odihnă, hrană și apă (23:2), alinare și îndrumare (23:3), prezența Lui în valea umbrei morții (23:4), prosperitate (23:5), bunătate și milă (23:6).

Pentru a descrie grija protectoare a lui Dumnezeu psalmistul folosește și imaginea unei păsări care își protejează puii sub aripi (91:1,4). Dumnezeu, Ocrotitorul nostru, este întotdeauna atent la nevoile copiilor Săi (121:4). El este ca un tată care se îndură de copiii Lui (103:13) și este în același timp Protectorul orfanilor. Iubirea și protecția Lui depășesc inclusiv legăturile umane parentale de iubire: „Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește” (27:10).

Ce descrieri frumoase ale grijii lui Dumnezeu față de fiecare dintre noi! Fie ca astfel de imagini să ne inspire să ne bazăm în totalitate pe El și să avem încredere în grija Lui în ce privește fiecare aspect al vieții noastre!

Dumnezeu este Adăpostul nostru

Biblia este zgârcită cu adjectivele. Pentru a compensa această lipsă, poezii evrei se bazează mult pe comparații pentru a-și articula ideile, folosind o gamă largă de metafore bogate pentru a exprima, de exemplu, modul în care Dumnezeu Își protejează urmașii într-o lume complicată: „Căci Tu ești un adăpost pentru mine, un turn tare împotriva vrăjma-

șului” (61:3). Să ne oprim o clipă pentru a analiza imaginile din aceste metafore:

- (1) **Adăpost** (61:3; 143:9) – Această imagine sugerează un loc sigur în mijlocul războiului, un refugiu din calea furtunii și arșitei.
- (2) **Turn** (61:3) – În vremurile biblice turnurile erau văzute, mult mai mult decât în zilele noastre, ca locuri sigure. În vremuri de război sau de persecuție, oamenii se ascundeau într-un turn, ca în cazul lui Ghedeon (Judecători 8:17) și Abimelec (Judecătorii 9:50-52). Versetele 1 și 2 din Psalmul 18 conțin o serie de metafore care I se aplică lui Yahve și care se regăsesc și în alți psalmi.
- (3) **Tărie** – Acest termen trimite la ideea de trăinicie/soliditate/fermitate, în sensul că El este sprijinul nostru.
- (4) **Stânca** – De obicei în limba ebraică acest termen făcea referire la o piatră mare sau la o stâncă ce asigura protecție în timpul unui atac. Cei din rămășița lui Beniamin au fugit și s-au ascuns în stânca Rimon (Judecătorii 20:47). Astfel au fost salvați de distrugere.
- (5) **Cetățuia** – Cetățuile, sau fortărețele, erau puncte militare mici bine apărate. Iosafat a construit multe astfel de fortărețe în Iuda pentru a-și proteja regatul (2 Cronici 17:12).
- (6) **Scutul** – Acest obiect care făcea parte din armură era cea mai bună apărare a soldatului pe câmpul de luptă (vezi și 114:2).
- (7) **Întăritura** – Simboluri ale siguranței, întăriturile – sau fortificațiile – erau structuri defensive construite în munți (Judecătorii 6:2) sau în pustiu (1 Samuel 23:14,19).

Imaginează-ți moduri în care aceste imagini pot fi actualizate în vremurile moderne pentru a ne ajuta să înțelegem grija lui Dumnezeu și protecția Lui față de noi astăzi. Cu siguranță că Dumnezeu ne ocrotește zi de zi în mijlocul pericolelor acestei lumi.

Dumnezeu este Apărătorul nostru

Dumnezeu este Răzbunătorul, Apărătorul și Învingătorul din tabăra noastră. Această imagine este evident extrasă din lumea reală și este folosită în primul rând în contextul statutului de văduvă sau de orfan. Cartea lui Iov și Psalmii Îl descriu pe Domnul ca Apărător al văduvelor și orfanilor (Psalmii 68:5; ebr. *dayin* însemnând „judecător”). *Dayin* este asociat cu „dreptatea și pricina” celui în cauză (9:4) sau folosit în paralel cu judecata, ca în Psalmii 76:8,9, unde Dumnezeu este descris ca

Apărătorul celor săraci și asupriți (10:17,18; compară cu Deuteronomul 10:18; Psalmii 10:14). Dumnezeu este laudat de săraci (Psalmii 74:21), pentru că „El nici nu disprețuiește, nici nu urăște necazurile celui nenorocit și nu-Și ascunde Fața de el, ci îl ascultă când strigă către El” (22:24). Yahve îi apără întotdeauna pe cei asupriți (72:4; 103:6; 146:7).

Dumnezeu este Eliberatorul nostru

Toți termenii și metaforele pe care le-am analizat descriu diferite aspecte ale grijii lui Dumnezeu față de urmașii Săi. Dar Domnul este numit și Izbăvitorul nostru. De patru ori este numit așa în cartea Psalmii, după cum urmează:

- (1) 18:2 – Dumnezeu este numit Izbăvitor în contextul luptelor psalmistului cu dușmanii săi. După cum am văzut, acest psalm Îl descrie pe Domnul ca un Războinic puternic.
- (2) 40:17 – Aici este vorba despre salvarea din păcat. David recunoaște realitatea zdrobitoare că „rele fără număr [îl] împresoară, [l]-au ajuns pedepsele pentru nelegiuirile [lui]” (40:12).
- (3) Psalmistul Îl cheamă pe Salvatorul lui (70:5) când este atacat de către cei care îl caută și vor să îi facă rău.
- (4) În Psalmul 144, psalmistul îi cere Eliberatorului său (144:2) să îl salveze de cei „a căror gură spune neadevăruri și a căror dreaptă este o dreaptă mincinoasă” (144:8).

După cum arată psalmii, Dumnezeu vrea să ne elibereze de păcatele, anxietățile și problemele pe care le avem cu alți oameni. Prin urmare, în sensul deplin al cuvântului, Isus este Eliberatorul nostru.

Ajutor din sanctuar

Scopul studiului din această săptămână nu este doar de a admira măiestria literară și artistică a psalmiștilor. Dincolo de plăcerea pe care ne-o oferă astfel de imagini iscusite, figurile și metaforele din psalmi ne oferă o înțelegere profundă a lucrării lui Dumnezeu de răscumpărare a omenirii. David spune: „Eu strig cu glasul meu către Domnul și El îmi răspunde din muntele Lui cel sfânt” (Psalmii 3:4) și, „din locașul [sanctuarul] Lui, El mi-a auzit glasul” (18:6). Așadar, acțiunea lui Dumnezeu de eliberare, precum și grija și protecția Lui iubitoare încep cu lucrarea Lui pentru noi în sanctuarul din ceruri.

Câteva momente-cheie din cartea Psalmii ne învață că Domnul acționează în favoarea ființelor umane din locurile Sale cerești (vezi Psalmii 11:5,6; 20:2; 29:9; 33:13,14; 60:6; 68:35; 96:1-13; 102:20,21; 150:1-6). După studierea acestor pasaje, împreună cu alte texte din Vechiul Testament legate de sanctuar, Elias Brasil de Souza declară: „Sanctuarul ceresc mai este descris și ca un loc de închinare în care ființele umane Îl adoră pe Yahve, ca sursă de ajutor și ca loc de ispășire, în care sunt acordate curățarea și iertarea” („The Heavenly Sanctuary/ Temple Motif in the Hebrew Bible: Function and Relationship to the Earthly Counterparts”, disertație, Universitatea Andrews, 2005, p. 358).

Apărătorul și Eliberatorul nostru aude de pe muntele Său cel sfânt și acționează în favoarea noastră. Ca adventiști de ziua a șaptea, de cele mai multe ori când auzim expresia „sanctuar ceresc” ne gândim la Ziua Ispășirii și la judecata preadventă. Desigur, lucrul acesta este central „adevărului prezent”. În același timp ar trebui să ne străduim să ne concentrăm pe acțiunea de iertare, de apărare, de îngrijire și de protecție pe care Domnul ne-o pune la dispoziție din Locul Preasfânt al sanctuarului ceresc – chiar înainte de lucrarea finală din Ziua Ispășirii. Lucrarea lui Hristos de mijlocire preoțească în favoarea noastră este esențială. Tot cerul este implicat în răscumpărarea noastră, a păcătoșilor.

Aplicație

Cartea Psalmii este o carte a emoțiilor puternice, care variază de la extaz la elegie și de la complex la simplu. Dar Psalmii constituie în același timp o carte a conceptelor teologice profunde. Adevărurile Bibliei studiate în această săptămână, bogate în imagini și metafore, conțin făgăduințe minunate a căror împlinire o putem cere în luptele noastre zilnice. Pe măsură ce citim descrierile și ilustrațiile din psalmi, ar trebui să ne luăm timp să medităm la ele, folosindu-ne imaginația pentru a înțelege mai bine adevărurile cuprinse în aceste imagini profunde redade prin cuvinte.

Punctul de interes al studiului de față este înțelegerea faptului că Domnul cerului este Apărătorul și Salvatorul nostru. El ne aude rugăciunile și cererile. Se preocupă de noi. „Domnul privește din înălțimea cerurilor și vede pe toți fiii oamenilor” (33:13). Cu o inimă plină de milă și de bunătate, Dumnezeu ne cercetează pe noi și familia noastră; din sanctuarul ceresc, ne cântărește faptele, cu infinită iubire și dreptate.

27 ianuarie – 2 februarie

Imnurile Domnului cântate pe un pământ străin

Sabat după-amiază

De memorat: „Cum să cântăm noi _____ Domnului pe un pământ _____?” (Psalmii 137:4).

Nu trebuie să săpăm adânc în cartea Psalmii pentru a descoperi că psalmii sunt rostiți într-o lume imperfectă, o lume a păcatului, a răului, a suferinței și a morții. Lumea stabilă creată și condusă de Domnul suveran și de legile Lui perfecte este constant amenințată de rău. Pe măsură ce păcatul corupe lumea din ce în ce mai mult, pământul devine din ce în ce mai mult „un pământ străin” pentru poporul lui Dumnezeu. Această realitate ridică o problemă pentru psalmist: Cum să trăiești o viață de credință pe un pământ străin?

După cum am văzut deja, psalmiștii recunosc conducerea și puterea suverană a lui Dumnezeu, precum și judecățile Lui drepte. Ei știu că Dumnezeu este locul de adăpost veșnic și de nădejde și un ajutor în vreme de nevoie. De aceea, psalmiștii sunt uneori uimiți (cine nu ar fi?) de aparenta absență a lui Dumnezeu și de înmulțirea răului în fața bunului Domn suveran. Natura paradoxală a psalmilor-rugăciuni apare în reacțiile psalmiștilor la aparenta tăcere a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, psalmiștii răspund atât la presupusa absență a lui Dumnezeu, cât și la prezența Sa.

1 Citește Psalmii 74:18-22 și 79:5-13. Care este miza aici?

Psalmistul caută să înțeleagă marea luptă dintre Dumnezeu și puterile răului și subliniază răbdarea nemărginită a lui Dumnezeu, precum și înțelepciunea și puterea Sa infinită.

Problema răului în psalmi este în primul rând teologică și inevitabil vizează întrebări despre Dumnezeu. Prin urmare, distrugerea Ierusalimului și a templului este văzută în primul rând ca o ocară divină, pentru că le-a dat păgânilor oportunitatea de a-L hulii pe Dumnezeu. Moștenirea lui Dumnezeu (poporul Israel) este semnul alegerii și al legământului Său divin (Deuteronomul 4:32-38; 32:8,9) care nu va pieri niciodată. Conceptul de moștenire a lui Dumnezeu conține și o dimensiune a sfârșitului timpului, pentru că într-o zi toate popoarele vor deveni moștenirea lui Dumnezeu și Îi vor sluji. Ideea că națiunile au invadat moștenirea lui Dumnezeu amenință aceste promisiuni divine.

Fără îndoială, psalmistul recunoaște că păcatele comise au afectat relația de legământ a poporului cu Dumnezeu și au adus asupra poporului toate consecințele (Psalmii 79:8,9). Supraviețuirea depinde numai de intervenția plină de har a lui Dumnezeu și de refacerea legăturii de legământ prin ispășirea pentru păcat. Domnul este „Dumnezeul mântuirii noastre”, ceea ce transmite credințioșia lui Dumnezeu în ce privește făgăduințele legământului Său (79:9).

Cu toate acestea, mai importantă decât restaurarea perspectivelor lui Israel este apărarea caracterului lui Dumnezeu în lume (79:9). Dacă faptele rele ale popoarelor vor scăpa nepedepsite, va părea că Dumnezeu Și-a pierdut puterea (74:18-23; 83:16-18; 106:47). Numai când Dumnezeu Își va salva poporul, Numele Lui va fi reabilitat și înălțat.

Același principiu există acum ca și atunci. Păcatele noastre, regresul nostru, relele noastre pot să ne discrediteze nu doar pe noi, ci, mai rău, pe Dumnezeul al cărui nume Îl proclamăm. Acțiunile noastre greșite pot avea efecte spirituale dăunătoare pentru mărturia și misiunea noastră. Câți oameni au fost îndepărtați de credința noastră prin acțiunile celor care mărturisesc numele lui Hristos?

„Onoarea lui Dumnezeu și onoarea lui Hristos au legătură cu desăvârșirea caracterului poporului Său” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 671). Cum înțelegi acest adevăr important și ce ar trebui să însemne în viața ta creștină?

2 Citește Psalmii 41:1-4; 88:3-12 și 102:3-5,11,23,24. Ce experiențe traumatice de aici seamănă cu experiența ta?

Aceste rugăciuni pentru eliberarea de boală și de moarte demonstrează faptul că aceia care sunt copiii ai lui Dumnezeu nu sunt scutiți de suferințele acestei lumi. Psalmii redau chinurile teribile ale psalmistului. Este lipsit de putere, se usucă precum iarba, nu poate să mănânce, stă întins printre cei morți, zace ca cei uciși și culcați în mormânt, nedorit de prietenii, în suferință și disperare. Oasele i se lipesc de carne.

Mulți psalmi exprimă premisa că Dumnezeu a permis necazurile din cauza neascultării lui Israel. Psalmistul recunoaște că păcatul poate aduce boala, prin urmare, face referire la iertarea care vine înaintea vindicării (Psalmii 41:3,4). Cu toate acestea, unii psalmi, precum Psalmul 88 și Psalmul 102, exprimă faptul că suferința nevinovată a poporului lui Dumnezeu este o realitate a vieții, indiferent cât de greu ar fi de înțeles.

În Psalmul 88, Dumnezeu este acuzat că l-a adus pe psalmist în pragul morții (88:6-8). De notat însă că, până și atunci când sunt rostite cele mai îndrăznețe plângeri, lamentarea este clar un act de credință, pentru că, dacă Domnul în suveranitatea Lui a permis necazurile, El ar putea reface și bunăstarea copilului Său.

În pragul morții, psalmistul își amintește de minunile, bunătatea, credincioșia și dreptatea lui Dumnezeu (88:10-12). În ciuda senzației că a fost lovit de Dumnezeu, psalmistul se agață de El. Deși suferă, el nu neagă iubirea lui Dumnezeu și știe că Dumnezeu este singura lui salvare. Aceste apeluri arată că psalmistul nu cunoaște doar suferința, ci cunoaște îndeaproape harul lui Dumnezeu și cele două nu se exclud neapărat reciproc.

Pe scurt, faptul că Dumnezeu permite atât durerea, cât și eliberarea de durere reprezintă demonstrații ale suveranității Lui supreme. Cunoașterea faptului că Dumnezeu deține controlul inspiră speranță. Când citim Psalmul 88 în lumina suferinței lui Hristos, suntem uimiți de profunzimea iubirii Sale, în virtutea căreia a fost dispus să treacă pragul morții de dragul omenirii.

Gândește-te la Isus pe cruce și la ce a suferit din cauza păcatului. Cum ne ajută această realitate, că Dumnezeu prin Hristos a suferit mai mult decât oricare dintre noi, să ne menținem credința în vremurile de durere și încercare?

3 Citește Psalmii 42:1-3; 63:1; 69:1-3 și 102:1-7. Ce îi provoacă psalmistului o mare durere?

Psalmistul este tulburat nu doar de suferințele personale și de cele ale comunității, ci și – sau mai ales – de aparenta nepăsare a lui Dumnezeu față de greutățile slujitorilor Săi. Absența lui Dumnezeu este resimțită ca o secetă puternică într-o țară aridă (Psalmii 42:1-3; 63:1) și ca o angoasă ucigătoare (102:2-4). Poetul se simte îndepărtat de Dumnezeu și se compară cu păsările singuratică: „Semăn cu pelicanul din pustie, sunt ca o cucuvea din dărâmături; nu mai pot dormi și sunt ca pasărea singuratică pe un acoperiș” (102:6,7).

Menționarea pustiului evidențiază senzația de izolare de Dumnezeu. O pasăre „singuratică pe un acoperiș” se află în afara cuibului ei, a locului ei de odihnă. Psalmistul strigă la Dumnezeu „din fundul adâncului”, ca și când ar fi fost înghițit de ape și s-ar afunda în noroi (69:1-3; 130:1). Aceste imagini descriu o situație dificilă din care nu există scăpare decât prin intervenție divină.

4 Citește Psalmii 10:12; 22:1; 27:9 și 39:12. Cum reacționează psalmistul la aparenta absență a lui Dumnezeu?

Este remarcabil că psalmiștii hotărăsc să nu rămână tăcuți în fața tăcerii lui Dumnezeu. Psalmiștii cred cu tărie în rugăciune, pentru că rugăciunea este îndreptată către Dumnezeul cel viu și milostiv. Dumnezeu este tot acolo, chiar și când pare absent. Este același Dumnezeu care i-a auzit în trecut, așa că au încredere că îi aude și acum. Ocaziile în care El tace îi fac să se cerceteze și să Îl caute pe Dumnezeu, dar cu mărturisire și cereri umile. Ei știu că Dumnezeu nu va rămâne tăcut pentru totdeauna. Psalmii demonstrează că relația și comunicarea cu Dumnezeu trebuie să continue, indiferent de circumstanțele vieții.

Ce putem învăța din reacțiile psalmistului la aparenta indiferență a lui Dumnezeu? Tu cum reacționezi când Dumnezeu pare să nu spună nimic? Ce îți menține credința?

5 Citește Psalmul 77. Prin ce experiență trece autorul?

Psalmul 77 începe cu o cerere de ajutor adresată lui Dumnezeu, plină de lamentații și de amintiri dureroase (77:1-6). Întreaga ființă a psalmistului se întoarce cu jale către Dumnezeu. Psalmistul refuză să se lase mângâiat de orice alinare în afară de cea care vine de la Dumnezeu. Însă amintirea lui Dumnezeu pare să îi intensifice angoasa. „Mi-aduc aminte de Dumnezeu și gem” (77:3). Cuvântul ebraic *hamah*, „gem”, redă adeseori vuietul apelor învolburate (46:3). În mod asemănător, întreaga ființă a psalmistului se află într-o stare de neliniște intensă.

Cum poate amintirea lui Dumnezeu să producă sentimente de durere atât de profunde? O serie de întrebări tulburătoare trădează cauza neliniștii (77:7-9): S-a schimbat Dumnezeu? Poate Dumnezeu să Își trădeze legământul?

Contrastul izbitor între actele salvatoare ale lui Dumnezeu din trecut și aparenta Lui absență din prezent face ca psalmistul să se simtă abandonat de El. Dacă Dumnezeu S-a schimbat, atunci psalmistul nu are nicio speranță – o concluzie pe care se luptă să o respingă.

Între timp, psalmistul nu poate să doarmă, pentru că Domnul îl ține treaz (77:4). Lucrul acesta amintește de alte personaje biblice a căror insomnie a fost folosită providențial de Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale (Geneza 41:1-8; Estera 6:1; Daniel 2:1-3). Noaptea lungi nedormite îl fac pe psalmist să se gândească la actele de izbăvire ale Domnului din trecut și să ia o nouă decizie (Psalmii 77:5,10).

Asigurarea pe care psalmistul o primește de la Dumnezeu constă nu în explicații cu privire la situația lui personală, ci într-o confirmare a credințioșiei și loialității lui Dumnezeu (la fel ca în cazul lui Iov). Psalmistul este încurajat să Îi slujească Domnului cu credință, știind că El este același Dumnezeu care a făcut minuni în trecutul lui Israel (77:11-18). Psalmistul conștientizează, de asemenea, că „nu [I] s-au mai cunoscut urmele” Domnului (77:19), adică recunoaște îndrumarea divină chiar și în situații în care prezența Lui nu este evidentă pentru ochii omenești. Psalmistul își dă seama că Domnul este în același timp descoperit și ascuns, așa că aduce laudele căilor tainice și suverane ale Domnului.

Gândește-te la situații în care Dumnezeu a lucrat în viața ta. Cum te poate ajuta acest adevăr să faci față lucrurilor cu care te confrunți în prezent?

6 Citește Psalmii 37:1,8; 49:5-7; 94:3-7 și 125:3. Cu ce se confruntă psalmistul?

Acești psalmi reclamă bunăstarea prezentă a celor răi și dificultatea pe care acest fapt le-o creează celor neprihăniți. Cei răi nu doar că prosperă, dar uneori Îl disprețuiesc în mod deschis pe Dumnezeu și îi asupresc pe alții. Problema care stârnește uimire este că, în timp ce „toiagul de cârmuire al răutății” (125:3) domină lumea, „toiag[ul] de dreptate” (45:6) pare să își piardă puterea. În acest caz, de ce să nu renunțăm și să nu îmbrățișăm răul, așa cum fac alții?

7 Citește Psalmii 73:1-20,27. Ce îl face pe autor să iasă din acea criză? Care este sfârșitul celor care se încred în lucruri trecătoare? Vezi și 1 Petru 1:17.

Având atenția concentrată pe nedreptatea actuală din lume, psalmistul din Psalmul 73 nu putea să vadă imaginea de ansamblu din punctul de vedere al lui Dumnezeu. Încercarea credinței lui din cauza prosperității celor răi era una copleșitoare. El credea, de asemenea, că argumentul lui despre inutilitatea credinței se baza pe realitate.

Dar Psalmul 73 arată că „aceste lucruri îi fac de râs pe cei care ignoră primul verset al acestui psalm, ce constituie rezumatul întregului psalm: «Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată!»” (Johannes Bugenhagen, *Reformation Commentary on Scripture*, 2018, p. 11).

Psalmistul este condus la sanctuar, locul conducerii suverane a lui Dumnezeu, și i se amintește că ziua de „astăzi” nu este decât o piesă din puzzle și ar trebui să se gândească la „soarta de la urmă”, când cei răi se vor confrunța cu judecata lui Dumnezeu. Faptul că psalmistul a înțeles acest adevăr în sanctuar și și-a mărturisit rătăcirea anterioară arată că realitatea poate fi înțeleasă numai din perspectivă spirituală, și nu prin logica omenească.

Ce încurajare găsești în perspectiva judecării lui Dumnezeu în dreptul lumii și al tuturor relelor ei, când atât de multe rele rămân în prezent nepe-depsite?

Studiu suplimentar: Psalmul 56; Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul 13, „Bucuria în Domnul”.

Asemenea psalmiștilor, oamenii lui Dumnezeu din toate timpurile s-au întrebat adeseori cum să Îi înalțe imnuri Domnului „pe un pământ străin”. Credința noastră în domnia suverană a lui Dumnezeu este încercată, uneori puternic, atunci când ne întrebăm dacă Dumnezeu Se află la conducere sau dacă este într-adevăr atât de puternic și de bun pe cât susțin Scripturile.

Credința biblică implică adeseori la fel de multă nesiguranță și suspans pe câtă încredere și claritate. Uneori, nesiguranța și suspansul, mai ales în fața răului și a aparentei absențe a lui Dumnezeu, pot fi aproape de nesuportat. Cu toate acestea, nu ar trebui să ne îndoim niciodată de Dumnezeu, de caracterul Lui drept și iubitor și de credincioșia Lui. Și dacă sunt nesiguri cu privire la viitor, psalmiștii adeseori fac apel la iubirea și devotamentul neclintit al lui Dumnezeu (Psalmii 36:5-10; 89:2,8).

Noi trebuie să le urmăm exemplul. „Concentrați-vă toate puterile să priviți în sus, nu în jos, la dificultățile voastre, și atunci nu veți cădea pe cale. Curând Îl veți vedea pe Isus în spatele norului, întinzând mâna pentru a vă ajuta. Și nu veți avea de făcut altceva decât să întindeți mâna într-o credință simplă și să-L lăsați să vă conducă. Pe măsură ce deveniți încrezători, prin credința în Isus, vă umpleți de mai multă speranță” (Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 5, p. 578-579).

Studiu zilnic: Isaia 59 – 65; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Folosirea remediilor”.

1. Ce i se întâmplă celui ce se depărtează de rău?

2. Ce dă Domnul în locul unui duh mâhnit?

3. Completează: „Am ajuns ca un popor pe care niciodată.....”

4. Ce li se va întâmpla celor ce pun o masă „Norocului” și umplu un pahar în cinstea „Sortiilor”?

5. Numește patru remedii explicate în secțiunea de studiat.

Privire generală

Prezența suferinței și a răului în mijlocul nostru ridică întrebări tulburătoare în mințile multora cu privire la caracterul lui Dumnezeu. De ce a permis Dumnezeu ca păcatul să existe? De ce permite ca cei nevinovați să sufere? De ce permite ca păcatul și suferința să continue? De ce le merge bine celor răi? Promisiunile lui Dumnezeu din Biblie sunt sortite eșecului? Este Scriptura doar o frumoasă capodoperă literară – înălțătoare, dar nu inspirată divin – pentru oamenii cu înclinație spirituală? Sau, mai rău, sunt Biblia și făgăduințele ei închipuirile unor minți pioase, dar fără nicio bază în realitate, pentru că, în cele din urmă, Dumnezeu, așa cum susțin mințile seculare, nu există?

Din păcate, acest șir de întrebări se regăsește în mintea multor oameni din zilele noastre. Punerea la îndoială a acțiunilor lui Dumnezeu plantează semințele necredinței și ale scepticismului în inima altora, în special a tinerilor. Mult prea des, atunci când astfel de întrebări apar în mintea credincioșilor, rezultatul este că „dragostea celor mai mulți se va răci” (Matei 24:12).

Psalmii nu sunt doar niște cântece frumoase care Îl laudă pe Dumnezeu. Ei sunt meniți să exercite un impact profund asupra înțelegerii noastre privind probleme complexe precum existența păcatului și a suferinței. Analizând psalmii în lumina acestui subiect dificil, ajungem să fim din nou uimiți de sinceritatea dureroasă a psalmiștilor în rugăciunile lor. Candoarea lor ne amintește că și noi Îi putem pune întrebări Domnului, și noi ne putem exprima îndoielile în fața Lui. Dumnezeu ne va asculta bucuros grijile dacă ne adresăm Lui cu credință și umilință. El va răspunde întrebărilor și preocupărilor noastre umile, oferindu-ne lumină în toiu luptelor cu îndoielile și frica.

Comentariu

De ce a permis Dumnezeu păcatul și suferința?

Chiar dacă psalmii în ansamblu nu abordează precis această întrebare, Psalmii 74 și 79, care sunt despre distrugerea Ierusalimului, au la bază aceste preocupări. Între acești doi psalmi observăm câteva asemănări notabile în ceea ce privește tema păcatului și a suferinței:

- (1) Ambii psalmi vorbesc despre distrugerea cetății iubite (74:3-9; 79:1-4), ceea ce stârnește lamentații dureroase din partea psalmistului.
- (2) În ambii psalmi, Asaf vrea să Îl vadă pe Domnul anulând efectele distrugerii (74:10,11; 79:5-7). De aceea Îl întrebă pe Domnul: „Până când?”.
- (3) Cauza necazurilor lui Israel este păcatul poporului (79:8-10). Numai Psalmul 79 menționează acest motiv: poporul lui Dumnezeu a dat greș.
- (4) În ambele cântări, Asaf nu își pierde credința în Împăratul său ceresc (74:12-17) sau încrederea în „brațul [S]ău cel puternic” (79:11).

La fel ca Asaf, și noi ne putem întreba de ce ne confruntăm cu păcatul, suferința și moartea. Acestea sunt întrebări universale pe care mințile cercetătoare și le-au pus încă de la începuturile istoriei omenirii. Răspunsul este întotdeauna același: păcatul. Păcatul este ciudatul intrus din creația lui Dumnezeu. De la căderea lui Satana din ceruri până la condiția noastră căzută din zilele noastre, fărădelegea a provocat toată suferința și moartea din istorie. Am putea argumenta, pe bună dreptate, că Dumnezeu le-a oferit făpturilor Sale liberul-arbitru și de aici să filozofăm cu privire la ramificațiile păcatului și suferinței. Dar scriitorii biblici se abțin de la această metodă. Să ne încredem atunci, la fel ca Asaf, în puterea și înțelepciunea Creatorului nostru de a răspunde la această întrebare la timpul și în modul hotărât de El!

De ce a permis Dumnezeu suferința celor nevinovați?

Studiul ne amintește că păcatul poate aduce boala (41:3,4). Având în minte această idee, să ne gândim la întrebarea: „De ce a permis Dumnezeu suferința celor nevinovați?” în lumina a patru psalmi: 6, 41, 88 și 102.

În primul rând, observăm că aceste patru imnuri descriu suferința pe care psalmiștii o îndură din cauza bolii (6:2,6,7; 41:3; 88:3-9; 102:3-7,9-11). În al doilea rând, psalmiștii Îl imploră pe Dumnezeu să îi vindece (6:2,4; 41:1,4; 88:1,2,13,14; 102:1,2). Ei consideră că, prin vindecare, Dumnezeu le face dreptate față de vrăjmașii lor (6:8-10; 41:5-12; 102:15-19). În cele din urmă, ei susțin cu tărie că, dacă ar fi murit, ar fi fost lipsiți de oportunitatea de a lauda numele lui Dumnezeu (6:5; 88:10-12).

În acest punct al analizei noastre ar trebui să notăm că gândirea ebraică nu era interesată de întrebările filozofice legate de suferința umană, ci se concentra mai degrabă asupra lui Dumnezeu și a slavei Sale.

Psalmiștii recunosc că Dumnezeu permite necazurile lor (6:1). De asemenea, recunosc că numai El poate oferi sănătate. Vindecați de bolile lor, vor să dea mărturie despre îndurărilor tămăduitoare ale lui Dumnezeu.

Manifestăm noi aceeași atitudine atunci când suntem loviți de boală? De obicei ne plângem: „De ce eu, o, Doamne?” Nu ar fi mai bine ca în acel moment dificil să ne încredem în Domnul și să așteptăm îndreptățirea Lui pentru a putea da mărturie în favoarea slavei Lui?

De ce Dumnezeu nu pune capăt suferinței noastre prezente?

În mijlocul suferinței noastre ne întrebăm adeseori: „Unde este Dumnezeu?” Această întrebare se naște în noi când trecem prin cele mai mari dureri și suntem sperați. În astfel de momente, tendința noastră umană nu este să exprimăm considerații morale sau să medităm filozofic la durerea noastră. Nu vrem decât răspunsuri și alinare. În disperarea noastră, la fel ca psalmiștii, ne îndreptăm spre Dumnezeu după ajutor. De notat că și atunci când pare că nu este prezent Creatorul, rugăciunea psalmistului este: „Ascultă-mi rugăciunea, Doamne, și pleacă-Ți urechea la strigătele mele! Nu tăcea în fața lacrimilor mele!” (39:12). Psalmistul știe că Dumnezeu este acolo, chiar dacă nu are niciun semn exterior al prezenței divine. Asta, da, credință! Psalmistul nu spune: „Gata! Renunț la credința mea pentru că Dumnezeu nu vrea să îmi răspundă. Prin urmare, nu există”, ci are încredere în Dumnezeu și așteaptă ca El să acționeze în favoarea lui la momentul potrivit. „Taci înaintea Domnului și nădăjduiește în El” (37:7). Dacă Dumnezeu tace, este timpul ca și noi să tăcem și să așteptăm. Întrebarea nu este: „Unde este Dumnezeu?” Dumnezeu este aproape și Îi pasă de noi. Întrebarea este: „Vom fi și noi aproape așteptând cu credință ca El să acționeze în favoarea noastră?”

Făgăduințele Sale din Scriptură sunt sortite eșecului?

Psalmul 77 exprimă bine sentimentele de îndoială și descurajare care ne chinuie adeseori în vremuri de restriște:

Va lepăda Domnul pentru totdeauna?

Și nu va mai fi El binevoitor?

S-a isprăvit bunătatea Lui pe vecie?

S-a dus făgăduința Lui pentru totdeauna?

A uitat Dumnezeu să aibă milă?

Și-a tras El, în mânia Lui, înapoi îndurarea?

(Psalmii 77:7-9)

Răspunsul pe care îl oferă chiar scriitorul este simplu, dar crucial: amintește-ți în prezent minunile pe care le-a făcut Dumnezeu pentru tine în trecut (77:11-20). „Voi lauda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară” (77:11).

Mai departe, psalmistul descrie cel mai reprezentativ moment al intervenției lui Dumnezeu în istoria lui Israel: exodul din Egipt. Psalmistul își amintește minunile făcute de Yahve când Și-a eliberat poporul din robia egipteană (77:14,15). O atenție specială i se acordă despărțirii miraculoase a Mării Roșii (77:16-19): „Ți-ai croit un drum prin mare” (v. 19). Psalmistul își amintește, de asemenea, cum Dumnezeu a călăuzit lucrarea lui Moise și a lui Aaron (77:20).

După cum ne avertizează atât de bine Spiritul Profetic, „nu avem a ne teme de nimic altceva pentru viitor decât să nu uităm calea pe care ne-a condus Domnul și învățăturile pe care ni le-a dat în istoria noastră de până acum” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, p. 10).

Bine ar fi ca, atunci când suntem bolnavi sau asaltați de necazuri, să ne angajăm în următorul exercițiu de întărire a credinței: să notăm într-un jurnal cele mai prețioase binecuvântări pe care ni le-a dat Dumnezeu, de la cele mai simple la cele cu un mai mare impact. La urma urmei, nu a făcut și psalmistul același lucru: și-a adus aminte?

De ce le merge bine celor răi?

David introduce acest subiect prin exprimarea următorului sfat: „Nu te mânia pe cei răi și nu te uita cu jind la cei ce fac răul” (37:1). El rezumă apoi raționamentul sfatului său: cei ce fac răul vor pieri (37:2), după care trece la principala lui preocupare: credinciosul. David îl încurajează pe credincios cu câteva principii de trăire evlavioasă (37:3-9). Aceste imperative morale reprezintă baza pentru menținerea sănătății și binelui mental într-o lume nedreaptă. În imperativele sale, David încorporează făgăduințe, după cum urmează:

(1) „Încrede-te în Domnul”

(2) „și fă binele”;

Făgăduință: „locuiește în țară și umblă în credincioșie” (37:3).

(3) „Domnul să-ți fie desfătarea”

Făgăduință: „și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (37:4).

(4) „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului”,

(5) „încrede-te în El”

Făgăduințe: „și El va lucra!” (37:5). „El va face să strălucească dreptatea ta ca lumina și dreptul tău ca soarele la amiază” (37:6).

(6) „Taci înaintea Domnului”

(7) „și nădăjduiește în El!”

(8) „Nu te mânia pe cel ce izbuteste în umbletele lui, pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele!” (37:7).

(9) „Lasă mânia”,

(10) „părăsește iuțimea”;

(11) „nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău!” (37:8)

Făgăduință: „Fiindcă cei răi vor fi nimiciti, iar cei ce nădăjduiesc în Domnul vor stăpâni țara” (37:9).

Acest psalm este o capodoperă de formă și conținut literar. Dacă ne-am strădui cu ardoare să punem în practică îndrumările din el, am evita foarte multă dezamăgire și amărăciune. Ca bonus, textul psalmului ne oferă făgăduințe încurajatoare care ne motivează să îi punem preceptele în practică.

În restul cântării sale psalmistul recapitulează conceptele: (a) prosperitatea celor răi (37:12,14); (b) porunca de a ne încrede în Yahve (37:27,34,37); (c) comportamentul celor neprihăniți (37:21,26,30,31); (d) distrugerea celor răi (37:10,13,15,22,35,36,38) și (e) făgăduințe pentru cei credincioși (37:11,16-20,22-25,28,29,32,33,39,40). Conceptele exprimate în acest psalm îl fac demn de studiul nostru cel mai profund.

Aplicație

Psalmistul ne invită să ne încredem în Domnul în mijlocul suferințelor și încercărilor noastre. S-ar putea ca, de partea aceasta a veșniciei și de cele mai multe ori, să nu primim răspunsuri clare la cele mai tulburătoare întrebări. Uneori s-ar putea să nici nu simțim prezența Păzitorului nostru ceresc lângă noi. Sau s-ar putea să simțim că promisiunile lui Dumnezeu nu se împlinesc. Trebuie însă să ne amintim imperativele morale ale psalmistului: încrede-te în Domnul indiferent de circumstanțe; amintește-ți de minunile Sale din viața ta; studiază mai profund Cuvântul lui Dumnezeu; prinde-te de făgăduințele lui Dumnezeu și ține-te tare de Domnul! „Scăparea celor neprihăniți vine de la Domnul; El este ocrotitorul lor la vremea necazului. Domnul îi ajută și-i izbăvește; îi izbăvește de cei răi și-i scapă, pentru că se încred în El” (37:39,40).

3 – 9 februarie

„Mă voi ridica”

Sabat după-amiază

De memorat: „«Pentru că cei nenorociți _____ și pentru că săracii _____, acum», zice Domnul, «_____ și aduc _____ celor obijduiți»” (Psalmii 12:5).

Epoca noastră nu este singura în care răul, nedreptatea și oprirea fac ravagii. Psalmiștii au trăit și ei într-o astfel de eră. Prin urmare, pe lângă altele, psalmii sunt și forme de *protest* împotriva violenței și asupririi din lume. Este protestul lui Dumnezeu, al nostru și al psalmiștilor.

Da, Domnul este îndelung răbdător și Își stăpânește mânia în marea Lui îndurare, pentru că dorește ca nimeni să nu piară, ci toți să vină la pocăință și să își schimbe căile (2 Petru 3:9-15). Și, deși momentul ales de Dumnezeu pentru a interveni nu coincide întotdeauna cu așteptările umane, va veni ziua judecății lui Dumnezeu (Psalmii 96:13; 98:9). Nu trebuie decât să ne încredem în El și în promisiunile Sale, până când va veni ziua aceea. Numai Creatorul al cărui tron este întemeiat pe neprihănire și pe dreptate (89:14; 97:2) poate oferi, prin judecata Sa suverană, stabilitate și prosperitate lumii. Aspectul dublu al judecății divine include eliberarea celor asupriți și distrugerea celor răi (7:6-17).

Aceasta este ceea ce ni s-a promis și se va întâmpla, fără îndoială, într-o zi, dar la vremea stabilită de Dumnezeu, nu de noi – așa cum accentuează psalmistul.

- 1** Citește Psalmii 18:3-18; 76:3-9,12 și 144:5-7. Cum este descris Domnul în aceste texte? Ce transmit aceste imagini despre disponibilitatea lui Dumnezeu de a-Și elibera poporul?
-

Aceste imnuri Îl laudă pe Dumnezeu pentru puterea Lui uimitoare asupra forțelor răului, care Îi amenință poporul. Dumnezeu este descris în măreția Lui ca Războinic și Judecător. Imaginea lui Dumnezeu de războinic este frecventă în psalmi și evidențiază asprimea și graba răspunsului lui Dumnezeu la strigătele și suferința poporului Său.

„Domnul a tunat în ceruri, Cel Preaînalt a făcut să-I răsunе glasul cu grindină și cărbuni de foc. A aruncat săgeți și a risipit pe vrăjmașii mei, a înmulțit loviturile trăsnetului și i-a pus pe fugă. Atunci s-a văzut albia apelor și s-au descoperit temeliele lumii, la mustrarea Ta, Doamne, la vuetul suflării nărilor Tale” (Psalmii 18:13-15).

Absoluta determinare și amplexare a acțiunii lui Dumnezeu ar trebui să risipească orice dubiu cu privire la incredibila Lui grijă și compasiune pentru cei care suferă sau cu privire la capacitatea Lui de a învinge răul. Nu trebuie decât să așteptăm ca El să treacă la acțiune. De fapt, chiar și atunci când oameni ai lui Dumnezeu, precum David, au fost implicați în război, victoria nu a venit prin mijloace omenești. În multele lui bătălii cu dușmanii poporului lui Dumnezeu, regele David L-a laudat pe Dumnezeu ca singurul care a obținut toate victoriile. I-ar fi fost ușor să își asume meritele pentru cele întâmplare, pentru multele lui succese, dar David nu gândea în acești termeni. Știa care era sursa puterii lui.

Deși declară că Domnul îi deprinde mâinile cu lupta (18:34), nicăieri în psalmi David nu se bazează pe capacitățile lui militare. În schimb, Domnul luptă pentru David și îi asigură reușita (18:47,48). În cartea psalmilor, regele David, cunoscut ca un războinic biruitor, își asumă rolul de muzician priceput și Îl laudă pe Domnul ca unic Izbăvitor și Susținător al poporului Său (144:10-15). Lauda la adresa lui Dumnezeu și rugăciunea înălțată către El sunt sursele de putere ale lui David, care sunt mai tari decât oricare armă. Numai Dumnezeu este demn de încredere și închinare.

Oricare ar fi succesul, darurile și aptitudinile pe care le ai, de ce trebuie să-ți amintești mereu de sursa lor? În ce pericol de afli dacă uiți de sursă?

2 Citește Psalmii 9:18; 12:5; 40:17; 113:7; 146:6-10; 41:1-3. Care este mesajul acestor texte, inclusiv pentru noi astăzi?

Dumnezeu manifestă o grijă deosebită pentru dreptatea asigurată mai multor categorii de persoane vulnerabile, inclusiv cei săraci, lipsiți, asupriți, orfani, văduve, văduvi și străini. Psalmii, la fel ca Legea și Profetii, sunt clari în această privință (Exodul 22:21-27; Isaia 3:13-15). Mulți psalmi folosesc expresia „sărac și lipsit” și evită să îi prezinte pe cei oprimați în termeni exclusiv naționali și religioși. Lucrul acesta are ca scop evidențierea preocupării universale a lui Dumnezeu pentru întreaga omenire. Expresia „sărac și lipsit” nu este limitată la sărăcia materială, ci semnifică și vulnerabilitate și neajutorare. Expresia face apel la compasiunea lui Dumnezeu și transmite ideea că cel în suferință este singur și nu are alt ajutor în afară de Dumnezeu. Formularea „sărac și lipsit” trimite și la sinceritatea, loialitatea și iubirea omului față de Dumnezeu atunci când își mărturisește totala dependență de El și când renunță la orice urmă de autoafirmare și de încredere în propriile puteri.

În același timp, grija pentru cei cu lipsuri (Psalmii 41:1-3) demonstrează credințioșia oamenilor față de Dumnezeu. Răul comis asupra celor vulnerabili era un păcat deosebit de grav în cultura biblică (Deuteronomul 15:7-11). Psalmii îi inspiră pe credincioși să își ridice glasul împotriva oricărei forme de oprimare.

Psalmii mai evidențiază și cât de inutilă este încrederea în mijloacele omenești efemere ca sursă supremă de înțelepciune și siguranță. Poporul lui Dumnezeu trebuie să reziste ispitei de a căuta salvarea la liderii și la instituțiile omenești, mai ales atunci când acestea sunt în contradicție cu căile lui Dumnezeu.

În harul Său, Domnul nostru S-a identificat cu cei săraci, devenind El Însuși sărac, pentru ca prin sărăcia Lui mulți să se îmbogățească (2 Corinteni 8:9). Printre bogățiile lui Hristos se numără eliberarea de orice asuprire adusă de păcat, iar El ne promite viața veșnică în împărăția lui Dumnezeu (Apocalipsa 21:4). Isus Hristos împlinește făgăduințele din psalmi în calitate de Judecător divin, care va judeca orice nelegiuire comisă asupra celor vulnerabili, precum și neglițarea datoriei pe care o avem față de ei (Matei 25:31-46).

Cât de des te gândești la cei „săraci și lipsiți” dintre noi și ce faci pentru ei? Ce poți face, de exemplu, pentru persoanele private de libertate?

Dumnezeu le-a dat liderilor lui Israel autoritatea de a menține dreptatea în țară (Psalmii 72:1-7,12-14). Regii lui Israel trebuiau să își exercite autoritatea în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Preocuparea centrală a conducerii trebuia să fie asigurarea păcii și a dreptății în țară și grija pentru categoriile sociale dezavantajate. Numai în aceste condiții țara și întregul popor aveau să prospere. Tronul regal este consolidat de fidelitatea față de Dumnezeu, nu de puterea omenească.

3 Citește Psalmul 82. Ce se întâmplă când conducătorii pervertesc dreptatea și îi asupresc pe cei pe care trebuie să îi protejeze?

În Psalmul 82 Dumnezeu Își rostește sentințele în dreptul judecătorilor corupți din Israel. În mod clar, „dumnezeii” (82:1,6) nu sunt nici zei păgâni, nici îngeri, pentru că aceștia nu au fost niciodată însărcinați să facă dreptate poporului lui Dumnezeu, prin urmare, nu puteau fi judecați că nu au împlinit această sarcină. Acuzațiile enumerate în versetele 2-4 evocă legile din Tora, identificând „dumnezeii” ca liderii lui Israel (Deuteronomul 1:16-8; 16:18-20; Ioan 10:33-35). Dumnezeu îi verifică pe „fiii oamenilor” dacă judecă drept și le pronunță pedeapsa, pentru că au fost găsiți nedrepti. Liderii se clatină în întuneric fără cunoaștere (Psalmii 82:5) pentru că au abandonat legea lui Dumnezeu, lumina (119:105). Scriptura susține cu tărie ideea că Domnul este singurul Dumnezeu. Dumnezeu hotărăște să împartă conducerea lumii cu lideri omenești rânduiți de El ca reprezentanții Săi (Romani 13:1). Cât de des însă, acești reprezentanți omenești au folosit greșit autoritatea care le-a fost dată, atât în istorie, cât și în prezent?

Psalmul 82 demască și ia în derâdere apostazia unor conducători care se credeau „dumnezei”, mai presus de ceilalți oameni. Deși le-a acordat liderilor israeliți autoritatea și favoarea de a se numi „fii ai Celui Preaînalt” și de a fi reprezentanții Lui, Dumnezeu renunță la acești conducători răi. Dumnezeu le amintește că sunt muritori și supuși acelorași legi morale ca restul oamenilor. Nimeni nu este mai presus de legea divină (82:6-8). Dumnezeu va judeca întreaga lume. Și poporul lui Dumnezeu va trebui să Îi dea socoteală. Atât conducătorii, cât și oamenii de rând ar trebui să urmeze exemplul Judecătorului divin și să își pună speranța supremă în El.

Ce fel de autoritate deții asupra altora? Cât de corect și echitabil îți exerciți această autoritate? Ai grijă!

4 Citește Psalmii 58:6-8; 69:22-28; 83:9-17; 94:1,2 și 137:7-9. Ce sentimente transmit acești psalmi? Cine judecă în acești psalmi?

Unii psalmi Îl imploră pe Dumnezeu să Se răzbune pe oamenii și popoarele care caută să facă răul sau care au făcut deja rău psalmiștilor sau poporului lor. Acești psalmi pot deruta cititorii, din cauza limbajului lor dur și a aparentei neconcordanțe cu principiul biblic de a-i iubi pe vrăjmași (Matei 5:44).

Totuși indignarea psalmistului în fața asupririi este un lucru bun. Înseamnă că psalmiștii luau binele și răul mai în serios decât mulți oameni. Psalmistului îi pasă, chiar mult, de răul care se face în lume, nu doar la adresa lui, ci și a altora. Dar nicăieri acesta nu sugerează că el ar fi agentul răzbunării. Dimpotrivă, psalmistul lasă răzbunarea exclusiv pe mâna lui Dumnezeu. Psalmii evocă blestemele din cadrul legământului divin (Deuteronomul 27:9-16) și Îl imploră pe Dumnezeu să acționeze așa cum a promis.

Psalmii sunt forme de proclamare profetică a judecății iminente a lui Dumnezeu, nu sunt doar simple rugăciuni ale psalmiștilor. Psalmul 137 reflectă vestirea judecății divine asupra Babilonului, așa cum este exprimată în Profeți. Distrugerea pe care babilonienii au adus-o asupra altor popoare avea să se întoarcă asupra lor. Psalmii transmit avertismentul divin că răul nu va trece nepedepsit pentru totdeauna.

Răzbunarea lui Dumnezeu este proporțională cu dreptatea și harul Lui. Copiii lui Dumnezeu sunt chemați să se roage pentru cei care le greșesc și chiar să spere la convertirea lor (Psalmii 83:18; Ieremia 29:7).

În orice caz, ar trebui să fim atenți ca nu cumva, în încercarea noastră de a încadra acești psalmi în normele biblice de iubire a vrăjmașilor, să nu minimalizăm experiența agonizantă exprimată în ei. Dumnezeu ia aminte la suferința copiilor Săi și îi asigură că „scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El” (Psalmii 116:15). Judecata divină obligă poporul lui Dumnezeu să își ridice glasul împotriva răului și să caute venirea împărăției lui Dumnezeu în desăvârșirea ei. Psalmii le dau în același timp o voce celor care suferă, făcându-le cunoscut faptul că Dumnezeu le știe suferința și că într-o zi dreptatea va veni.

Există cineva care nu se gândește sau n-a visat uneori să se răzbune pe cei care i-au greșit lui personal sau celor dragi? Cum te ajută acești psalmi să exprimi aceste sentimente într-o perspectivă corectă?

- 5 Citește Psalmii 96:6-10; 99:1-4 și 132:7-9,13-18. Unde are loc judecata lui Dumnezeu și care sunt implicațiile pentru noi? Cum ne ajută sanctuarul să înțelegem cum va gestiona Dumnezeu problema răului?**
-

Judecata Domnului este strâns legată de sanctuar. Sanctuarul era mediul în care înțelegerea psalmistului cu privire la problema răului suferea o transformare (Psalmii 73:17-20). Sanctuarul era locul desemnat pentru judecata divină, de exemplu prin intermediul judecății lui Urim (Numeri 27:21) și a pieptarului marelui-preot (Exodul 28:15,28-30). Prin urmare, mulți psalmi Îl descriu pe Dumnezeu pe tronul Său din sanctuar gata să judece lumea pentru păcat și rău.

În sanctuar se dezvăluia planul de mântuire. În păgânism, păcatul era înțeles în primul rând ca o pată fizică ce trebuia îndepărtată prin ritualuri magice. În schimb, Biblia prezintă păcatul ca o încălcare a legii morale a lui Dumnezeu. Sfințenia lui Dumnezeu înseamnă că El iubește dreptatea și neprihănirea. Tot la fel, poporul lui Dumnezeu ar trebui să caute dreptatea și neprihănirea și să se închine lui Dumnezeu în sfințenia Sa. Pentru a face lucrul acesta, trebuie să păzească legea lui Dumnezeu, care este o expresie a sfințeniei Sale.

De aceea sanctuarul este locul de iertare a păcatelor și de redare a neprihănirii, după cum se observă prin intermediul tronului milei lui Dumnezeu și al „jertfe[lor] de dreptate” (Deuteronomul 33:19; Psalmii 4:5).

Cu toate acestea „Dumnezeu[!] iertător” Se răzbuună pentru faptele rele ale celor nepocăiți (Psalmii 99:8). Implicațiile practice ale rolului sanctuarului de loc al judecății divine se văd în conștientizarea constantă a sfințeniei lui Dumnezeu și în cerințele de a dovedi o viață neprihănită în concordanță cu principiile legământului lui Dumnezeu.

Judecata lui Dumnezeu din Sion are drept rezultat bunăstarea celor neprihăniți și înfrângerea celor răi (132:13-18). Sanctuarul făcea posibilă anticiparea cu bucurie a venirii Domnului ca Judecător, în special în Ziua Ispășirii. Tot așa, psalmii întăresc certitudinea sosirii iminente a Judecătorului divin (96:13; 98:9), și anume, a lui Isus Hristos, în sanctuarul ceresc (Apocalipsa 11:15-19).

Citește Romani 8:34. Cum ne arată acest verset că ceea ce face Hristos în sanctuarul ceresc este o veste bună pentru poporul Său?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, capitolul „Fericirile”.

Psalmii sunt proteste la adresa indiferenței umane față de nedreptate; sunt un refuz de a accepta răul. Sunt motivați nu de dorința de răzbunare, ci de ardoarea de a onora numele lui Dumnezeu. Prin urmare, se cuvine ca cei neprihăniți să se bucure atunci când vor vedea răzbunarea lui Dumnezeu asupra răului, pentru că în felul acesta numele și dreptatea lui Dumnezeu sunt reînstituite în lume (Psalmii 58:10,11). Psalmii îi obligă pe oameni să își ridice glasul împotriva răului și să caute venirea împărăției lui Dumnezeu în plenitudinea ei. În psalmi primim asigurarea alinării și eliberării divine. Domnul Se va ridica!

„Isus a zis: «Când oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni [...], bucurați-vă și veseliți-vă!» Apoi, El a îndreptat atenția ascultătorilor Săi spre profeții din trecut, care au vorbit în Numele Domnului, recomandându-i ca «o pildă de suferință și de răbdare» (Iacov 5:10). Abel, primul credincios dintre copiii lui Adam, a murit ca martir. Enoh a umblat cu Dumnezeu, iar lumea nu l-a prețuit. Noe a fost luat în răs, spunându-se despre el că este un fanatic și un alarmist. «Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare.» «Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți» (Evrei 11:36,35)” (Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 33).

Studiu zilnic: Isaia 66 – Ieremia 6; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Vindecarea minții” (până la „Făgăduințe de vindecare”).

1. Spre cine Își îndreaptă Domnul privirile?

2. Ce n-au întrebat preoții?

3. Ce urma să i se întâmple chivotului legământului Domnului?

4. Ce fel de meșteri erau în poporul Domnului?

5. Cum se pot împotrivi bolii cei care sunt bolnavi?

Privire generală

În studiul 4 am explorat ideea că Dumnezeu este adăpostul nostru, fortăreața noastră, turnul nostru și fortificația noastră. Aceste metafore transmit adevărul biblic că Dumnezeu este mereu alături de copiii Săi credincioși, asigurându-le protecție și grijă. În această săptămână vom studia o metaforă asemănătoare: aceea a Dumnezeului nostru care luptă pentru copiii Săi ca un Războinic puternic. Vom analiza această idee și în contextul asupririi sociale, la fel de des întâlnită în vremurile biblice ca, din păcate, și în vremurile noastre. Tema asupririi sociale, un subiect principal în cărțile profetice ale Vechiului Testament, este evocată în toată cartea Psalmii. Deși abuzurile comise asupra oamenilor de către liderii lor politici ne tulbură, nu suntem lipsiți de speranță: fără îndoială, Domnul este Apărătorul celor umili.

Comentariu

Oprimarea socială

Legea mozaică cere poporului lui Dumnezeu să aibă o grijă deosebită față de trei categorii de oameni: „străinul, orfanul și văduva” (Deuteronomul 10:18; 14:29; 16:11,14; 24:17-20; 26:12,13; 27:19). De obicei, aceste persoane nu aveau o sursă stabilă de venit; de multe ori nu aveau pământ care să poată fi lucrat sau cultivat pentru a le întreține familia. La modul ideal, acești imigranți și locuitori ai zonelor periferice căutau locuri unde să lucreze pentru alții sau cel puțin unde li se permitea să adune roadele rămase în urma celor care le culegeau (vezi Rut 2:6-8). Astfel de persoane nu aveau protecția garantată de familie. Dată fiind vulnerabilitatea lor, putem vedea cum abuzul comis asupra văduvelor, orfanilor și străinilor era considerat unul dintre cele mai grave păcate din societate în vremea Vechiului Testament. Profeții au muștră în mod regulat poporul, cerându-i să se îngrijească de această categorie de persoane neprivilegiate (Isaia 1:17,23; Ieremia 7:6; 22:3; Ezechiel 22:7; Zaharia 7:10).

De aceea psalmistul Îl descrie pe Domnul ca „Tatăl orfanilor, Apărătorul văduvelor” (68:5), iar promisiunea din alt psalm este: „Domnul ocrotește pe cei străini, sprijină pe orfan și pe văduvă, dar răstoarnă calea

celor răi” (146:9; compară cu 10:14). Dumnezeu nostru este Dumnezeu celor oprimați și marginalizați.

Astăzi, în unele zone există programe sociale pentru a ajuta categoriile vulnerabile. Astfel de programe le oferă celor săraci și lipsiți șanse de a progresa. Unele state oferă și atât de necesara asistență financiară. Dar există întotdeauna, chiar și în biserică, mai mulți oameni în nevoie decât poate ajuta sistemul. Astăzi, pe lângă sărăcie, predomină alte forme de abuz și asuprire, precum violența și tortura. În calitate de creștini, noi ar trebui să identificăm victimele unei astfel de oprimirii și nedreptăți și să le ajutăm. Trebuie să ne angajăm cu devotament în găsirea unor moduri de a le împlini nevoile.

Imigrația este o altă problemă dificilă în multe țări din jurul lumii. Ar trebui să acordăm o atenție specială imigranților din țările noastre. Imigrația a fost o problemă încă din primele zile ale istoriei omenirii. Oamenii au căutat dintotdeauna locuri mai bune în care să trăiască și să prospere. Noi suntem mâinile lui Dumnezeu: El ne cere să îi sprijinim și să îi ajutăm pe cei pierduți, pe cei răătăciți, pe cei străini și pe cei marginalizați din societatea noastră. Să îi invităm pe cei din aceste categorii să își ațintească privirea asupra Celui care este Apărătorul orfanilor și al imigranților!

Dumnezeu, Războinicul divin

Există în Vechiul Testament, și într-o măsură mai mică în Noul Testament, o metaforă percutantă despre Dumnezeu care nu este foarte populară printre creștinii din zilele noastre: Dumnezeu ca războinic. O astfel de idee poate fi considerată prea dură sau militaristă într-o cultură care preferă expresii ale iubirii, milei, acceptării și păcii lui Dumnezeu.

Titlul de „Domnul oștirilor”/„Căpetenia oștirii Domnului” (1 Samuel 1:11; 4:4; 17:45; 2 Samuel 7:26; Ieremia 10:16; 31:35; 32:18; Amos 5:16 etc.) este o exprimare des întâlnită a caracterului lui Dumnezeu. Îl descrie pe Creator ca General al armatelor cerești. El este implicat într-un conflict împotriva puterilor răului. Dar Cuvântul lui Dumnezeu Îl descrie și ca Războinic. „Domnul este un războinic viteaz” (Exodul 15:3); „Domnul înaintează ca un viteaz” (Isaia 42:13).

Psalmistul redă această metaforă în Psalmii 18:3-19. El susține că este izbăvit (18:3) de „potrivnicul [lui] cel puternic, de vrăjmașii [lui], care erau mai tari decât [el]” (18:17). Yahve este descris ca Războinic lup-tând pentru slujitorul Său, un Luptător care, călare pe calul Său de luptă,

Își mânuiește armele împotriva asupritorilor poporului Său. Citește cu atenție versetele 7-15. Există patru scene, după cum urmează:

18:6-8 – Războinicul divin se află în palatul Său (templul Său); în El se aprinde o mânie sfântă după ce aude rugăciunea slujitorului Său. Războinicul divin reacționează cu furie venind în apărarea slujitorului Său (18:8).

18:9-12 – Descrierea Războinicului divin, care coboară călare într-o magnifică demonstrație de putere, este impresionantă. Acest tablou generează încredere în inima slujitorului Războinicului. Cu siguranță, Dumnezeu nostru nu este unul lipsit de putere.

18:13-15 – În aceste versete citim despre un asalt pornit de către un Om de război și despre muniția Sa înfricoșătoare: grindină, foc, săgeți și fulgere. Această imagine a Omului de război, cu arsenalul Lui meteorologic, denotă un Soldat puternic care, mâniat pe nedreptate și asuprit, luptă cu vitejie și cinste pentru slujitorul Său loial.

18:16-19 – Aici citim despre izbăvirea slujitorului: Războinicul îl salvează, îl eliberează și îl întărește: „El m-a scos la loc larg” (18:19).

Ce descriere minunată și detaliată a lucrării lui Dumnezeu pentru copiii Săi în cele mai grele circumstanțe! Această înțelegere asupra caracterului lui Dumnezeu va transforma lumea și biserica noastră. Cei oprimați și persecutați trebuie să stea liniștiți având certitudinea că Dumnezeu luptă pentru ei.

Mustrare pentru conducători

Psalmul 82 constituie o mustrare teribilă la adresa conducătorilor, care, deși au influența și puterea de a schimba situația „celui slab și [a] orfanului, [...] [a] nenorocitului și [a] săracului” (82:3), nu își exercită aceste atribute.

Psalmii descriu o întâlnire în care conducătorii sunt muștrați pentru neglijența și indiferența lor față de cei asupriți. Ei judecă strâmb și îi favorizează pe cei răi (82:2). Există conducători mai puțin vinovați de aceste fapte în zilele noastre? Nu este suferința celor săraci și lipsiți rezultatul corupției? De asemenea, nu egoismul și lăcomia noastră ne fac să ne concentrăm asupra noastră și a familiilor noastre și să îi uităm pe cei din jur care au nevoie de sprijinul nostru? Binefacerea ar trebui să înceapă acasă, în familia și viața noastră. Ar trebui să ne învățăm întotdeauna copiii să fie buni și generoși cu cei în nevoie.

Psalmistul ne amintește că suntem „dumnezei” și „fii ai Celui Preaînalt” (82:6). Dumnezeu i-a creat pe oameni după chipul și asemănarea Lui (Geneza 1:26), ceea ce înseamnă că suntem ființe inteligente cu conștiință morală. Prin urmare, ar trebui să îi ajutăm pe cei loviți de soartă, pe străini și pe cei lipsiți. Oricare ar fi sfera noastră de influență – fie cartierul în care locuim, fie locul de muncă –, ar trebui să ne străduim să fim o sursă de ajutor pentru cei în nevoie.

Judecata lui Dumnezeu

Studiul de joi ne invită să ne gândim la situația dificilă a celor oprimați, în contextul judecății finale din sanctuarul ceresc (96:6-10; 99:1-4; 132:7-9,13-18) și al mării lupte dintre Dumnezeu și Satana, așa cum este descrisă în mod special în cărțile Daniel și Apocalipsa.

Daniel 7 transmite două scopuri ale judecății preadvente din cer: să îl pedepsească pe asupritor (7:26) și să facă dreptate celor asupriți (7:22). Judecata confirmă că Dumnezeu acționează în favoarea celor drepti.

În cartea Apocalipsa, judecata se desfășoară în sanctuar. Din capitolul 6 aflăm că „sufletele celor ce fuseseră înjunghiați din pricina Cuvântului lui Dumnezeu” sunt „sub altar” (6:9). Ei primesc haine albe în timp ce așteaptă acțiunea finală a Domnului de a-i răscumpăra din moarte.

Apocalipsa 8 începe cu viziunea celor șapte trâmbițe (8:2) date celor șapte îngeri care stau lângă altarul de aur „înaintea scaunului de domnie” al lui Dumnezeu (8:3). Trâmbițele sunt un simbol al judecății pe care Creatorul o face acelor puteri care au persecutat poporul lui Dumnezeu de-a lungul secolelor istoriei omenirii (vezi cele șapte peceti din Apocalipsa 6 și 7). Sanctuarul este locul în care Domnul acționează în favoarea poporului Său pentru a-l salva și proteja de asupritori. Prin urmare, nu este o coincidență că ultimele șapte plăgi date celor șapte îngeri vin din templu, locul judecății lui Dumnezeu (Apocalipsa 15:5,6).

Astfel, certitudinea exprimată în psalmi că toți credincioșii se pot ruga Cerului pentru eliberare reprezintă o sentință grea în dreptul asupritorilor poporului lui Dumnezeu și o sursă de credință pentru cei oprimați. „Haidem la locuința Lui, să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui!... Scoală-Te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă, Tu și chivotul măreției Tale!” (Psalmii 132:7,8).

Adevărul biblic din acest verset transmite un lucru la care am face bine să medităm în calitate de credincioși evlavioși. Da, ar trebui să fa-

cem tot ce ne stă în putere să-i ajutăm și sprijinim pe săraci, pe văduve, pe orfani. Dar trebuie să nu uităm niciodată că soluția finală și completă la toată asupra și suferința va veni din cer. Nu trebuie să ne lăsăm înșelați de ideea că biserica poate aduce dreptatea socială pe pământ sau că scopul principal al bisericii este să poarte bătălii politice într-o încercare de a rezolva toate nedreptățile din lume. Astfel de probleme complicate pot fi soluționate în totalitate numai de Domnul oștirilor. Credința noastră ar trebui să se concentreze pe promisiunea acțiunii divine întreprinse în favoarea noastră, și nu pe tăria iluzorie a puterii umane, care este, în cel mai bun caz, doar un miraj.

Aplicație

Dumnezeu este adăpostul și cetatea fortificată a celor în suferință, dar este și Războinicul divin care luptă de partea celor asupriți. Mai mult, este un conducător proactiv, care ia inițiativa. Prin urmare, și noi ar trebui să fim proactivi în lupta cu problemele sociale cu care ne confruntăm astăzi în lume. Fără îndoială, nu putem rezolva toate aceste probleme, dar ne putem strădui să avem un impact pozitiv asupra comunității noastre și asupra vieții celor vulnerabili și oprimați din jurul nostru: cei săraci, cei marginalizați și cei persecutați. Pentru minoritățile marginalizate de societate putem face o lucrare semnificativă care să le schimbe viața, la fel cum a făcut Isus pentru vameșii, păcătoșii (Matei 9:10), femeile de moravuri ușoare (Luca 7:37-39) și proscrisii (Matei 15:21-28) din vremea Lui.

Musturarea psalmistului adresată comunității și liderilor politici (Psalmul 82) ne include și pe noi, în cazul în care suntem indiferenți la suferința sau nedreptățile societății și nu reușim să le combatem sau să le atenuăm.

În cele din urmă, trebuie să ne amintim că soluția finală pentru relele din lumea noastră nedreaptă va veni din sanctuarul ceresc. Să ne facem partea, având încredere în Războinicul divin pentru instaurarea finală a dreptății!

10 – 16 februarie

„Bunătatea Ta ajunge până la ceruri”

Sabat după-amiază

De memorat: „Te voi lăuda _____, Doamne! Te voi cânta _____ . Căci bunătatea Ta ajunge până la ceruri și _____ Ta, până _____ ” (Psalmii 57:9,10).

Psalmiștii conștientizează că sunt săraci din punct de vedere spiritual și nu au nimic bun de oferit lui Dumnezeu, adică, nu au nimic în ei înșiși și prin ei înșiși care să îi recomande înaintea tronului sfânt al lui Dumnezeu (Psalmii 40:17). Înțeleg că, la fel ca noi toți, au nevoie de har, de harul lui Dumnezeu. Pe scurt, au nevoie de Evanghelie.

Psalmii accentuează faptul că oamenii sunt complet dependenți de mila lui Dumnezeu. Din fericire, mila lui Dumnezeu este veșnică, după cum se poate vedea atât în lumea creată de Dumnezeu, cât și în istoria poporului Său (Psalmul 136). Înaintea Dumnezeului celui veșnic, viața omului este la fel de trecătoare ca iarba, dar Dumnezeu are milă de oameni și le înnoiește puterea (103:3,5,15), iar în El au perspectiva veșniciei.

Poporul lui Dumnezeu găsește alinare în faptul că Domnul este devotat legământului Său. Tânguirile oamenilor, indiferent cât de stăruitoare uneori, sunt adeseori pline de speranță pentru că sunt adresate Tatălui lor îndurător din ceruri (103:13; 68:5; 89:26). Experiențele recente ale harului și iubirii lui Dumnezeu le întăresc hotărârea de a se închina și de a-I sluji lui Dumnezeu și nimănui altcuiva sau la nimic altceva.

10 – 17 februarie – Săptămâna Căminului Creștin

1 Citește Psalmul 136. Ce gând predomină în acest psalm? Unde găsește psalmistul dovezi pentru versurile sale?

Psalmul 136 face apel la poporul lui Dumnezeu să Îl laude pe Domnul pentru îndurarea Sa, așa cum se poate vedea manifestându-se în lumea creată (Psalmii 136:4-9) și în istoria lui Israel (136:10-22). „Îndurarea” (ebr. *khesed*, „dragoste neclintită”) include bunătatea lui Dumnezeu și loialitatea Lui față de creația Sa și față de legământul Său cu Israel. Psalmul arată că puterea imensă a lui Dumnezeu și grandoarea Sa se trag din iubirea Sa neclintită. Domnul este „Dumnezeul dumnezeilor” și „Domnul domnilor” – o expresie ebraică ce înseamnă „cel mai mare Dumnezeu” (136:1-3), nu în sensul că ar exista alți dumnezei, ci că El este singurul Dumnezeu. Minunile Sale mărețe, care nu pot fi imitate de nimeni, sunt demonstrația incontestabilă a supremației Sale (136:4). Dumnezeu a creat cerurile, pământul și corpurile cerești, la care păgânii se închină (Deuteronomul 4:19). Psalmii îi dezbracă pe zeii păgâni de autoritate și la fel fac cu orice sursă de încredere de origine umană. Aceștia nu sunt decât simple produse ale creației. Sunt elemente create, nu Creatorul – o distincție crucială.

Imaginea mâinii tari a lui Dumnezeu și a brațului Său întins (Psalmii 136:12) accentuează eficacitatea puterii lui Dumnezeu și sfera largă a îndurării Sale. Mila divină observată în lumea creată și în istorie ar trebui să Îi inspire poporul să se încreadă în El și să rămână fidel legământului Său. Refrenul „căci în veac ține îndurarea Lui” se repetă de 26 de ori în Psalmul 136, convingându-i astfel pe închinători că Domnul nu Se schimbă și Își va repeta binefacerile din trecut la fiecare nouă generație. Dumnezeu Își aduce aminte de poporul Său (136:23) și este devotat legământului Său de har. Încrederea în îndurarea veșnică a lui Dumnezeu este miezul credinței biblice, care include atât închinare și încredere voioasă, cât și prudență și pocăință. Psalmul 136 (v. 23-25) se încheie cu grija universală a lui Dumnezeu pentru lume. Îndurarea lui Dumnezeu este oferită nu numai poporului Israel, ci întregii creații. Prin urmare, psalmul vorbește despre caracterul universal al harului divin salvator și cheamă întreaga lume să se alăture laudei aduse de Israel Domnului (vezi și Luca 2:10; Ioan 3:16; Faptele 15:17).

În ce mod imaginea lui Isus pe cruce murind pentru noi transmite cel mai mare adevăr despre Dumnezeu: acela că „în veac ține îndurarea Lui”?

2 Citește Psalmii 51:1-5. De ce face psalmistul apel la mila lui Dumnezeu?

Regele David își varsă sufletul înaintea Domnului și cere iertare pentru păcat în timpul momentelor de întuneric spiritual din viața lui (2 Samuel 12). Iertarea este darul extraordinar al harului lui Dumnezeu, rezultatul mării Lui îndurări (Psalmii 51:1). Regele David face apel la Dumnezeu să Se comporte cu el nu după cum merită, din cauza păcatului său (103:10), ci în acord cu caracterul Său divin, adică în acord cu mila, credințioșia și compasiunea Sa (Psalmii 51:1; Exodul 34:6,7).

3 Citește Psalmii 51:6-19. Cum este descrisă aici iertarea pentru păcat? Care este scopul iertării divine?

Iertarea divină implică mai mult decât o pronunțare legală a nevinovăției. Iertarea divină produce o schimbare profundă care atinge cele mai tainice părți ale ființei umane (Psalmii 51:6; Evrei 4:12). Dă naștere unei ființe noi (Psalmii 51:10; Ioan 3:3-8). Verbul ebraic *bara'*, tradus ca „a face”, descrie puterea creatoare divină (Geneza 1:1). Numai Dumnezeu poate *bara'*; numai Dumnezeu poate produce o schimbare radicală și de durată în inima persoanei pocăite (2 Corinteni 4:6).

David cere o curățare cu isop (Leviticul 14:2-8; Psalmii 51:7). El simte că vina lui nu îi permite să fie în prezența Domnului, la fel cum leprosului nu îi este permis să stea în comunitate cât durează starea lui de necurăție (Psalmii 51:11). David se teme că jertfele nu îl pot curăța complet, pentru că nu există nicio jertfă care să facă ispășire pentru păcatele intenționate comise de el: adulter și crimă (Exodul 21:14; Leviticul 20:10). Numai harul divin necondiționat putea accepta inima „zdrobită și mâhnită” a lui David ca jertfă și putea să îl readucă în armonie cu Dumnezeu (Psalmii 51:16,17). Cerând o curățare cu isop, el dorește să se întoarcă în prezența lui Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu îl poate ierta pe David pentru adulter, înșelăciune și crimă cu premeditare, ce speranță există pentru tine?

4 Citește Psalmul 130. Cum sunt descrise gravitatea păcatului și speranța pentru păcătoși?

Suferința psalmistului este legată de păcatele sale și ale poporului (Psalmii 130:3,8), care sunt atât de grave încât amenință să separe poporul de Dumnezeu pentru totdeauna (130:3). Scriptura spune că păcatele sunt consemnate pentru Ziua Judecării (Daniel 7:10; Apocalipsa 20:12) și numele păcătoșilor sunt șterse din cartea vieții (Exodul 32:32; Psalmii 69:28; Apocalipsa 13:18). Dar psalmistul face apel la iertarea lui Dumnezeu să șteargă înregistrările păcatelor (Psalmii 51:1,9; Ieremia 31:34; Mica 7:19). El știe că „Dumnezeu nu este mânios din fire. Iubirea lui este veșnică. «Mânia» Lui este trezită numai de incapacitatea omului de a aprecia iubirea Sa. [...] Scopul mâniei Sale nu este să rănească, ci să vindece omul; nu să distrugă, ci să salveze poporul legământului Său (vezi Osea 6:1,2)” (Hans K. LaRondelle, *Deliverance in the Psalms*, 1983, p. 180, 181). Este absolut remarcabil că disponibilitatea lui Dumnezeu de a ierta păcatele – nu de a le pedepsi – inspiră venerația față de El (Psalmii 130:4; Romani 2:4). Închinarea sinceră este construită pe admirarea caracterului iubitor al lui Dumnezeu, nu pe teama de pedeapsă.

Copiii lui Dumnezeu sunt chemați să spere în Domnul (Psalmii 27:14; 37:34). Termenul ebraic *qawah* înseamnă literal „a întinde” și este rădăcina cuvântului ebraic pentru „a spera”. Prin urmare, speranța în Domnul și așteptarea făgăduințelor Lui nu reprezintă o cedare pasivă în fața împrejurărilor nefericite, ci o anticipare cu nerăbdare a intervenției divine. Speranța și așteptarea psalmistului provin nu din optimismul lui personal, ci din Cuvântul lui Dumnezeu (130:5). Așteptarea și speranța plină de credință în Domnul nu este zadarnică, pentru că după noaptea întunecată vine dimineața izbăvirii divine.

Vedem cum ruga personală a psalmistului devine cea a întregii comunități (130:7,8). Bunăstarea personală este inseparabilă de cea a întregului popor. Prin urmare, cel care se roagă nu se roagă doar pentru sine, ci pentru întreaga comunitate. În calitate de credincioși, suntem parte dintr-o comunitate și ceea ce afectează o parte a comunității îi afectează pe toți.

Ce înseamnă pentru tine personal întrebarea: „Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne?” (Psalmii 130:3)? Unde ai fi dacă Domnul ar păstra înregistrarea păcatelor tale?

5 Citește Psalmii 113 și 123. Care sunt cele două aspecte ale caracterului lui Dumnezeu descrise în acești psalmi?

Psalmii 113 și 123 laudă atât maiestatea, cât și mila Domnului. Maiestatea Domnului se vede în măreția numelui Său și în locul înălțat al tronului Său, care este mai presus de toate popoarele și mai presus de ceruri (113:4,5; 123:1). „Cine este ca Domnul Dumnezeu nostru [...]?” (113:5) este o întrebare retorică ce transmite ideea că nicio putere din lume nu poate sta împotriva Dumnezeului lui Israel. Înălțimile inaccesibile la care locuiește Dumnezeu sunt ilustrate prin faptul că Dumnezeu este dispus să Se coboare sau să Își plece privirile să vadă (113:6). Faptul că Dumnezeu locuiește pe înălțimi nu Îl împiedică să observe ce se întâmplă aici jos, pe pământ. Mila lui Dumnezeu se manifestă prin disponibilitatea Lui plină de har de a relaționa cu lumea și de a-i scoate pe cei lipsiți și săraci din necazurile lor. Mâna Lui generoasă nu le este ascunsă slujitorilor Săi, chiar dacă locuința Lui este în cerurile îndepărtate.

Grandoarea și grija lui Dumnezeu – care nu se pot înțelege pe deplin din cauza transcendenței Lui uimitoare – devin explicite în faptele Sale marcate de compasiune. Cei lipsiți, cei săraci și cei asupriți ar putea beneficia în mod direct de puterea suverană a lui Dumnezeu prin remarcabile răsturnări de situație realizate de El în favoarea lor. Mărețul Dumnezeu Își manifestă grandoarea prin folosirea puterii Sale ca să-i înalțe pe cei doborâți. Oamenii sunt liberi să se apropie de Dumnezeu pentru că maiestatea și supremația Lui suverană nu schimbă faptul că El este Creatorul și Susținătorul lor îndurător și că oamenii sunt slujitorii Săi, copiii Săi dragi.

Închinarea este așadar motivată nu doar de măreția lui Dumnezeu, ci și de bunătatea Lui. Lauda nu este limitată de timp și de spațiu (113:2,3). Maiestuozitatea și îndurarea Domnului se manifestă cel mai bine prin Isus Hristos, care a fost dispus să Se coboare din cer și să ajungă până la moarte de cruce pentru a ridica omenirea căzută (Filipeni 2:6-8). Aici, la cruce, avem cele mai nobile motive să ne închinăm și să Îl laudăm pe Dumnezeu pentru ceea ce a făcut pentru noi.

Meditează la Golgota și la cele întâmplate acolo pentru tine personal. Din ce anume te-a salvat Isus?

6 Citește Psalmul 103. Cum este subliniată aici mila lui Dumnezeu?

Psalmul 103 exemplifică numeroasele binecuvântări ale Domnului. Din binecuvântări fac parte toate „binefacerile lui” (103:2) în vederea unei vieți înfloritoare (103:3-6). Aceste binecuvântări provin din caracterul plin de har al lui Dumnezeu și din fidelitatea Lui față de legământul încheiat cu Israel (103:7-18). Domnul Își aduce aminte de natura fragilă și efemeră a oamenilor și are compasiune pentru poporul Său (103:13-17). Aducerea aminte este mai mult decât o simplă activitate cognitivă. Implică un angajament care se exprimă prin acțiune: Dumnezeu Își salvează și Își susține poporul (103:3-13). Imaginile vii din versetele 11-16 ilustrează măreția incomensurabilă a harului divin, care se poate compara numai cu vastitatea infinită a cerului (Isaia 55:9). În acest caz, cum ar trebui să răspundă oamenii la bunătatea iubitoare a lui Dumnezeu?

Mai întâi, binecuvântându-L pe Domnul (Psalmii 103:1,2). Binecuvântarea este în general înțeleasă ca un act de revărsare de beneficii materiale și spirituale asupra cuiva (Geneza 49:25; Psalmii 5:12). Pentru că Dumnezeu este Sursa tuturor binecuvântărilor, cum pot ființele umane să Îl binecuvânteze pe Dumnezeu? Un subaltern poate binecuvânta un superior printr-o formă de recunoștință sau laudă (1 Împărați 8:66; Iov 29:13). Dumnezeu binecuvântează oamenii oferindu-le lucruri bune, iar oamenii Îl binecuvântează pe Dumnezeu lăudând binele care Îl caracterizează, adică, venerându-L pentru caracterul Lui plin de har.

În al doilea rând, Îl putem binecuvânta pe Dumnezeu **amintindu-ne toate binefacerile Sale și legământul Său** (Psalmii 103:2; 18:22), la fel cum Dumnezeu Își aduce aminte de starea umană fragilă și de legământul Lui cu poporul Său (103:3-13). Memoria este un aspect crucial al relației dintre Dumnezeu și poporul Său. Așa cum Dumnezeu Își amintește făgăduințele făcute poporului, și poporul este îndatorat să-și aducă aminte de credințioșia lui Dumnezeu și să-I răspundă cu iubire și ascultare.

„Ar fi bine pentru noi ca în fiecare zi să petrecem o oră de meditație asupra vieții lui Hristos. Să cercetăm viața Sa punct cu punct și să ne lăsăm imaginația să surprindă fiecare scenă și în special pe cele finale. [...] Dacă vrem să fim mântuiți la sfârșit, trebuie să învățăm lecția răbdării și a umilinței la piciorul crucii” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 83).

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul 2, „Păcătosul are nevoie de Hristos”.

„A *nu*-L lăuda pe Dumnezeu ar însemna a uita toate binefacerile Lui, a nu aprecia darurile divine. Numai cei care laudă nu uită. A ne gândi la Dumnezeu și a vorbi despre El nu înseamnă laudă. Lauda începe când recunoaștem maiestatea lui Dumnezeu și lucrările lui Dumnezeu și răspundem cu adorarea bunătății, milei și înțelepciunii Lui” (Hans LaRondelle, *Deliverance in the Psalms*, p. 178).

Importanța mărturisirii solemne cu privire la îndurarea veșnică a lui Dumnezeu dobândește o semnificație și mai profundă atunci când ne amintim că *hesed*-ul lui Dumnezeu – adică mila, îndurarea și credincioșia Sa față de legământ – rămâne ferm și invariabil în mijlocul răzvrătirii omenirii împotriva Lui. „Noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și nu merităm favoarea Sa, totuși El Însuși a așezat pe buzele noastre cea mai frumoasă dintre rugăciuni: «Pentru Numele Tău, nu nesocoti, nu necinste scaunul de domnie al slavei Tale! Nu uita, nu rupe legământul Tău cu noi» (Ieremia 14:21). Când venim la El mărturisindu-ne păcatul și nevrednicia, Domnul Și-a luat angajamentul să ne asculte strigătul. Însăși onoarea tronului Său este în joc prin împlinirea cuvântului Său față de noi” (Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, p. 148).

Studiu zilnic: Ieremia 7 – 13; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Vindecarea minții” (de la „Făgăduințe de vindecare” la final).

1. Ce va întinde Domnul în fața soarelui, lunii și stelelor?

2. De unde scoate Domnul vântul?

3. Pentru ce a spus Domnul: „Să vă fie rușine!”?

4. Poate un pardos să-și schimbe petele?

5. **Ce armă poate fi întotdeauna folosită împotriva descurajării?**

Privire generală

Definiția cuvântului „îndurare”/ „milă”, așa cum apare în *Dicționarul explicativ Oxford*, este următoarea: „Compașiune sau iertare manifestată față de cineva pe care ai puterea să îl pedepsești sau căruia ai putea să îi faci rău.” Psalmii 51, 103, 113, 123, 130, 136 reflectă această definiție.

„Îndurare” și „milă” sunt cuvinte uluitoare care umplu sufletul oricui de speranță și de motivație. Oricine suportă consecințele unor alegeri greșite simte cum greutatea zdrobitoare a vinii se risipește atunci când primește îndurare și har. Când un termen-limită este prelungit sau o datorie este iertată, simțim o copleșitoare ușurare și recunoștință pentru îndurarea de care am avut parte.

În această săptămână vom învăța despre mila Creatorului așa cum este exprimată în șase psalmi. Mila sau îndurarea în psalmi apare în cea mai înaltă manifestare a sa: mila Celui Sfânt față de păcătos – mila unui Dumnezeu gata să ierte și să răscumpere în virtutea harului Său.

Când citim acești șase psalmi în ebraica originală, descoperim că psalmiștii au folosit patru cuvinte pentru a se referi la ceea ce noi numim „îndurare” sau „milă”. Înțelegerea acestor patru cuvinte și a implicațiilor lor ne va oferi o înțelegere mai profundă a iubirii lui Dumnezeu. În timp ce analizăm acești termeni ebraici, să ne gândim la modul în care ideile transmise prin ei ne îmbogățesc concepția personală cu privire la milă sau îndurare!

Comentariu

Hesed

Hesed este cel mai des întâlnit cuvânt ebraic tradus cu „milă/îndurare” în Vechiul Testament. Este mai bine înțeles ca „bunătate plină de iubire”. Psalmii 109:12,16 leagă *hesed* de mila față de săraci, de orfani și de cei lipsiți. Pentru că Dumnezeu Își salvează poporul din dezastre și de sub mâna asupritorii săi, psalmistul Îi laudă numele pentru faptele Lui pline de îndurare (31:7,21; 32:10; 57:3; 59:10; 94:18;143:12).

Având în minte acest context, să începem studiul nostru asupra termenului *hesed* – îndurare, bunătate, milă – uitându-ne la modul în care se raportează la ideea de salvare/izbăvire. Psalmistul cere îndurare în timpul necazului, asupririi, rătăcirii în pustiu, în timpul bolii,

furtunii sau robiei (57:1-4; 23:6; 40:11). În același timp, consideră că *hesed* este o putere salvatoare sau capacitatea de a elibera (31:17; 94:18; 109:26; 62:12,13; 59:11,17,18). Prin urmare, *hesed* este în esență acțiunea lui Dumnezeu de răscumpărare a poporului Său. În Psalmul 119 scriitorul Îi cere lui Dumnezeu să îl salveze „după *hesed*-ul Lui” (119:88,149,159).

De notat că termenul *hesed* este corelat și cu ideea de protecție. În Psalmii 36:10,11 și 32:10, scriitorul se roagă să primească *hesed*, adică ocrotire de cei răi și aroganți. *Hesed* este identificat și cu credințioșia lui Dumnezeu (vezi Psalmii 85 și 90). În plus, în versetul 4 din Psalmul 6, *hesed* apără existența. În Psalmul 119, psalmistul face apel la Dumnezeu să îl învioreze (119:88,149), recunoscând preceptele Sale iubitoare ca pe un factor important în conservarea și refacerea vieții (119:159). În cele din urmă, *hesed* este veșnic (89:2,28,33; 103:17; 117:2; 138:8), deoarece face parte din caracterul Celui Atotputernic. Această asigurare este o veste bună pentru credincios. „Căci Domnul este bun; bunătatea Lui ține în veci și credințioșia Lui, din neam în neam” (100:5; vezi 106:1; 107:1).

Psalmii ne mai spun că cel care cere *hesed*-ul lui Dumnezeu se află într-o relație bună cu El. Credințioșii ar trebui să își exprime încrederea (31:14,17; 119:41,42; 143:8) și speranța în Dumnezeu (33:18,22; 147:11) pentru a beneficia de îndurarea Lui. Mila plină de har a lui Dumnezeu este dată celor care speră în Domnul. Mai mult, credința este o condiție pentru a primi *hesed* din partea lui Dumnezeu.

Raham

În versetul 1 al Psalmului 51 apar trei cuvinte care redau ideea de îndurare:

Ai milă [*hanan*] de mine, Dumnezeule,
în bunătatea [*hesed*] Ta!
După îndurarea [*raham*] Ta cea mare,
șterge fărădelegile mele!

Raham provine dintr-un substantiv ebraic care înseamnă „pântec, burtă” (Psalmii 22:9), un cuvânt care conține ideea grijii iubitoare a unei mame pentru copilul ei (vezi Iov 24:20). Termenul *raham* transmite în același timp o emoție aflată în contrast cu mânia (Amos 1:11; Zaharia 1:12-17). Această emoție este o bunătate care depășește cu mult ceea ce ar merita cineva (Geneza 43:14; 1 Împărați 8:50). În acest context, *raham* înseamnă „a manifesta milă, compasiune, bunăvoință” (Neemia

1:11; Psalmii 106:46), ca în situația în care o persoană aflată într-o poziție superioară decide să manifeste bunătate față de un subordonat. Această explicație este chintesența milei lui Dumnezeu față de noi.

Îndurarea lui Dumnezeu „semnifică o compasiune caldă, o compasiune care parcurge o milă în plus, care este gata să ierte păcatul, să înlocuiască judecata cu harul” (*New International Dictionary of Old Testament Exegesis*, 1997, vol. 3, p. 1091). Ba, mai mult, Domnul Își manifestă mila față de cei afectați de păcat și care L-au dezamăgit. Deși nu merităm mila Lui, El ne înalță prin harul Său și ne readuce în grațiile Sale.

Hanan

Hanan este un verb care înseamnă „a fi de partea cuiva, a fi binevoitor, a fi generos, a fi milos”. De obicei, termenul *hanan* este folosit în expresia „a căpăta trecere înaintea cuiva” (Geneza 30:27; 39:4; Rut 2:13; 1 Samuel 20:3). Acest sens se aplică relației dintre Dumnezeu și poporul Său. *Hanan* este folosit în special când cuvântul „Dumnezeu” este subiectul propoziției și transmite dispoziția și acțiunile Lui în beneficiul ființelor Sale. Dumnezeu Își manifestă fără plată bunăvoința față de cei dispuși să o primească (Geneza 6:8,9; Proverbele 3:3,4; Isaia 30:19), dar poate să nu le ofere harul Său atunci când aceștia îl refuză (Ieremia 16:13) sau când nu există niciun semn de pocăință din partea poporului Său (Neemia 9:17,31).

Găsim des în psalmi rugăminte: „Ai milă de mine!” (4:1). Psalmistul exprimă această cerere pentru că știe că Dumnezeu este un Dumnezeu milostiv (86:15-17), care ascultă rugăciunea credinciosului (6:9; 28:2,6). În îndurarea Lui, Creatorul asigură hrana (111:4,5), un seceriș bogat (67:6), dreptate (103:6-8) și în mod special, după cum am studiat în această săptămână, iertarea (51:1; 123:3).

Să analizăm Psalmul 103 pentru a vedea ce are de spus mai departe psalmistul despre natura milei lui Dumnezeu:

Domnul este îndurător [*raham*] și milostiv [*hanan*],
îndelung răbdător și bogat în bunătate [*hesed*].

El nu Se ceartă fără încetare
și nu ține mânia pe vecie.

Nu ne face după păcatele noastre,
nu ne pedepsește după fărădelegile noastre.

(Psalmii 103:8-10)

După cum putem vedea, psalmii ne învață că iubirea lui Dumnezeu este îndurătoare, blândă, nelimitată, infinită.

Cum manifestă urmașii lui Dumnezeu mila Lui față de alții? În psalmi se folosește termenul *hanan* pentru a exprima bunătatea cuiva față de aproapele său, în special prin ajutorarea săracilor (Proverbele 28:8), manifestarea milei față de cei aflați în suferință (Iov 29:16) și îngrijirea celor în vârstă (Deuteronomul 28:50). Astfel de acțiuni nu sunt o excepție, ci un mod de viață pentru credinciosul consacrat (Proverbele 14:21). Psalmii conturează clar așteptarea lui Dumnezeu ca urmașii Lui să fie îndurători, căci „cel neprihănit este milos și dă” (37:21) și „totdeauna este milos și dă cu împrumut” (37:26). Credincioșii sunt în general caracterizați de un astfel de spirit de dăruire (112:4,5). Lecția este clară: ar trebui să fim buni cu alții după cum Dumnezeu are milă de noi.

Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor
și ochii roabei la mâna stăpânei ei,
așa se uită ochii noștri la Domnul Dumnezeu nostru,
până va avea milă [*hanan*] de noi.

(Psalmii 123:2)

Selihah

„Dar la tine este iertare [*selihah*]” (Psalmii 130:4). Acest termen, *selihah*, provine din verbul ebraic *salah* („a grația, a ierta”). În tot Vechiul Testament Domnul este singurul subiect al acestui verb. *Selihah* înseamnă că iertarea este un act care aparține numai lui Dumnezeu. Baza acestei iertări este îndurarea Domnului (Psalmii 86:5).

În Psalmii 25:11-18 se afirmă că iertarea este îndepărtarea păcatelor. Daniel avea să adauge că acea iertare include și evitarea pedepsei pentru păcat (Daniel 9:16). Exodul 34:6-9 ne amintește că Dumnezeu este „plin de îndurare [*raham*] și milostiv [*hanan*], încet la mânie, plin de bunătate [*hesed*] și credincioșie, care Își ține dragostea [*hesed*] până în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat”. Astfel, David spune că iertarea necesită o mărturisire a vinii (Psalmii 32:3-5). Psalmii leagă „iertarea” de alte cuvinte, precum „curăță” (51:2), „întoarce-Ți privirea” (51:9) și „vindecă” (103:3).

Plin de un duh de pocăință și smerenie, psalmistul imploră iertarea lui Dumnezeu, fiind sigur că păcatul lui va fi îndepărtat (Psalmii 25:11-18). Psalmistul Îl laudă pe Dumnezeu pentru că a fost iertat (103:3,4).

Prin urmare, putem conchide că iertarea este oferită omenirii numai datorită *hesed*-ului lui Dumnezeu pentru fapăturile Sale.

Aplicație

Găsim lecții clare pentru viața noastră spirituală atunci când studiem cuvintele ebraice traduse cu „îndurare”, „milă” sau „bunătate”, luate în atenție în această săptămână. **(1)** Lecția evidentă este că Domnul ne oferă această minunată îndurare în ciuda faptului că nu o merităm. Certitudinea acestui dar ar trebui să ne elibereze de anxietate, de o conștiință vinovată și de umbrele trecutului nostru. **(2)** *Hesed* (îndurare/bunătate/milă) nu este doar un sentiment duios care izvorăște din inima lui Dumnezeu. Este salvare și ocrotire. Este o acțiune reală din partea lui Dumnezeu în favoarea poporului Său. **(3)** Mila lui Dumnezeu este veșnică; adică ne este întotdeauna pusă la dispoziție. Dacă nu o acceptăm, aceasta este pentru că suntem încă în păcat, nu pentru că am fi epuizat iubirea lui Dumnezeu. **(4)** Îndurarea (*raham*) cuprinde conceptul că Cea Mai Măreață Ființă este dispusă să se coboare pentru a ne ridica și a ne purta în brațele Sale. Din poziția Lui superioară, El Se îndreaptă cu condescendență spre noi ca să Își manifeste mila față de noi. **(5)** Pentru „a căpăta trecere înaintea lui Yahve” trebuie să fim dispuși și deschiși să primim harul lui Dumnezeu. **(6)** În cele din urmă, *selihah* ne oferă noi perspective asupra profunzimii și amplitudinii bunătății iubitoare a Creatorului nostru. Dar cea mai importantă idee pe care o accentuează este că ar trebui să fim la fel de milostivi și de buni față de aproapele nostru cum este Dumnezeu față de noi.

Toate aceste lecții sunt cu măiestrie îmbinate de Isus în parabola robului nemilostiv (Matei 18:23-25). Aceasta ilustrează *hesed*-ul lui Dumnezeu din Vechiul Testament manifestat față de starea noastră disperată. Narațiunea sugerează că noi, credincioșii, suntem omul rău și nemilostiv din parabolă. Această cruntă conștientizare ar trebui să ne facă să medităm cu recunoștință și umilință la harul și mila pe care le-am primit fără plată de la Tatăl nostru ceresc.

17 – 23 februarie

Înțelepciune pentru o viață neprihănită

Sabat după-amiază

De memorat: „Învață-ne să ne _____ bine zilele, ca să căpătăm _____!” (Psalmii 90:12).

După cum am văzut, harul lui Dumnezeu asigură iertarea păcatelor și dă naștere unei inimi noi în păcătosul pocăit, care trăiește acum prin credință. Cuvântul lui Dumnezeu oferă îndrumări pentru o viață dreaptă, neprihănită (Psalmii 119:9-16). Păzirea legii lui Dumnezeu nu este în niciun caz o păzire legalistă a unor reguli, ci o viață trăită într-o relație strânsă cu Dumnezeu, o viață plină de binecuvântări (119:1,2; 128).

Totuși viața persoanei neprihănite nu este lipsită de ispite. Uneori cel drept poate fi ispitit de natura înșelătoare a păcatului (141:2-4) și poate chiar cădea în acea ispită. Dumnezeu permite vremuri de încercare pentru a scoate la iveală credințioșia (sau necredințioșia) copiilor Săi. Dacă fiii și fiicele lui Dumnezeu urmează îndrumările și îndemnurile Sale, credința lor va fi curățită și încrederea lor în Domnul va fi întărită. Înțelepciunea pentru o viață neprihănită se dobândește prin dinamica unei vieți cu Dumnezeu în mijlocul ispitelor și dificultăților. Astfel, rugăciunea ca Dumnezeu să ne învețe să ne numărăm bine zilele „ca să avem parte de o inimă înțeleaptă” (90:12, NTR) reflectă un angajament continuu de a umbla în credințioșie față de Domnul.

24 februarie – Ziua Radio Mondial (colectă)

- 1** Citește Psalmii 119:1-16,161-168. Cum ar trebui să păzim poruncile lui Dumnezeu și care sunt binecuvântările care izvorăsc din aceasta?

Biblia descrie viața zilnică de credință ca pe un pelerinaj („umblare”) cu Dumnezeu pe calea neprihănirii Sale. Această viață se menține prin umblarea „după Legea Domnului” (119:1) și umblarea „în lumina Feței [S]ale” (89:15). Acestea nu sunt în niciun caz două umblări diferite. Umblarea în lumina feței lui Dumnezeu implică păzirea legii Sale. Tot la fel, umblarea „după Legea Domnului” presupune căutarea lui Dumnezeu cu toată inima (119:1,2,10).

A fi „fără prihană în calea” ta este un alt mod în care psalmii descriu o viață curată (119:1). „Fără prihană” înseamnă o jertfă „fără cusur” (Exodul 12:5) care este acceptabilă înaintea lui Dumnezeu (12:5). Tot la fel, viața persoanei fără prihană, care este o jertfă vie (Romani 12:1), trebuie să fie nepătată de atracția pentru păcat. O viață consacrată lui Dumnezeu este, de asemenea, „o cale neprihănită”, însemnând că persoana în cauză alege o direcție corectă în viață, care este plăcută lui Dumnezeu (Psalmii 101:2,6; vezi și 18:32).

Păzirea poruncilor lui Dumnezeu nu are nicio legătură cu respectarea legalistă a unor reguli divine. Dimpotrivă, constă într-o „minte sănătoasă” care înțelege diferența dintre bine și rău, dintre corect și greșit (Psalmii 111:10; vezi și 1 Cronici 22:12) și implică întreaga persoană, nu doar acțiunile exterioare. A fi „fără prihană/neprihănit”, a păzi poruncile lui Dumnezeu și a-L căuta pe Dumnezeu din toată inima sunt atitudini inseparabile în viața credinciosului (119:1,2).

Poruncile lui Dumnezeu sunt o exprimare a voii Lui pentru lume. Ele învață poporul lui Dumnezeu cum să devină înțelept și să trăiască în libertate și pace (119:7-11,133). Psalmistul este încântat de lege pentru că legea îl asigură de credințioșia lui Dumnezeu (119:77,174).

„Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire” (119:165). Imaginea nenorocirii descrie eșecul moral. Fiind candelă pentru picioarele psalmistului (119:105), Cuvântul lui Dumnezeu îl ferește de ispite (119:110).

Cum a demonstrat Domnul Hristos puterea Cuvântului lui Dumnezeu în viața Sa (Matei 4:1-11)? Ce ar trebui să ne spună lucrul acesta despre puterea care vine dintr-o inimă hotărâtă să asculte de legea lui Dumnezeu?

2 Citește Psalmii 90; 102:11 și 103:14-16. Care este situația în care se află oamenii?

Existența omului căzut nu este decât un abur în lumina veșniciei. O mie de ani în ochii lui Dumnezeu sunt ca „o strață din noapte”, care dura trei sau patru ore (Psalmii 90:4). În comparație cu timpul divin, viața omului zboară (90:10). Cei mai puternici dintre oameni sunt asemănați cu cele mai firave plante (90:5,6; 103:15,16). Cu toate acestea, până și cea viață scurtă este plină de trudă și de durere (90:10). Până și oamenii seculari, care nu au nicio credință în Dumnezeu, deplâng scurtimea vieții, în special în raport cu veșnicia, care este undeva acolo și despre care știu că amenință să continue fără ei. Psalmul 90 prezintă condiția umană în contextul griii lui Dumnezeu pentru oameni în calitate de Creator al lor. Domnul a fost locul de adăpost pentru copiii Săi din toate generațiile (90:1,2). Cuvântul ebraic *ma'on*, „loc de adăpost” îl descrie pe Dumnezeu ca refugiu sau ascunziș pentru poporul Său (91:9). Dumnezeu Își stăpânește mânia sfântă și Își pune harul din nou la dispoziție. Psalmistul exclamă: „Dar cine cunoaște puterea mâniei Tale și furia Ta?” (90:11, NTR), sugerând că nimeni nu a simțit vreodată efectul deplin al mâniei lui Dumnezeu față de păcat, prin urmare există speranța ca oamenii să se pocăiască și să dobândească înțelepciune pentru o viață neprihănită.

Înțelepciunea biblică include nu doar simpla inteligență, ci venerație față de Dumnezeu. Înțelepciunea de care avem nevoie este să știm cum „să ne numărăm bine zilele” (90:12). Dacă ne putem număra zilele înseamnă că zilele noastre sunt limitate și că știm că sunt limitate. Trăirea înțeleaptă înseamnă conștientizarea caracterului tranzitoriu al vieții în așa fel încât să ducă la credință și la ascultare. Această înțelepciune este dobândită numai prin pocăință (90:8,12) și prin darul iertării, compasiunii și milei lui Dumnezeu (90:13,14). Problema noastră fundamentală nu constă în faptul că suntem creați ca ființe umane, ci păcatul și ce a adus păcatul în lumea noastră constituie problema noastră. Efectele lui distrugătoare se văd peste tot și în fiecare persoană. Mulțumită însă Domnului Isus, s-a făcut posibilă o cale de ieșire din starea noastră căzută (Ioan 1:29; 3:14-21). Altfel nu am fi avut nicio speranță.

Ce perspective avem în Isus, indiferent cât de repede trece viața noastră? (Vezi Ioan 3:16.) Ce speranță am avea fără El?

3 Citește Psalmii 81:7,8; 95:7-11 și 105:17-22. Ce spun aceste texte despre încercările Domnului?

Meriba este locul în care israeliții au testat credințioșia și puterea lui Dumnezeu de a Se îngriji de nevoile lor (Exodul 17:1-7; Psalmii 95:8,9). Psalmul 81 face o inversiune și interpretează același eveniment ca ocazia când Domnul l-a pus pe Israel la încercare (81:7). Și, prin neascultarea și lipsa lui de încredere (81:11), poporul nu a trecut testul lui Dumnezeu.

Referirea la Meriba transmite un mesaj dublu. În primul rând, poporul lui Dumnezeu nu trebuie să repete greșelile generațiilor trecute. În schimb, trebuie să se încreadă în Dumnezeu și să umble pe calea Lui (81:13). În al doilea rând, deși poporul nu a trecut testul, Dumnezeu a venit în ajutorul lui când a avut necazuri (81:7). Harul salvator al lui Dumnezeu din trecut le oferă noilor generații siguranța harului divin.

Psalmul 105 arată că încercările erau modalitățile lui Dumnezeu de a testa încrederea lui Iosif în Cuvântul lui Dumnezeu cu privire la viitorul său (Geneza 37:5-10; Psalmii 105:19). Termenul ebraic *tsarap*, „încercat”, din versetul 19, transmite ideea de curățare, rafinare sau purificare. Prin urmare, scopul încercării credinței lui Iosif era să-i spulbere aceștia toate dubiile cu privire la făgăduința lui Dumnezeu și să-i fortifice încrederea în călăuzirea divină.

Scopul disciplinării divine este să-i întărească pe copiii lui Dumnezeu și să-i pregătească pentru împlinirea făgăduinței, după cum apare în exemplul lui Iosif (105:20-22). Doar că respingerea îndrumărilor divine generează în om o încăpățănare tot mai mare și o împietrire a inimii. „Dumnezeu cere o ascultare promptă și fără comentarii de legea Sa, dar oamenii sunt adormiți sau paralizați de înșelăciunile lui Satana, care le sugerează scuze și subterfugii și le învinge reținerile de ordin moral, spunându-le cum i-a spus Evei în grădină: «Hotărât că nu veți muri.» Neascultarea împietrește nu doar inima și conștiința celui vinovat, ci corupe și credința altora. Ceea ce la început li se părea foarte rău ajunge pe parcurs să își piardă gravitatea, din cauza obișnuinței, până când, în cele din urmă, cei în cauză ajung să pună la îndoială dacă respectivelor lucru este cu adevărat păcat și, fără să-și dea seama, cad în aceeași greșeală” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 146).

Tu cum ai simțit că păcatul împietrește inima? De ce ar trebui ca acest gând să ne conducă la Calvar, acolo unde putem găsi puterea de a asculta?

4 Citește Psalmul 141. Pentru ce se roagă psalmistul?

Psalmul 141 este o rugăciune prin care psalmistul cere să fie ferit de ispitele din interior și din exterior. El nu numai că este pus în pericol de uneltirile celor răi (141:9,10), dar este și ispitit să acționeze la fel ca ei. Primul punct slab este autocontrolul asupra vorbirii, așa că psalmistul se roagă ca Domnul să păzească ușa buzelor sale (141:3). Această imagine face aluzie la păzirea porților unei cetăți, care, în vremurile biblice, protejau cetatea.

O altă ispită este ademenirea omului lui Dumnezeu la ospetele celor răi (141:4,5) în loc să urmeze sfatul celui neprihănit. Psalmistul își consideră propria inimă principala amenințare, pentru că acolo se dă adevărata luptă. Numai rugăciunea neîncetată marcată de o încredere deplină în Dumnezeu și de un total devotament față de El poate salva pe cineva de ispită (141:2).

5 Citește Psalmii 1:1 și 141:4. Cum este înfățișat caracterul progresiv și viclean al ispitei?

Versetul 4 din Psalmul 141 descrie natura treptată a ispitei. În primul rând, inima este înclinată spre rău. În al doilea rând, face fapte rele (sensul în ebraică exprimă caracterul repetitiv al acțiunii). În al treilea rând, se înfruptă din bunătățile celor răi, adică acceptă practicile lor rele ca ceva de dorit. Și în versetul 1 din Psalmul 1 se arată că ispita vine pentru a-l împiedica pe copilul lui Dumnezeu să umble pe calea Domnului, făcându-l să umble împreună cu cei răi, să se oprească pe calea celor păcătoși și, în cele din urmă, să stea pe scaunul celor batjocoritori. Păcătoși, răi și batjocoritori – nu trebuie să fim așa sau să-i lăsăm pe cei care sunt așa să ne îndepărteze de Domnul!

Psalmii prezintă caracterul progresiv, seducător și viclean al ispitei, ceea ce denotă că numai o dependență totală de Domnul poate asigura victoria. Psalmii accentuează importanța cuvintelor rostite sau auzite în mijlocul ispitei. Sfârșitul celor răi și sfârșitul celor neprihăniți ar trebui să îi învețe pe oameni să caute înțelepciunea la Dumnezeu (Psalmii 1:4-6; 141:8-10). Totuși, în ambii psalmi, reabilitarea finală a copiilor lui Dumnezeu rămâne în viitor. Aceasta înseamnă că toți credincioșii sunt chemați să se încreadă cu răbdare în Dumnezeu și să nădăjduiască în El.

6 Citește Psalmii 1:1-3; 112:1-9 și 128. Ce binecuvântări le sunt promise celor care Îl iubesc pe Domnul?

Dintre multele binecuvântări promise celor care se închină lui Dumnezeu, pacea este poate una dintre cele mai mari. Psalmul 1 îl descrie pe cel neprihănit printr-o comparație cu un „pom sădit lângă un izvor de apă, care își dă rodul la vremea lui și ale cărui frunze nu se veștejesc” (Psalmii 1:3; Ieremia 17:7,8; Ezechiel 47:12). Această comparație identifică sursa tuturor binecuvântărilor, și anume, locuirea în prezența lui Dumnezeu, în sanctuarul Său, și bucuria unei relații continue și pline de iubire cu Dumnezeu. Spre deosebire de cei răi, care sunt comparați cu pleava, fără stabilitate, fără niciun loc și fără niciun viitor, cei neprihăniți sunt ca un pom roditor cu rădăcini, aproape de Dumnezeu și de viața veșnică.

Psalmii 128:2,3 evocă binecuvântările împărăției mesianice, unde relaxarea sub propria viță și sub propriul smochin este un simbol al păcii și al prosperității (Mica 4:4). Binecuvântarea Ierusalimului cu pace (Psalmii 122:6-8; 128:5,6) transmite speranța în Mesia care va pune capăt răului și va readuce pacea în lume.

„În Biblie, moștenirea celor mântuiți este numită «patrie» (Evrei 11:14-16). Acolo, Păstorul ceresc Își conduce turma la izvoarele apelor vieții. Pomul vieții își dă roadele în fiecare lună, iar frunzele lui servesc la vindecarea oamenilor. Acolo sunt izvoare care curg continuu, limpezi ca cristalul, de pe ale căror maluri pomi unduitori își aruncă umbrele pe cărările pregătite pentru cei răscumparați de Domnul. Câmpii întinse sunt mărginite de dealuri frumoase, iar munții lui Dumnezeu își înalță piscurile grandioase” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 675).

Noul Testament spune că această speranță se va materializa la revenirea Domnului Isus și la crearea unei lumi noi (Matei 26:29; Apocalipsa 21). Prin urmare, deși cei neprihăniți primesc multe binecuvântări în viața aceasta, plinătatea bunătății lui Dumnezeu îi așteaptă atunci când împărăția lui Dumnezeu va fi complet restaurată la sfârșitul timpului.

De ce crucea și ce s-a întâmplat acolo reprezintă garanția împlinirii făgăduințelor din Noul Testament cu privire la ce a pregătit Dumnezeu pentru noi? Cum putem găsi alinare în acele făgăduințe chiar și acum?

În aceste vremuri moderne, dobândirea înțelepciunii nu pare să fie atât de dezirabilă precum dobândirea fericirii. Oamenii ar prefera să fie mai degrabă fericiți decât înțelepți. Putem însă să fim cu adevărat fericiți și să trăim o viață împlinită fără înțelepciune divină? Psalmii ne spun că nu putem. Vestea bună este că nu ni se cere să alegem între înțelepciune și fericire. Înțelepciunea divină aduce adevărata fericire.

Un exemplu din limba ebraică poate ilustra această idee. În ebraică, termenul „pas” la plural (*’aşurey*) sună foarte asemănător cu termenul „fericire” (*’aşrey*). Deși nu se poate reda în traduceri, această asociere transmite un mesaj puternic: „pașii” celui ce rămâne pe calea lui Dumnezeu duc la o viață „fericită” (Psalmii 1:1; 17:5; 37:31; 44:18; 89:15; 119:1).

„Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui Său, îmbrăcându-Și divinitatea în haina naturii umane, ca să-l poată salva pe cel păcătos de sub puterea lui Satana; biruința câștigată de El în favoarea noastră, deschizând astfel cerul pentru oameni și dezvăluind privirii noastre omenești locul în care Dumnezeirea Își descoperă slava; omenirea căzută, dar ridicată din ruina în care o aruncase păcatul și adusă iarăși în legătură cu Dumnezeul cel infinit, trecând cu bine încercarea divină, prin credința în Mântuitorul nostru, îmbrăcat în neprihănirea Domnului Hristos și înălțat la tronul măririi Sale – iată scenele pe care Dumnezeu ar dori să le contemplăm” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 118).

Studiu zilnic: Ieremia 14 – 20 ; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „În contact cu natura”.

1. Poate cerul să dea ploaie?

2. Când urma să fie profetul ca gura Domnului?

3. Cine este ca un pom care aduce rod în anul secetei?

4. Când Îi pare Domnului rău de răul sau de binele pe care îl plănuise?

5. **Ce va face minuni pentru mulți bolnavi neajutorați și aproape lipsiți de orice speranță?**

Privire generală

Cum definim înțelepciunea? Un dicționar modern definește înțelepciunea ca „ansamblul de cunoștințe și principii care se dezvoltă într-o anumită societate sau perioadă”. Înțelepciunea se referă, totodată, la „corectitudinea unei acțiuni sau decizii”. De asemenea, înțelepciune înseamnă „faptul că o persoană are experiență, cunoștințe și o bună judecată” (*Dicționarul explicativ Oxford*). Înțelepciunea se leagă de cunoaștere, inclusiv de capacitatea de a lua decizii corecte.

Atunci când întâlnim pe cineva cu vaste cunoștințe într-un anumit domeniu al științei sau al literaturii, îl putem numi „înțelept”. Înțelepciunea, în accepțiunea noastră curentă, se referă adesea la deținerea de competențe sau cunoștințe într-un domeniu specializat. Pentru unii oameni, înțelepciunea înglobează cunoștințe secrete și capacitatea de a descifra mistere sau de a atinge un nivel spiritual mai înalt.

În această săptămână discutăm despre ce înseamnă înțelepciunea din perspectivă biblică. Studiul nostru nu doar că va defini înțelepciunea conform Scripturii, dar va încerca să deslușească principiile înțelepciunii pentru viața de zi cu zi. La urma urmei, ce este înțelepciunea biblică dacă nu cunoaștere practică și discernământ necesar pentru a trăi fiecare zi conform preceptelor lui Hristos? Scopul studiului nostru este să înțelegem această înțelepciune biblică și să o aplicăm în viața noastră.

Comentariu

Definiția biblică a înțelepciunii

Textul-cheie pentru a înțelege înțelepciunea este Proverbele 1:7 (vezi și 9:10). „Frica de Domnul este începutul științei, dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura.” Baza înțelepciunii și științei biblice este „frica de Domnul”, pe care Scripturile o identifică drept ascultare cu evlavie (Eclesiastul 12:13; Deuteronomul 6:2; 8:6; 31:12). Deuteronomul 10:12,13 echivalează „să te temi de Domnul” cu expresii precum: „să umbli în toate căile Lui”, „să iubești”, „să slujești Domnului Dumnezeuului tău din toată inima ta și din tot sufletul tău” și „să păzești poruncile Domnului și legile Lui”. Împreună, aceste expresii accentuează necesitatea cultivării unei experiențe strânse și profunde cu Creatorul în viața de zi cu zi.

Proverbele 8:13 oferă o altă perspectivă asupra înțelepciunii, afirmând ceea ce este, printr-o enunțare a ceea ce nu este: „Frica de Domnul este urârea răului; trufia și mândria, purtarea rea și gura mincinoasă – iată ce urăsc eu.” Observăm iarăși că „începutul științei” este legat de acțiuni practice și morale.

Prin urmare, putem spune că înțelepciunea biblică „este un mod de a percepe și de a aborda viața care implică instruirea tinerilor în ce privește conduita corectă și moralitatea și formularea de răspunsuri la întrebările filozofice despre sensul vieții” (C.H. Bullock, „Wisdom” în *Evangelical Dictionary of Biblical Theology*, www.biblestudytools.com/dictionaries/bakers-evangelical-dictionary/wisdom.html). Gândurile noastre și credința noastră în Dumnezeu se dovedesc printr-o bunătate plină de iubire și o viață evlavioasă. Nu există nicio dihotomie între credință și fapte. O astfel de distincție este atât artificială, cât și arbitrară, rezultând din influența filozofiei grecești. Pentru oamenii din Vechiul Testament, înțelepciunea se manifesta printr-o credință matură care îl îndruma pe cel în cauză să facă alegeri corecte și să manifeste bunătate și dreptate față de aproapele său.

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, coborându-se de la Tatăl luminilor” (Iacov 1:17). Înțelepciunea este un dar de la Dumnezeu oferit celor pe care El îi alege și celor care îl cer cu o credință umilă (1 Împărați 3:12; Psalmii 51:6; Proverbele 2:6; Iacov 1:5-7).

Trăsăturile înțelepciunii

Înțelepciunea biblică ia în general forma poeziei. Cărțile Iov, Proverbele și Ecclesiastul sunt reprezentative pentru literatura sapiențială din Scripturi („sapiențial” provine din cuvântul latin *sapientia*, care înseamnă „înțelepciune” – n.r.). Unii autori includ și Cântarea cântărilor în această categorie (deși trebuie menționat că includerea ei este un subiect controversat).

Principalele teme ale cărților de înțelepciune biblică sunt creația, legea, sfaturi pentru o trăire înțeleaptă și matură, teama de Domnul și pedeapsa. Cartea Proverbele este poate cel mai cunoscut exemplu de literatură sapiențială din Biblie: capitolele de la 1 la 9 descriu valoarea deosebită a înțelepciunii. Când citim cu atenție aceste capitole, observăm că noțiunea de înțelepciune cuprinde un set de învățături pentru trăirea unei vieți evlavioase, cu sfaturi despre cum să evităm capcanele nelegiuirii și ale celor răi. Începând cu capitolul 10 găsim peste 600 de zicători

(„proverbe”), propoziții scurte cu sfaturi practice aplicabile unor diferite situații din viața de zi cu zi, precum căsătoria, iubirea, relațiile, problemele financiare, chestiuni politice, educația copiilor etc.

În contrast cu sfaturile practice din Proverbele, cartea Iov este mai mult un tratat despre suferință, pedeapsă și îndreptățire. Aceste teme au legătură cu înțelepciunea, dar din perspectiva lui Dumnezeu. Ele se desprind din narațiunea vieții lui Iov și a necazurilor sale. Această analiză nu este de natură filozofică, ci divină. Capitolul 28 este centrul cărții și se încheie cu ideea că respectul față de Dumnezeu și ascultarea de El sunt esențiale înțelepciunii: „Iată, frica de Domnul, aceasta este înțelepciunea; depărtarea de rău este pricepere” (Iov 28:28).

Înțelepciunea din psalmi

Mulți cercetători biblici consideră că anumiți psalmi fac parte din literatura sapiențială. „Deși identificarea exactă a psalmilor sapiențiali rămâne o chestiune discutabilă, majoritatea cercetătorilor admit nota sapiențială a Psalmilor 1, 19, 32, 34, 37, 49, 73, 112, 119, 127, 128, 133. Psalmul 1 pune mare accent pe lege și pe conduită și deschide în felul acesta cartea Psalmii, conferind întregii colecții un ton sapiențial. Și Psalmul 19, cu accentul lui pe creație și pe lege, însuflă o nuanță sapiențială, iar Psalmul 119 emană înțelepciune prin faptul că redă cea mai lungă meditație asupra Torei” (Elias Brasil de Souza, „Wisdom in Daniel” în Benjamin Rojas et.al., [ed.], „*The End from the Beginning*”: *Festschrift Honoring Merling Alomía*, 2015, p. 267, 268).

Mai jos vom analiza modul în care este tratat subiectul înțelepciunii în psalmii de mai sus, conform sursei citate anterior:

Psalmul 1 – Acest psalm prezintă două moduri de viață: viața celor neprihăniți (1:2,3) și viața celor răi (1:4,5). Imnul începe cu o descriere a modului în care cei neprihăniți umblă în direcția opusă față de cei răi (1:1). Ca rezultat al alegerilor lor, cei răi au parte de un destin foarte diferit de cel al neprihăniților (1:6).

Psalmul 19 – Acest psalm are două secțiuni clare. Prima conține descoperirea lui Dumnezeu în creație (19:1-6), iar a doua secțiune conține descoperirea Lui în lege (19:7-14). Aceste două teme sunt foarte importante pentru înțelegerea și dobândirea înțelepciunii biblice. Ambele sunt o sursă de inspirație pentru credinciosul care aspiră să fie „fără prihană” și „nevinovat de păcate mari” (19:13).

Psalmul 32 – Acest imn prezintă un contrast între cel pocăit și cel nelegiuit (32:10,11). De asemenea, adoptă un ton de îndrumare și învățare (32:8,9), specific literaturii sapiențiale (Proverbele 4:1-15; 6:20-23; 7:1-5).

Psalmul 34 – Unele părți din Psalmul 34 evocă sfaturile practice specifice textelor care transmit înțelepciune, după cum vedem în chemarea iubitoare adresată de tată fiului său, ca acesta să își dorească o viață lungă, să caute frica de Domnul și să fugă de păcat (34:11-14). După oferirea acestui sfat, psalmistul descrie soarta celor credincioși (34:15,16,21). Fără îndoială, cea mai bună alegere pe care o putem face în viață este să umblăm pe calea înțelepciunii.

Psalmul 37 – Acest psalm răspunde mării întrebări: De ce le merge bine celor răi? Astăzi ne punem aceeași întrebare. Răspunsul oferit nu este o analiză filozofică, ci mai degrabă un sfat bazat pe credință în direcția unei vieți corecte. Meditează profund la înțelepciunea eternă transmisă de acest imn!

Psalmul 49 – În versetele de debut, psalmistul declară: „Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte și inima mea are gânduri pline de judecată. Eu îmi plec urechea la pildele care îmi sunt insuflete, îmi încep cântarea în sunetul harpei” (49:3,4). În versetele care urmează, scriitorul descrie soarta celor răi cărora le merge bine (49:5-20).

Psalmul 73 – Evreii încercau să înțeleagă originile răului în această lume și nedreptatea din societate. Se luptau cu gândul că răsplata divină fusese sortită eșecului. Acest subiect nu era pentru ei mai problematic decât este pentru noi astăzi.

Psalmul 112 – Acest imn descrie binecuvântările temerii de Domnul (112:1). Sunt redată 16 binecuvântări pentru cei neprihăniți (112:2-9). O cercetare atentă a acestor binecuvântări va arăta că a ne teme de Domnul înseamnă a aspira la cea mai înaltă realizare spirituală din viața noastră cotidiană. Psalmistul încheie cu o scurtă descriere a sortii cumplite a celui rău în comparație cu cel neprihănit.

Psalmul 119 – Cel mai lung psalm este despre Tora (Lege), care cuprinde nu doar legea mozaică. Tora simbolizează întreaga Scriptură și schimbă viața celor care înțeleg învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu.

Psalmul 127 – De doar cinci versete, acest psalm se concentrează pe binecuvântările lui Dumnezeu asupra casei și copiilor acelor oameni care se încred în Creator. Poate tocmai de aceea această cântare este con-

siderată o expresie sapiențială. Înțelepciunea trebuie să fie baza pe care așezăm cea mai de preț comoară pe care o avem: familia noastră.

Psalmul 128 – Cele șase versete ale acestui scurt psalm sunt încadrate în scrierile sapiențiale pentru că fac referire la prosperitatea revărsată de Dumnezeu în casa oricui „se teme de Domnul” (128:1,4).

Psalmul 133 – Unii pot pune la îndoială includerea acestui psalm în literatura sapiențială a Scripturilor. Dar expresia „să locuiască frații împreună” (133:1) însuflă versetului acea nuanță caracteristică înțelepciunii biblice identificate deja ca trăsătura distinctivă a literaturii sapiențiale. Dorința Celui Atotputernic pentru noi, ca urmași ai Săi, este să fim încărcăți de acest spirit al fraternității. O astfel de unitate este dovada practică a vieții creștine.

Aplicație

Înțelepciunea biblică, așa cum ne învață Vechiul Testament, constă în înțelegerea unor aspecte esențiale pentru mântuire, cum ar fi originile noastre (creația), legea (principiile caracterului lui Dumnezeu în viața noastră de zi cu zi), frica de Dumnezeu (o dragoste evlavioasă care duce la ascultare cu bucurie) și răsplata (soarta celor dreți și a celor răi). Înțelepciunea este, de asemenea, o cunoaștere practică ce ne pregătește să trăim o viață matură și evlavioasă acasă, printre vecini și la locul de muncă. Mai mult, înțelepciunea biblică cuprinde sfaturi cuvioase pentru a trăi în armonie cu partenerul de viață și cu copiii. Ea ne înzestrează cu principii care să ne ghideze în folosirea banilor și în multe alte aspecte ale existenței zilnice.

Provoacă-i pe membrii grupei tale să mediteze la modurile în care pot aplica lecțiile învățate în această săptămână la diferitele împrejurări din viața lor. Amintește-le că viața trăită în temere de Domnul le va aduce mare plăcere (112:1).

24 februarie – 1 martie

Cel ce a venit în numele Domnului

Sabat după-amiază

De memorat: „Piatra pe care _____ zidarii a ajuns să fie pusă
_____ clădirii. _____ a făcut lucrul acesta și
este _____ înaintea ochilor noștri” (Psalmii 118:22,23).

Psalmii dau mărturie despre persoana și lucrarea Domnului Hristos. În psalmi se întâlnesc aproape toate aspectele lucrării Sale în cadrul planului de mântuire. Viața și lucrarea Lui sunt prefigurate și prezise în diferite moduri în conținutul psalmilor, adeseori cu o acuratețe remarcabilă: dumnezeirea lui Hristos, filiația Lui, ascultarea Lui, patosul Lui pentru templul lui Dumnezeu, identitatea Lui de bun Păstor, trădarea de care a avut parte, suferința, oasele Lui nefrânte, moartea, învierea, înălțarea, lucrarea Lui de mare-preot și domnia Lui. Toate sunt acolo, așa cum au fost prezise cu multe secole înainte ca Isus să fi venit în corp omenesc pe pământ. Nu este de mirare că, vorbind despre lucrarea Lui, Domnul Isus a făcut trimitere la psalmi atunci când le-a vorbit ucenicilor pe drumul spre Emaus (Luca 24:44). Dorea ca ei să găsească în psalmi dovezile identității Sale.

O parte dintre psalmii care exprimă o împlinire tipologică în Hristos sunt: 24, 45, 72 și 101 (Împăratul și Judecătorul ideal), 88 și 102 (rugăciunile slujitorului lui Dumnezeu aflat în suferință). În toți psalmii însă, în tânguiri, mulțumiri, laudele și apelurile la dreptate și eliberare ale psalmiștilor, putem auzi ecourile rugăciunii Domnului Hristos pentru salvarea lumii.

1 Citește Psalmii 23; 28:9; 80:1; 78:52,53; 79:13 și 100:3. Cum este descrisă în aceste texte relația dintre Domnul și poporul Său?

Imaginea Domnului ca Păstor și a poporului lui Dumnezeu ca turma pășunii Lui evidențiază călăuzirea lui Dumnezeu, grija Lui constantă pentru poporul Său și dependența poporului de Dumnezeu în vederea împlinirii tuturor nevoilor sale. Imaginea transmite ideea de apropiere între Dumnezeu și poporul Său pentru că păstorii locuiau împreună cu turmele lor și aveau grijă de fiecare oaie în parte. Imaginea pastorală subliniază de asemenea calitatea lui Dumnezeu de stăpân al turmei, garantată de două legături puternice: creația (Psalmii 95:6,7; 100:3) și legământul (Psalmii 28:9; Evrei 13:20). Imaginea Păstorului divin care îl îndrumă pe Iosif ca pe o turmă (Psalmii 80:1) face poate aluzie la binecuvântarea primită de Iosif de la Iacov, în care Dumnezeu apare ca păstor al lui Israel (Geneza 49:24). Regii erau considerați păstorii poporului lor (2 Samuel 5:2). Cu toate acestea, numai Dumnezeu merită cu adevărat acest titlu, pentru că majoritatea conducătorilor omenești nu se ridicau la înălțimea unei astfel de chemări. Numai Domnul Isus S-a ridicat, de aceea este numit Păstorul cel bun.

2 Citește Ioan 10:11-15. Ce spune Isus despre Sine ca Păstorul cel bun?

Legătura strânsă dintre Păstorul divin și turma Lui se vede din faptul că turma cunoaște vocea inconfundabilă a Păstorului (Ioan 10:4,27). Chiar și în zilele noastre, ciobanii din Orientul Mijlociu își pot strânge turma care s-a amestecat cu o alta prin simpla strigare a oilor, care recunosc și urmează vocea păstorului lor.

Uneori, turma lui Dumnezeu suferă diferite necazuri, pe care oamenii le traduc drept un semn al nemulțumirii și abandonului lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Păstorul cel bun nu Își părăsește niciodată oile rătăcite, ci caută să le salveze. Aceasta este o ilustrare vie a relației lui Dumnezeu cu poporul Său. El este dispus să moară pentru oile Lui (Ioan 10:11,15) și, în mod paradoxal, să devină un miel de jertfă pentru ele (Ioan 1:29). De asemenea, Isus a confirmat că Își va chema oile din alte staule și le va uni pe toate într-o singură turmă (Ioan 10:16).

În ce fel poți profita zilnic la nivel practic de îngrijirea Domnului Isus, Păstorul nostru cel bun?

3 Citește Psalmii 22 și 118:22. Cum a fost Mesia tratat de către cei pe care venise să îi salveze?

Mulți psalmi exprimă agonia îndurată de Mesia din cauza senzației că a fost abandonat complet (vezi Psalmii 42, 88, 102). Psalmul 22 este o profecie mesianică directă, pentru că multe detalii din acest psalm nu pot fi confirmate istoric în legătură cu regele David, dar se potrivesc perfect cu circumstanțele morții lui Hristos. Isus S-a rugat pe cruce folosind cuvinte din versetul 1 al Psalmului 22 (vezi Matei 27:46).

Chinul separării Domnului Hristos de Tatăl Lui, provocat de faptul că Hristos purta păcatele întregii lumi, poate fi măsurat numai prin prisma apropierii Lor, anume prin unitatea lor fără egal (Ioan 1:1,2; Ioan 10:30). Totuși, nici chiar adâncimile suferinței inexplicabile nu au putut distruge unitatea dintre Tată și Fiul. În senzația Lui de abandon total, Domnul Hristos s-a încredințat pe deplin Tatălui, în ciuda hăului de disperare cu care Se confrunța.

Imaginea amenințătoare a taurilor puternici, a leilor care răcnesc și a câinilor evidențiază cruzimea și animozitatea oamenilor cu care Domnul Isus, comparat cu un vierme inofensiv și neajutorat, S-a confruntat în ultimele ore ale vieții Sale. Cu o acuratețe uimitoare, Psalmul 22 redă spusele pline de venin ale mulțimii care L-a batjocorit pe Isus prin chiar cuvintele adresate de El Tatălui (Psalmii 22:1,8; Matei 27:43) și faptul că soldații și-au împărțit între ei hainele lui Isus (Psalmii 22:18; Matei 27:35). Prea puțin înțelegeau oamenii că „viermele” pe care căutau să Îl zdrobească avea să devină piatra din capul unghiului templului și să îi întărească temelie (Psalmii 118:22).

În ciuda tuturor acestor lucruri, Mesia cel respins a devenit Sursa salvării pentru poporul lui Dumnezeu după învierea Lui (Matei 21:42; Faptele 4:10-12). Domnul Hristos a fost respins de către omenire, dar Dumnezeu Și-a înălțat Fiul făcându-L „piatra din capul unghiului” din templul spiritual al lui Dumnezeu (Efeseni 2:20-22; 1 Petru 2:4-8). Pentru cei care resping această piatră, adică mijlocul lui Dumnezeu de mântuire, aceasta va deveni un agent al judecării (Isaia 8:14; Matei 21:44).

Isus a plătit pe cruce pedeapsa pentru fiecare păcat pe care l-ai comis vreodată. Cum îți influențează modul de viață faptul că El a suferit în numele tău? Cât de detestabil ți se pare păcatul?

4 Citește Psalmii 89:27-32,38-46 și Psalmii 132:10-12. Despre ce este vorba în legământul cu David? Ce pare să îl fi pus în pericol?

Legământul cu David conține promisiunea lui Dumnezeu că va înțări pentru totdeauna succesiunea la tron a lui David și va face să prospere poporul lui Dumnezeu (2 Samuel 7:5-16; Psalmii 89:1-4,19-37; 132:12-18). Permanența legământului avea la bază jurământul solemn și credințioșia regelui față de Dumnezeu. Cu toate acestea, chiar și regii devotați, precum David, nu erau întotdeauna credințioși lui Dumnezeu. Psalmul 89 deplânge realitatea dură a ceea ce pare să indice că glorioasele făgăduințe ale legământului davidic s-au pierdut. E Israel părăsit de Dumnezeu pentru totdeauna? Răspunsul, desigur, este „Nu!”

Mânia lui Dumnezeu este într-adevăr o expresie a judecății divine (38:1; 74:1). Totuși nu durează pentru totdeauna, pentru că iubirea veșnică a lui Dumnezeu iartă păcatele poporului atunci când acesta se pocăiește. Dar, atât cât durează, nemulțumirea lui Dumnezeu față de oamenii păcătoși este serioasă. Oamenii simt consecințele amare ale neascultării lor și realizează gravitatea păcatelor lor (89:38-46). Așa că ei întreabă: „Până când?”, făcând apel la caracterul trecător al mâniei lui Dumnezeu (89:46). Speranța înnoită izvorăște din certitudinea că Dumnezeu va fi credincios și Își va aminti de harul Său (89:47,50).

Pe scurt, deși componenta umană a legământului a dat greș, poporul putea să se bazeze pe făgăduința privind planurile neschimbătoare ale lui Dumnezeu prin Mesia, care întruchipează toată neprihănirea și mântuirea lui Israel și a întregii lumi. Adică, la sfârșit, Dumnezeu va învinge, iar împărăția Lui va fi întemeiată pentru totdeauna – dar numai datorită lui Isus, nu datorită poporului lui Dumnezeu.

Isus Hristos este Mesia și Fiul lui David (Matei 1:1; Evrei 1:8). El este numit „Cel Întâi Născut din toată zidirea” (Coloseni 1:15), făcând aluzie la versetul 27 din Psalmul 89, unde David, care îl prefigura pe Hristos, este numit întâiul născut al lui Dumnezeu. „Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.” În mod clar, titlul de „întâi născut” nu exprimă statutul real al lui David, pentru că David era al optulea copil al părinților săi (1 Samuel 16:10,11). Este la fel și în cazul lui Isus. Titlul semnifică onoarea și autoritatea Lui specială (Coloseni 1:16,20-22). Dumnezeu L-a făcut pe Isus Regele suprem peste întreaga lume atunci când L-a înviat (Faptele 2:30,31).

5 Citește Psalmii 2; 110:1-3; 89:4,13-17 și 110:1,2,5,6. Ce ne învață aceste texte despre Hristos ca împărat?

Descrierea lui Dumnezeu ca Tatăl lui Mesia face trimitere la încoronarea regelui când era primit în legământul lui Dumnezeu (Psalmii 2:7; 89:26-28). Versetul 7 din Psalmul 2 prevede învierea și înălțarea lui Hristos ca zorii noului legământ veșnic și ai preoției regale a lui Hristos (Faptele 13:33-39; Evrei 1:5, 5:5). Mesia stă la dreapta lui Dumnezeu ca cineva care are onoare și autoritate fără precedent (Psalmii 110:1; Faptele 7:55,56). „Mai mult, interdependența dintre Domnul și «Unsul» (Mesia) sugerează chiar intenția de a-L identifica pe acest Mesia davidic cu Domnul Însuși. [...] Dacă Cel care stă la dreapta este Domnul, atunci Domnul este Mesia, deoarece și Acesta din urmă este văzut la dreapta [vezi Psalmii 110:1,5]” (Jacques Doukhan, *On the Way to Emmaus*, 2012, p. 26, 27).

La sfârșit, Hristos va avea biruința deplină asupra vrăjmașilor Săi. Punerea dușmanilor sub picioare reflectă obiceiul regilor din Orientul Apropiat de a-și pune piciorul pe gâtul dușmanilor lor învinși pentru a-și demonstra dominația totală asupra lor. Cu toate acestea, toiagul lui Hristos nu este aici un instrument de tortură (Psalmii 2:9; 110:2).

Toiagul a fost inițial purtat de către șefii de trib/seminție ca un simbol al tribului/seminției (Numeri 17:2-10). Toiagul lui Hristos provine din Sion pentru că El reprezintă poporul din Sion. Toiagul Lui este un simbol al judecății divine, care pune capăt stăpânirii răului și descrie domnia fără egal a lui Hristos (Apocalipsa 2:27; 12:5). Chiar și împărații cei răi primesc șansa de a se pocăi și de a se supune lui Mesia (Psalmii 2:10-12). O descriere grafică a victoriei finale a lui Hristos se găsește în scena din Daniel 7 a momentului de dinaintea revenirii Domnului Isus, care arată că, după ce se rostește judecata și se face „dreptate sfinților Celui Preaînalt” (Daniel 7:22), este întemeiată împărăția Lui, și „împărăția Lui este o împărăție veșnică” (7:27). Datorită crucii, făgăduința împărăției este certă. Tuturor celor care se încred în Împărat le este promisă o binecuvântare, iar poporul se bucură de suveranitatea lui Mesia și de domnia Lui dreaptă (Psalmii 2:12; 89:15-17).

Cât de bine este să știm că, da, la final, binele va învinge răul, se va face dreptate și durerea va dispărea pentru totdeauna! Cum să găsim alinare în acest adevăr când, din perspectivă omenească, răul pare să prospere?

6 Citește Psalmii 110:4-7. În ce fel este unică preoția lui Hristos și ce mare speranță găsim în preoția cerească a lui Hristos?

Domnul Îl înzestrează pe Mesia cu o stăpânire veșnică (Psalmii 110:1-3) și cu o preoție de un rang superior, de felul preoției lui Melhisedec (110:4-7). Domnul Își pecetluiește cuvântul cu o promisiune solemnă (Evrei 6:18). Jurământul lui Dumnezeu de a nu înceta să ne ofere un Preot desăvârșit este un semn al harului Său. Păcatele poporului Îl provoacă constant pe Dumnezeu să Își abandoneze poporul, dar jurământul Său garantează harul divin prin revocarea judecății din dreptul poporului pocăit (Exodul 32:14; Psalmii 106:45). Jurământul divin introduce un element nou în legământul davidic, declarând că împăratul Mesia este și Preot (Psalmii 110:4). Regii israeliți nu puteau îndeplini niciodată rolul de preoți levitici (Numeri 8:19; 2 Cronici 26:16-21). Când Scriptura menționează regi sau oameni care aduc jertfe, se subînțelege că le aduceau la preoți, iar aceștia le jertfeau de fapt. Psalmul 110 Îl deosebește pe regele Mesia de ceilalți regi și preoți ai lui Israel. Preoția veșnică a lui Hristos se trage de la Melhisedec, care era atât regele Salemului (Ierusalimului), cât și „preot al Dumnezeului celui Preaînalt” (Geneza 14:18-20). Vechiul Testament nu spune despre David sau la alt rege israelit că ar fi preot în felul lui Melhisedec, cu excepția Psalmului 110 – care vorbește despre un rege-preot deosebit în istoria lui Israel.

7 Citește Evrei 7:20-28. Care sunt implicațiile preoției superioare a lui Hristos?

Fiind atât Rege divin, cât și Preot veșnic, Hristos are o superioritate fără precedent asupra preoților și regilor umani; astfel putem avea speranță. Hristos este promotorul unui legământ superior, care are la bază jurământul lui Dumnezeu, nu promisiuni umane. El slujește în sanctuarul ceresc. Preoția Lui nu este afectată de păcat sau de moarte și astfel El poate mijloci pentru poporul Său și Îl poate salva pentru totdeauna. Lucrarea lui Hristos de împăcare, în calitate de Preot desăvârșit și milos, asigură poporul de rămânerea în prezența lui Dumnezeu (Evrei 6:19,20). Preoția regală a Domnului Hristos va pune capăt stăpânirii răului, nu doar în inima oamenilor, ci și în lume. El va împlini făgăduința din Psalmul 2, că fiecare popor și fiecare conducător vor fi supuși judecății regale a lui Hristos Isus (2:6-9; 110:1,2,5,6). Minunata preoție regală a lui Isus ne solicită la modul absolut ascultarea și încrederea.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolul 1, „Dumnezeu cu noi”.

Fiind deopotrivă rugăciuni ale lui Hristos și rugăciuni despre Hristos, psalmii constituie o revelație unică despre persoana și lucrarea de răscumpărare a Domnului Hristos, Cel care este „Dumnezeu [...] cu noi” (Matei 1:23). Isus este „Dumnezeu [...] cu noi” în rugăciunile chinuitoare din toată suferința și abandonului. Este „Dumnezeu [...] cu noi” în apele sperate după dreptate și eliberare. Este „Dumnezeu [...] cu noi” prin faptul că nu ne abandonează în rătăcirea și disperarea noastră, ci ne arată calea credinței biruitoare. El a devenit pentru noi Preot și Împărat veșnic pentru a ne salva de osânda veșnică a păcatului. În Hristos Isus – Împăratul davidic desăvârșit – își găsesc împlinirea toate promisiunile lui Dumnezeu de salvare (2 Corinteni 1:20).

„Prin natura Sa umană, Hristos a venit în legătură cu omenirea; prin divinitatea Sa, El stăpânește pe tronul lui Dumnezeu. Ca Fiul omului, El ne-a dat un exemplu de ascultare; ca Fiul lui Dumnezeu, El ne dă putere să ascultăm. Hristos a fost Cel care, din rugul de pe muntele Horeb, i-a vorbit lui Moise, zicând: «Eu sunt Cel ce sunt» [...] «Vei răspunde copiilor lui Israel astfel: Cel ce se numește Eu sunt m-a trimis la voi»» (Exodul 3:14). Aceasta a fost garanția eliberării lui Israel. De aceea, când a devenit «asemenea oamenilor», El Însuși a declarat: Eu sunt. [...] Și nouă ne zice: «Eu sunt Păstorul cel bun». «Eu sunt Pâinea vie» (Ioan 10:11; 6:51).” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 24, 25).

Studiu zilnic: Ieremia 21 – 27; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Igiena generală”.

1. Ce era de făcut ca să nu izbucnească mânia Domnului ca un foc?

2. Ce lucru înseamnă a-L cunoaște pe Domnul?

3. Cine ajunsese ca Sodoma și Gomora?

4. Cât timp vor fi supuse toate neamurile împăratului Babilonului?

5. **Cu ce substanțe este încărcat aerul închis din casă?**

Privire generală

În această săptămână vom studia supremul și sublimul subiect al întregii Scripturi: Domnul și Mântuitorul nostru, Isus Hristos. Isus Hristos ca personaj principal al întregii Biblii are o importanță deosebită pentru înțelegerea noastră asupra Scripturii și în această privință cartea Psalmii nu face excepție. În diferitele ei imnuri de laudă, de iertare, de dreptate și răsplată, Isus este descris ca Păstor, Mesia care suferă, Fiul lui David, Împărat etern și Preot ceresc. Aceste descrieri ne ajută să înțelegem mai bine poziția Lui preeminentă în planul de răscumpărare și iubirea Lui pentru fiecare dintre noi.

Cartea Psalmii ne oferă o perspectivă mai largă asupra lucrării lui Isus din cer și asupra celei de-a doua Lui veniri. În această săptămână vom analiza câteva dintre aceste aspecte din psalmi privitoare la Isus și la lucrarea Sa.

Comentariu

Scriitorii Noului Testament considerau psalmii o sursă importantă de înțelegere a vieții și lucrării Domnului Hristos. Noul Testament face referire la multe pasaje din psalmi pentru a arăta că Isus împlinește profețiile Vechiului Testament. Unele sunt citate cuvânt cu cuvânt, iar altele sunt doar aluzii (trimiteri indirecte la textul Vechiului Testament și la ideile sale, în contrast cu citatele cuvânt cu cuvânt).

Așadar în psalmi există multe referiri la dumnezeirea lui Hristos și la lucrarea Sa pe pământ. Acestea transmit intenția psalmiștilor, prin călăuzirea Duhului Sfânt, de a evidenția și vesti misiunea Domnului Isus. Având în minte aceste elemente generale, să ne îndreptăm atenția asupra versetelor din psalmi pe care scriitorii Noului Testament le aplică lui Isus.

Domnul Isus este Yahve din Vechiul Testament – El este Dumnezeu.

Profeția	Psalmul și versetele	Aplicația din Noul Testament
Isus Hristos ar trebui să primească închinare.	97:7	Evrei 1:6
Isus Hristos, în calitate de Dumnezeu, primește onoruri.	45:6,7	Evrei 1:8,9

Isus Hristos este Creator și este veșnic.	102:25-27	Evrei 1:10-12
Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu.	2:7	Faptele 13:33; Evrei 1:5; 5:5

Divinitatea Domnului Isus este un subiect important pentru scriitorii Noului Testament, cum ar trebui să fie și pentru noi. În tabelul de mai sus putem vedea pasajele din psalmi care fac referire la divinitatea lui Yahve pe care Pavel și Luca o aplică lui Isus. Divinitatea Domnului face ca jertfa Lui să fie deopotrivă unică și eficace, adică, Cel care a murit pe cruce să ne răscumpere a fost Însuși Creatorul. Ce gând profund! Nu îi vom înțelege niciodată pe deplin profunzimile sublime în toate dimensiunile sale, fie acum, fie în veacurile nesfârșite ale veșniciei, deși încercarea de a contempla și interioriza frumoasele sale adevăruri ne va transforma inima.

Viața și lucrarea Domnului Isus

Profeția	Psalmul și versetele	Aplicația din Noul Testament
Întruparea Domnului Isus și jertfa Lui deplină.	40:6-10	Evrei 10:5-7
Isus Hristos va fi plin de râvnă pentru casa lui Dumnezeu.	69:9	Ioan 2:17
Isus Hristos Își va deschide gura pentru a vorbi în pilde.	78:2	Matei 13:35
Isus Hristos îi va hrăni pe oameni cu pâinea cerului.	78:24	Ioan 6:31
Isus Hristos este piatra din capul unghiului.	118:22	Matei 21:42; Marcu 12:10,11; Luca 20:17
Copiii vor lăuda lucrările Domnului Isus în templu.	8:2	Matei 21:16

Scriitorii evangheliilor și ai Noului Testament au înțeles că anumite pasaje din Vechiul Testament, precum unii psalmi, proclamau lucrarea Domnului Isus. Având în vedere numeroasele citate din psalmi pe care le găsim în Noul Testament, am putea spune că psalmii erau cartea preferată a scriitorilor Noului Testament. Aceștia au folosit psalmii pentru a afirma că profeții au prezis evenimentele importante ale lucrării lui Isus pe pământ, așa cum reiese din cele șase elemente care compun tabelul de mai sus.

Suferința și patimile Domnului Isus

Profeția	Psalmul și versetele	Aplicația din Noul Testament
Domnul este trădat de cineva apropiat.	41:9	Ioan 13:18
Vrăjmașii Îi dau fiere și oțet să bea atunci când Îi este sete.	69:21	Matei 27:34,48
Este părăsit de Dumnezeu.	22:1	Matei 27:46, Marcu 15:34
Isus este batjocorit.	22:7	Matei 27:39; Luca 23:35
Vrăjmașii Lui dau din cap, disprețuindu-L.	109:25	Matei 27:39
Aceștia batjocoresc credința lui Isus.	22:8	Matei 27:43
Își împart între ei hainele lui Isus Hristos.	22:18	Matei 27:35; Marcu 15:24
Hristos devine o ocară pentru prietenii Săi.	88:8	Luca 23:49
Domnul Isus rostește ultimele Sale cuvinte.	31:5	Luca 23:46
Oasele nu Îi sunt rupte.	34:20	Ioan 19:36
Trupul Lui nu va putrezi în mormânt.	16:8-11	Faptele 2:25-28; 13:35

Apostolii au căutat să ofere dovezi scripturale în sprijinul suferinței și morții Domnului Isus ca eveniment prezis în detaliu în Vechiul Testament. (Nu uita că lucrăm aici cu dovezi scripturale doar din cartea Psalmii. Categorie multe alte dovezi în favoarea suferinței Domnului Hristos se pot găsi în Vechiul Testament, în special în cartea Isaia.)

Ansamblul de dovezi scripturale din psalmi confirmă realitatea agoniilor, morții și învierii lui Isus Hristos. Răstignirea și învierea Domnului constituie punctul culminant al istoriei mântuirii dintre cădere și a doua venire, precum și punctul central al planului de răscumpărare.

Înălțarea Domnului Isus după înviere

Profeția	Psalmul și versetul	Aplicația din Noul Testament
Mesia stă la dreapta Domnului.	110:1	Matei 22:34; Marcu 12:36; Luca 20:42; Faptele 2:34
Un descendent al lui David va sta pe tronul lui David.	132:11	Faptele 2:30
Domnul Isus conduce popoarele.	2:1,2	Faptele 4:25,26
Isus Hristos este preot după rânduiala/felul lui Melhisedec.	110:4	Evrei 5:6,10; 6:20; 7:17,21
Isus Hristos a luat robia roabă.	68:18	Efesenii 4:7,8

Lucrarea lui Isus de ispășire care are loc în ceruri nu are o importanță mai mică decât jertfa de ispășire pe care a adus-o pe muntele Calvarului. Prin urmare, nu este o coincidență faptul că, printre scriitorii Noului Testament, Psalmul 110 este cel mai citat pasaj din Vechiul Testament sau cel la care se face aluzie cel mai des. De exemplu, versetul 1 din Psalmul 110 este folosit de 17 ori în Noul Testament: Matei 22:44; Marcu 12:36; 16:19; Luca 20:42,43; 22:69; Faptele 2:34,35; 1 Corinteni 15:25; Efeseni 1:20; Coloseni 3:1; Evrei 1:3,13; 8:1; 10:12,13; 12:2; în timp ce versetul 4 din Psalmul 110 este citat în total de patru ori: Evrei 5:6; 6:20; 7:17,21.

Lucrarea cerească a Domnului Isus și modul în care înțelegem noi această lucrare a Sa pentru noi sunt elemente esențiale pentru experiența noastră spirituală zilnică în calitate de creștini. Epistola către evrei declară cu încredere: „Să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut «Mare-Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec»” (Evrei 6:18-20, care citează finalul versetului 4 din Psalmul 110).

Atributele lui Dumnezeu din psalmi, aplicate la Isus în Noul Testament

Pentru a înțelege mai bine legătura dintre persoana Domnului Isus și imaginile mesianice din psalmi, să examinăm următoarele exemple și aplicația din Noul Testament:

Bunătatea lui Dumnezeu poate fi „gustată” sau experimentată personal: Psalmii 34:8 → 1 Petru 2:3,4

Domnul Isus iartă păcatele: Psalmii 103:2,3 → Luca 5:21,24

El este Viața: Psalmii 36:9 → Ioan 1:4

El este Stânca: Psalmii 18:2; 95:1 → 1 Petru 2:6; 1 Corinteni 10:4

El este drept: Psalmii 129:4; 145:17 → 1 Ioan 1:9; 2:1

El este omniprezent: Psalmii 139:8 → Efeseni 1:23; Matei 18:20

Împărăția Lui este veșnică: Psalmii 145:13 → Daniel 7:14, Fiul omului

Cuvântul Lui locuiește în credincios: Psalmii 119:11 → Coloseni 3:16

După cum arată aceste exemple, Dumnezeu psalmilor este Mesia care este revelat în Noul Testament. Prin urmare, Dumnezeul Vechiului Testament nu este vreo divinitate diferită de Divinitatea din Noul Testament.

Tonul mesianic al Psalmului 24

Unii psalmi fac aluzie la anumite evenimente sau secvențe mesianice. Psalmul 24 este unul dintre ei. Primele versete (1-6) se leagă de Psalmul 15, dată fiind asemănarea lor tematică. Psalmul 24 ne dezvăluie în plus identitatea celor cărora li se permite să intre în Locul Sfânt sau pe muntele sfânt al Domnului.

De la versetul 7 la versetul 10, psalmul capătă un ton mesianic. Descrie intrarea Domnului într-o cetate sfântă. Mulți comentatori, printre care și Ellen G. White, aplică această secțiune înălțării Domnului Isus la cer (vezi *Scrieri timpurii*, p. 190-192). Aceste versete sunt o descriere plină de bucurie a intrării lui Isus în imperiul ceresc, în cântecele îngerilor, care Îl proclamă „Împărat al slavei” și „Domnul cel tare și puternic, Domnul cel viteaz în lupte” (Psalmii 24:8). Această scenă este o reprezentare în miniatură a mărețului eveniment din viitor când toți cei răscumparați vor intra pe porțile Cetății Sfinte.

Aplicație

Pe scurt, să recapitulăm motivele importanței studiului din această săptămână pentru viața noastră spirituală! În primul rând, studiul nostru este o confirmare a originilor divine ale Cuvântului profetic. Cum altfel putem explica mulțimea de declarații ale scriitorilor biblici din secolele X-V î.H., care au prezis cu o acuratețe deosebită evenimente importante din viața lui Mesia care avea să vină? Cum altfel ar fi putut, la rândul Lui, Isus să împlinească toate detaliile acestor profeții, dacă nu prin călăuzirea Duhului, sub a cărui inspirație profeții preziseseră viitorul Mântuitor? În zilele noastre, la locul de muncă, în eșaloanele universitare și științifice, precum și pe diversele platforme de socializare, abundă batjocura și disprețul minților necredincioase, care iau în derâdere Scripturile. În fața unui astfel de scepticism, sperăm cu sinceritate că studiul din această săptămână întărește credința membrilor grupei tale în Unsul și în Cuvântul Său.

Dincolo de orice altceva, studiul nostru din această săptămână dezvăluie unitatea Bibliei. Deși din exterior pare o colecție de scrieri ale unor diverși autori, consemnate în diferite locuri și culturi de-a lungul a 16 secole, împreună aceste scrieri alcătuiesc un întreg bine încheiat. Ideile și temele Bibliei sunt atent împletite și scot la iveală Duhul care a inspirat mințile profeților și a apostolilor care au scris-o. Rezultatul final este crearea celei mai mari capodopere scrise vreodată în istoria

omenirii. Credința și acțiunile noastre ar trebui să se bazeze pe această stâncă solidă.

În cele din urmă, compararea Psaltirii cu Noul Testament ne-a oferit noi înțelegeri cu privire la persoana și caracterul Domnului Isus. Scripturile sunt ca un cufăr plin de comori în care putem să descoperim mereu noi bijuterii prețioase de adevăr despre Dumnezeuul nostru minunat.

Lecțiile trecutului

Sabat după-amiază

De memorat: „Ce _____, ce știm, ce _____ părinții noștri, nu vom ascunde de copiii lor, ci _____ neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut” (Psalmii 78:3,4).

În mulți psalmi, lauda ia forma narării actelor puternice ale lui Dumnezeu de salvare. Acești psalmi sunt adeseori numiți „psalmii istoriei mântuirii” sau „psalmi istorici”. În unii dintre ei se face apel la cei din poporul lui Dumnezeu să învețe din istoria lor, în mod special din greșelile lor și ale strămoșilor. Alți psalmi istorici au o notă predominant imnică, ce evidențiază faptele glorioase trecute ale lui Dumnezeu pentru poporul Său, care întăresc încrederea în Domnul, care este devotat și capabil să îi elibereze de greutățile lor din prezent.

Farmecul psalmilor istorici este că ne ajută să ne vedem viața ca parte a istoriei poporului lui Dumnezeu și să ne asumăm acest trecut. Întrucât prin Hristos am fost adoptați în familia poporului istoric al lui Dumnezeu (Romani 8:15; 9:24-26; Galateni 4:6,7), moștenirea istorică a poporului Israel din vechime este, fără îndoială, afirmarea descendenței noastre spirituale. Prin urmare, putem și ar trebui să învățăm din trecutul poporului Israel, care este și al nostru.

Scopul final este să conștientizăm că fiecare generație din poporul lui Dumnezeu joacă un rol mic, dar semnificativ în marea desfășurare istorică a scopurilor suverane ale lui Dumnezeu din marea luptă.

1 Citește Psalmul 78. Care sunt cele trei epoci istorice principale evidențiate în acest psalm? Ce lecții repetate extrage Asaf din fiecare perioadă?

Rememorarea trecutului lui Israel evidențiază credințioșia lui Dumnezeu și necredințioșia lui Israel și învață generațiile următoare să nu repete greșelile strămoșilor lor, ci să se încreadă în Dumnezeu și să rămână credincioase legământului Său. Psalmistul folosește istoria ca pildă (Psalmii 78:2), ceea ce înseamnă că poporul ar trebui să mediteze profund la mesajul psalmului și să caute personal semnificația acestuia. Versetul 2 este o descriere profetică a metodei Domnului Isus de a învăța prin parabole, pilde (Matei 13:34,35).

Acest psalm rememorează perioada exodului (78:9-54), așezarea în Canaan (78:55-64) și perioada lui David (78:65-72). Demonstrează faptele glorioase ale lui Dumnezeu și consecințele faptului că poporul a încălcat legământul făcut cu El. Istoria lui Israel conține multe forme de neloialitate față de Dumnezeu, mai ales idolatria (78:58). Psalmistul pune accent pe originile necredințioșiei lui Israel: oamenii au uitat ceea ce făcuse Dumnezeu pentru ei, nu s-au încrezut în Dumnezeu, L-au pus pe Dumnezeu la încercare/L-au „ispitit” (78:18,41,56), s-au răzvrătit împotriva Lui și nu I-au ținut legea, legământul și poruncile (78:10,37,56). Prin accentuarea acestor forme specifice de neloialitate, psalmistul sugerează că respingerea lui Israel în istorie provine dintr-un singur păcat fundamental, și anume, eșecul poporului de a se încrede în Domnul (78:7,8).

Când citim psalmul suntem copleșiți de încăpățănarea constantă și de orbirea spirituală a poporului, în contrast cu răbdarea Domnului și harul Lui fără margini. Cum se face că fiecare generație a învățat atât de greu? Înainte de a judeca prea aspru generațiile trecute, ar trebui să ne gândim la noi înșine. Nu uităm și noi minunile lui Dumnezeu din trecut și neglijăm cerințele legământului Său? Psalmul nu îi încurajează pe oameni să se bazeze pe propriile fapte, ci arată zădărnicia voinței umane când nu se întemeiază pe conștientizarea constantă a credințioșiei lui Dumnezeu și pe acceptarea harului Său. Luptele pierdute ale poporului lui Dumnezeu (78:9,62-64) clarifică lecția psalmului, că eforturile oamenilor, fără credințioșie față de Dumnezeu, sunt sortite eșecului.

Ce lecții ai învățat sau ar fi trebuit să înveți din greșelile făcute în trecut?

2 Citește Psalmul 105. Ce evenimente istorice și lecții ies în evidență?

Psalmul 105 redă evenimentele cele mai importante ale relației dintre Domnul și poporul Său, Israel. Se concentrează pe legământul lui Dumnezeu cu Avraam de a-i oferi țara promisă lui și urmașilor lui și pe modul în care această promisiune, confirmată lui Isaac și lui Iacov, s-a împlinit providențial prin Iosif, Moise, Aaron și în timpul cuceririi Canaanului. Psalmul oferă speranță poporului lui Dumnezeu din toate generațiile pentru că actele minunate ale lui Dumnezeu din trecut garantează iubirea Lui neschimbătoare din toate timpurile (105:1-5,7,8).

Psalmul 105 se aseamănă cu Psalmul 78 prin faptul că evidențiază credințioșia lui Dumnezeu față de poporul Său de-a lungul istoriei și face lucrul acesta pentru a-L slăvi pe Dumnezeu și a inspira credințioșie. Dar, spre deosebire de Psalmul 78, Psalmul 105 nu menționează greșelile poporului din trecut – este un psalm cu un alt scop. Istoria este repovestită prin viața celor mai mari patriarhi, arătând călăuzirea lui Dumnezeu și răbdarea cu care patriarhii au îndurat greutățile. Perseverența și loialitatea patriarhilor față de Dumnezeu au fost răsplătite din belșug. Astfel, Psalmul 105 îi invită pe oameni să ia exemplul de la credința patriarhilor și să aștepte cu încredere eliberarea de la Dumnezeu în vremea lor.

Psalmul 105 se aseamănă cu un imn (105:1-7), arătând că, pentru a-L lăuda cu adevărat pe Dumnezeu, poporul Său trebuie să cunoască evenimentele din propria istorie. Închinătorii sunt numiți sămânța lui Avraam și copiii ai lui Iacov (105:6), fiind astfel considerați împlinirea promisiunii făcute de Dumnezeu lui Avraam de a face din el un popor mare (Geneza 15:3-6). Psalmistul evidențiază continuitatea dintre patriarhi și generațiile următoare ale poporului lui Dumnezeu. El accentuează că „judecățile Lui se aduc la îndeplinire pe *tot* pământul” (105:7, subl. ad.), îndemnându-i astfel pe închinători să nu uite că „Dumnezeul nostru” este și Domnul suveran al întregii lumi și că bunătatea Lui iubitoare se răsfrânge asupra tuturor popoarelor (96:1; 97:1). Este clar o chemare la credințioșie, adresată fiecărei generații de credințioși.

Cum ar trebui să ne vedem noi, ca adventiști de ziua a șaptea, în acest neam de oameni de la Avraam încoace? (Vezi Galateni 3:29.) Ce lecții învățăm din această istorie?

3 Citește Psalmul 106. Ce evenimente istorice te impresionează aici și ce lecții poți învăța?

Și Psalmul 106 evocă evenimente majore din istoria lui Israel, inclusiv exodul, rătăcirea în pustiu și viața în Canaan. Accentuează păcatele atroce ale înaintașilor, care au atins punctul culminant în generația care a fost dusă în exil. Prin urmare, psalmul a fost scris, aproape cu siguranță, atunci când Israel se afla în Babilon sau după ce se întorsese în țară, iar psalmistul, inspirat de Duhul Sfânt, a povestit aceste evenimente istorice și lecțiile pe care poporul ar fi trebuit să le învețe din ele.

La fel ca ceilalți, și acest psalm face trimitere la credințioșia lui Dumnezeu față de legământul harului Său, prin care Și-a salvat poporul în trecut (106:45). Exprimă speranța că Dumnezeu Își va manifesta iarăși bunătatea față de poporul Său pocăit și îl va aduna dintre popoarele păgâne (106:47). Apelul pentru izbăvirea prezentă nu este doar o dorință, ci o rugăciune a credinței bazată pe certitudinea categorică privind izbăvirile divine trecute (106:1-3) și pe caracterul neschimbat al credințioșiei lui Dumnezeu față de legământul și poporul Său.

Rememorarea din Psalmul 106 a eșecurilor din istoria lui Israel este parte din mărturisirea păcatelor de către popor și din recunoașterea faptului că generația prezentă nu este mai bună decât cele trecute. Aceasta recunoaște că este și mai rea decât strămoșii ei pentru că ea cunoaște consecințele nelegiuirilor înaintașilor și modul în care Dumnezeu Și-a dovedit răbdarea și harul în cadrul salvării lor, chiar dacă umblaseră intenționat pe căi rele. Dacă lucrul acesta era valabil în dreptul lor, gândește-te cât de valabil este astăzi în dreptul nostru, care avem revelația caracterului lui Dumnezeu și a harului Său mântuitor manifestat prin Domnul Isus!

Vestea bună din Psalmul 106 este că dragostea statornică a lui Dumnezeu este întotdeauna mai puternică decât păcatele oamenilor (106:8-10,30,43-46). Rolul esențial al lui Moise și al lui Fineas în potolirea mâniei lui Dumnezeu indică importanța mijlocirii Domnului Hristos în favoarea credințioșilor. Numai experimentarea personală a harului lui Dumnezeu poate transforma o istorie trecută în istoria *noastră*.

„Au uitat curând lucrările Lui și n-au așteptat împlinirea planurilor Lui” (106:13). De ce facem și noi atât de ușor acest lucru?

4 Citește Psalmul 80. Cum e înfățișat în acest psalm poporul lui Dumnezeu împreună cu marea lui speranță?

Israel este descris ca o vie pe care Dumnezeu a smuls-o din Egipt, țara asupririi, și a adus-o în bogata țară promisă. Imaginea unei vii transmite ideea de alegere a lui Israel de către Dumnezeu și grija Lui providențială (citește și Geneza 49:11,12,22; Deuteronomul 7:7-11).

Cu toate acestea, în Psalmul 80, via lui Dumnezeu face obiectul mâniei Sale (80:12). Profeții anunță distrugerea viei ca semn al judecății lui Dumnezeu, pentru că via s-a stricat (Isaia 5:1-7; Ieremia 2:21).

Psalmul 80 nu evocă motivele judecății divine. Date fiind profunzimile harului lui Dumnezeu, psalmistul este uimit că Dumnezeu Își poate ascunde prezența de poporul Său pentru un timp atât de îndelungat. Tensiunea dintre mânia lui Dumnezeu și judecată, pe de-o parte, și harul și iertarea lui Dumnezeu, pe de alta, Îl face pe psalmist să se teamă că mânia divină ar putea învinge și ar putea mistui întregul popor (80:16).

5 Citește Numeri 6:22-27. Cum este folosită această binecuvântare în Psalmul 80?

Refrenul psalmului evocă promisiunea făcută lui Aaron că Dumnezeu Își va binecuvânta întotdeauna poporul (Numeri 6:22-27) și evidențiază speranța că harul lui Dumnezeu va triumfa asupra cauzelor nefericirii poporului: „Ridică-ne, Dumnezeule, fă să strălucească fața Ta și vom fi scăpați!” (Psalmii 80:3; vezi și 80:7,19).

Cuvântul ebraic pentru „a ridica” provine aici dintr-un cuvânt uzual care înseamnă „a (se) întoarce” și este folosit în multiple ocazii în Biblie cu referire la Dumnezeu care Își cheamă poporul îndepărtat să se întoarcă la El. Este strâns legat de ideea de pocăință, de renunțare la păcat și de întoarcere la Dumnezeu. „Le voi da o inimă ca să înțeleagă că Eu sunt Domnul. Ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor, dacă se vor întoarce la Mine cu toată inima lor” (Ieremia 24:7).

Cum ai experimentat la nivel personal pocăința ca o întoarcere la Dumnezeu?

6 Citește Psalmul 135. Ce evenimente istorice sunt evidențiate aici? Ce lecții extrage psalmistul din ele?

Psalmul 135 cheamă poporul lui Dumnezeu să Îl laude pe Domnul pentru bunătatea și credințioșia Lui demonstrate în actul de creație (135:6,7), în istoria salvării lui Israel prin exod (135:8,9) și în cucerirea țării făgăduite (135:10-12). Domnul Și-a demonstrat harul prin alegerea poporului Israel „pentru tezaurul lui deosebit” (135:4, BTF). Ideea de „proprietate a Sa” (135:4, NTR) transmite relația deosebită de legământ dintre Domnul și poporul Său (Deuteronomul 7:6-11; 1 Petru 2:9,10). Alegerea lui Israel se baza pe voința suverană a lui Dumnezeu, așa că Israel nu avea niciun motiv pentru a se simți superior față de celelalte popoare. Versetele 6 și 7 din Psalmul 135 demonstrează că scopurile suverane ale lui Dumnezeu pentru lume nu au început cu poporul Israel, ci cu creația. Prin urmare, Israel ar trebui să-și îndeplinească cu umilință rolul dat în cadrul procesului divin de salvare a întregii lumi.

Amintirea faptelor mărețe ale lui Dumnezeu în favoarea poporului Său (135:8-13) culminează cu făgăduința că Dumnezeu Își va „judeca” poporul și va avea milă de el (135:14). Judecata constă aici în faptul că Dumnezeu îi răzbuună pe cei asupriți și lipsiți (9:4; 7:8; 54:1; 7:22). Dumnezeu va susține cauza poporului Său și îl va apăra (Deuteronomul 32:36). Prin urmare, Psalmul 135 urmărește să inspire încredere în Domnul și devotament față de legământul cu El.

Fidelitatea lui Dumnezeu față de poporul Său îl face pe psalmist să afirme nimicnicia idolilor și supremația Domnului în lume (Psalmii 135:15-18). Încrederea în idoli îi face pe închinători la fel de neputincioși ca idolii lor (135:18). Psalmul demonstrează că Dumnezeu trebuie laudat în calitate atât de Creator, cât și de Salvator. Acest lucru este minunat exprimat în cele două versiuni complementare ale poruncii a patra din Decalog (Exodul 20:8-11; Deuteronomul 5:12-15). Pentru că puterea lui Dumnezeu în lumea creată și în istorie este fără precedent, poporul lui Dumnezeu ar trebui să se încreadă întotdeauna numai în El. În calitate de Creator și de Răscumpărător al nostru, numai El ar trebui să primească închinare, iar închinarea la oricine sau la orice altceva este idolatrie.

Cum putem să ne asigurăm că nu avem idoli? De ce s-ar putea să fie mai ușor să cădem în idolatrie decât ne închipuim?

Studiu suplimentar: Faptele 7 și Evrei 11.

Care este, potrivit Noului Testament, scopul final al modului suveran în care Dumnezeu Își conduce poporul de-a lungul istoriei?

Psalmii istorici sunt un martor puternic al fidelității lui Dumnezeu față de poporul Său. Fiecare eveniment din istoria acestui popor a fost un pas providențial spre împlinirea finală a promisiunii divine privind Salvatorul lumii în persoana lui Isus din Nazaret. Chiar și încercările, care adeseori i-au șocat pe israeliți și i-au făcut să creadă că Dumnezeu i-a abandonat, se aflau sub controlul suveran al lui Dumnezeu și erau parte din providența Lui, pentru că Dumnezeu este Domnul suprem al istoriei. Cu măiestrie, psalmistul prezintă adevărul că nici măcar lipsa de loialitate a poporului nu Îl poate face pe Dumnezeu să nu fie devotat poporului Său și să nu Își împlinească făgăduințele. Cu toate acestea, cei care nu se pocăiau nu aveau parte de binecuvântările legământului, iar cumplitul lor sfârșit slujește ca ultim avertisment cu privire la modul în care viața trăită fără Dumnezeu sau împotriva Lui distruge oamenii. Psalmii îi încurajează pe copiii lui Dumnezeu din toate vremurile să spe-re în Domnul și să Îi rămână credincioși. „Nu avem a ne teme de ni-mic pentru viitor, decât să nu uităm felul în care ne-a condus Domnul și lecțiile pe care ni le-a oferit El în istoria noastră” (Ellen G. White, *Schițe din viața mea*, p. 196).

Studiu zilnic: Ieremia 28 – 34; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Igiena printre israeliți”.

1. Pe cine a fript împăratul Babilonului în foc?

2. Cine este întâiul născut al Domnului?

3. Cu ce va însămânța Domnul casa lui Israel și a lui Iuda?

4. Ce nu-I trecuse Domnului prin gând?

5. Ce avantaje aveau israeliții fiind în aer liber în pustiu?

Privire generală

Sfintele Scripturi nu sunt o carte de filozofie plină de ipoteze omenеști cu privire la atributele și învățăturile lui Dumnezeu. Biblia consemnează manifestarea lui Dumnezeu în istoria omenirii de la începutul timpului. Prin aceste evenimente putem afla cine este El și care sunt planurile Sale pentru omenire. Mulți critici ai Scripturii se împiedică de acest adevăr biblic. Ei nu pot accepta ideea că Dumnezeu acționează în istoria omenirii. Nu vor să accepte ideea conform căreia Creatorul este implicat în activitățile omenirii. Recunoașterea implicării Lui ar însemna recunoașterea faptului că El este conducătorul universului și Domnul și Suveranul de drept al oricărei ființe umane și, prin urmare, ar trebui să Îi acceptăm domnia și legea. Ultimul lucru pe care o inimă egoistă dorește să îl recunoască este dreptul declarat al lui Dumnezeu la loialitatea omului sau autoritatea divină asupra vieții omenеști. În această săptămână vom vedea cum au recunoscut psalmiștii intervenția lui Yahve în istoria poporului lor.

Comentariu

Istoria – coloana vertebrală a Scripturii

După cum este menționat în introducere, Biblia reflectă împlinirea scopurilor Celui Atotputernic în tot ceea ce ține de oameni, de la începutul timpului. „În spatele întregului hățș de interese, putere și pasiuni omenеști, vedem cum Cel Preamilostiv lucrează în tăcere și cu răbdare și Își aduce la îndeplinire planurile” (Ellen G. White, *Educație*, p. 173).

De la Geneza la Apocalipsa vedem desfășurându-se istoria răscum-părării. Tot ceea ce a făcut Domnul a fost cu scopul de a salva sufletele pierdute. Vedem acest scop în conținutul Bibliei în sine: este o carte a istoriei mântuirii. În timp ce 21 de cărți din Biblie sunt de natură narativă, adică sunt alcătuite din povestiri și relatări, restul cărților – fie ele profetice, poetice, sapiențiale, literatură apocaliptică, epistole pastorale sau personale – conțin sau se raportează și ele la narațiuni sau la istorie.

Scripturile în totalitatea lor se bazează pe ideea că Autorul lor este viu și acționează asupra evenimentelor de pe pământ sau intervine în desfășurarea lor. Puterea mesajului biblic constă în acest fapt. Când citim, de exemplu, că Dumnezeu controlează marea, vânturile, peștele

cel mare, curcubetele și viermele din istoria lui Iona, știm că aceste patru capitole nu sunt o simplă nuvelă a unui autor necunoscut, scrisă în urmă cu câteva mii de ani. Dacă Biblia ne învață ceva, atunci acel ceva este că sigur Creatorul stăpânește dintotdeauna asupra forțelor naturii. Dacă ignorăm caracterul istoric al Scripturilor, nu vom avea decât niște povești religioase fără puterea de a avea vreun impact asupra vieții noastre din prezent. Din nefericire, suntem exact în această situație în societatea din zilele noastre. Biblia condamnă o astfel de gândire seculară și afirmă că Domnul nu numai că acționează în istorie, dar și are relații dinamice și salvatoare cu ființele pe care le-a creat.

Istoria povestită în poezie

O trăsătură interesantă a Scripturilor este că evenimentele istorice sunt adeseori narate sub formă atât de poezie, cât și de proză. De obicei avem această idee preconceptută – condiționată fără îndoială de studiul literaturii seculare din cultura noastră – că istoria ar trebui scrisă numai într-un stil formal sau în proză. În majoritatea societăților din zilele noastre, poezia este rezervată exprimării emoțiilor și nu este considerată o formă adecvată scrierilor serioase sau obiectului de studiu al istoricilor.

Dar Sfânta Scriptură sfidează astfel de restricții sau clasificări literare. Compară numai capitolele 14 și 15 din Exodul. Ambele capitole vorbesc despre despărțirea miraculoasă a Mării Roșii, dar fac uz de forme literare diferite. Relatarea din capitolul 14 este redată în proză, în vreme ce relatarea din capitolul 15 este redată în versuri. Aceeași tehnică se folosește și în capitolele 4 și 5 din Judecătorii, când se consemnează victoria Deborei și a lui Barac împotriva lui Iabin, regele Hațorului, și a armatelor sale. Capitolul 4 este scris în proză, în timp ce capitolul 5 este scris în versuri. Este revelatoare comparația dintre relatarea în proză și relatarea în versuri a aceluiași eveniment: nu ar trebui să respingem evenimentele istorice din psalmi, considerându-le mai puțin „istorice” sau autentice doar pentru că sunt redată în versuri. Poezia este o formă legitimă de exprimare folosită de scriitorii Bibliei, sub inspirația Duhului Sfânt, pentru a afirma și a face apel la credința omului în acțiunile lui Dumnezeu.

Importanța arhetipală a exodului în Vechiul Testament

Există în cartea Psalmii un eveniment evidențiat în șase cântări, spre care ne vom întoarce acum atenția: exodul. Este vorba de următoarele psalmi: 78 (v. 10-53); 80 (v. 8-11); 105 (v. 26-41); 106 (v. 7-33); 135

(v. 8-12); 136 (v. 10-22). Eliberarea din Egipt este pentru Israel un simbol al eliberării din păcat. În Psalmul 136 exodul este prezentat în paralel cu creația ca dovadă a puterii lui Dumnezeu. Exodul este temelia Celor Zece Porunci (Exodul 20:2). Paștele, care este celebrarea evenimentului exodului, marchează Ziua Independenței Israelului. Dar, mai mult decât o simplă celebrare civilă, politică sau militară, Paștele este o festivitate spirituală care prezice o eliberare superioară realizată de către Mesia. Exodul este unul dintre punctele culminante ale istoriei poporului Israel și prin urmare este o exemplificare adecvată a salvării omenirii din păcat de către Dumnezeu. Mai mult, răsturnarea puterii pe care o deține asupritorul în lume, crunta situație a sclaviei atroce, situația umilă a unui simplu păstor trimis ca eliberator și șocantele minuni realizate de Cel Atotputernic în vederea salvării poporului Său fac din această narațiune o epopee de un dramatism fără egal.

Tiparul exodului este repetat sub forma noului exod, când evreii s-au întors din Babilon în Iudeea. Pavel ne spune că cele mai importante lecții pe care exodul ni le poate transmite sunt: (1) credința în eliberarea realizată de Dumnezeu în favoarea poporului Său din această lume de păcat și (2) speranța la o viață nouă prin Isus Hristos (1 Corinteni 10:1-4). Toate detaliile Paștelui (Exodul 12; Leviticul 23:4-8; Deuteronomul 16:1-8) „sunt umbra lucrurilor viitoare” (vezi Coloseni 2:16,17), transmițând prin intermediul arhetipurilor, tipurilor și simbolurilor patimile și moartea lui Isus Hristos. Având în minte această idee, putem înțelege mai bine de ce accentul pus pe exod în psalmi trece în relevanță dincolo de poporul evreu și are o semnificație specială pentru credincioșii din vremea sfârșitului.

Să le povestim copiilor noștri!

Acțiunile lui Dumnezeu în istorie ne oferă o altă lecție importantă, după cum declară psalmistul:

Îmi deschid gura și vorbesc în pilde,
vestesc înțelepciunea vremurilor străvechi.
Ce am auzit, ce știm,
ce ne-au povestit părinții noștri,
nu vom ascunde de copiii lor,
ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului,
puterea Lui și minunile pe care le-a făcut.

(Psalmii 78:2-4)

În vechiul Israel, părinții își educau copiii prin faptul că le recitau acțiunile Dumnezeuului strămoșilor lor. În repetate rânduri, părinților li se dă porunca de a le repeta copiilor lor acele fapte salvatoare: uciderea întâilor născuți de sex masculin din Egipt (Exodul 13:14-16); minunile exodului (Deuteronomul 6:20-25) și trecerea râului Iordan (Iosua 4:20-24). O astfel de recitare în fața copiilor însemna mai mult decât simpla memorare a declarațiilor și legilor, ci această formă de educație implica ideea că o bună înțelegere a istoriei este cea mai adecvată cale ca noua generație să păstreze credința înaintașilor ei.

În porunca de a-i învăța pe copiii noștri există un factor care ține de voință, de intenție. Ar trebui să îi învățăm pe copiii noștri evenimentele istoriei mântuirii în cât mai multe, diverse și interesante moduri cu putință. Scriptura și mărturiile lui Isus ne avertizează deopotrivă că vrăjmașul face tot ceea ce îi stă în putere să înșele mințile, în special pe cele ale cercetătorilor pentru a-i face să respingă istoricitatea Scripturilor. Dacă Satana ne poate convinge că Biblia nu este decât o colecție de povești/mituri, mulți credincioși vor ajunge să nu mai creadă și implicit să se îndrepte spre plăcerile captivante ale acestei lumi.

Să nu ne uităm trecutul!

Se spune adeseori că aceia care își uită trecutul sunt condamnați să îl repete. Tot la fel, Spiritul Profetic ne spune: „Nu avem să ne temem de nimic pentru viitor decât să nu uităm calea pe care ne-a condus Domnul și învățătura Sa din istoria trecutului nostru” (Elen G. White, *Evenimentele ultimelor zile*, p. 72). Psalmii 105:5 afirmă: „Aduceți-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile și de judecățile rostite de gura Lui.”

Istoria era adeseori exprimată în cântări pentru a facilita memoriarea acesteia și a întipări adevărul biblic în mintea oamenilor din vechiul Israel. Putem beneficia de pe urma aplicării acestui adevăr vital în viața noastră. Repetarea minunilor și a providențelor Dumnezeuului nostru atotputernic așa cum sunt consemnate în Scripturi și reies din experiența noastră personală reprezintă o sursă de inspirație, de credință și de forță.

Dumnezeu este îndurător față de poporul Său

Pentru psalmiști aveau o importanță deosebită laudele la adresa Domnului și evocarea puterii Lui și a minunilor pe care le-a făcut (Psalmii

78:4). Acțiunile lui Dumnezeu din trecut sunt asigurarea că El Își va salva poporul din necazurile prezente și viitoare (80:7-11,19). Faptul că Dumnezeu este credincios înseamnă că El Își amintește legământul sfânt pe care îl are cu poporul Său (105:42,43) de a-i da moștenire țara pe care i-a promis-o (105:44; 136:21,22). Domnul nostru este credincios, devotat, fidel. El este întotdeauna gata să Își manifeste mila față de noi și copiii noștri, în ciuda greșelilor noastre. Prin urmare, ar trebui să ne amintim întotdeauna iubirea Lui pentru noi și pentru biserica Sa.

Să-L lăudăm pe Domnul și să-I cântăm!

Să ne străduim ca, în cadrul închinării noastre personale și publice, să manifestăm o atitudine de laudă la adresa Creatorului nostru! În vederea atingerii acestui obiectiv, ar trebui să alegem muzica cu atenție și cu venerație, în așa fel încât să ne îmbogățim închinarea. O parcurgere rapidă a indexului tematic de la sfârșitul cărții noastre de imnuri va fi suficientă pentru a ne arăta gama largă de imnuri de laudă care ne sunt disponibile. Multe biserici sunt binecuvântate cu o multitudine de instrumente. De asemenea, este posibil să avem la dispoziție și cea mai recentă tehnologie pentru serviciul nostru de închinare.

Dar la ce bun toate acestea, dacă ne-ar lipsi atitudinea de laudă aferentă, pe care suntem îndemnați să o avem, conform Psalmilor 105:1-7; 106:1-3 și 135:1-7? Aceste texte ne invită să fim nu zgomotoși, ci entuziaști când ne exprimăm lauda. Ele ne invită să ne concentrăm pe mila și pe faptele lui Dumnezeu, care sunt nenumărate. În acest cadru suntem îndemnați să cântăm cu entuziasm în inima noastră, în casa noastră și în biserica noastră.

Domnul Își judecă poporul

„Căci Domnul va judeca pe poporul Său” (Psalmii 135:14) este una dintre cele mai importante teme ale Psalmului 135. În această cântare, psalmistul accentuează eliberarea pe care o aduce Dumnezeu poporului Său din robia egipteană (135:8-14). Dar eliberarea poporului lui Dumnezeu nu este doar o judecată pronunțată în dreptul Egiptului, ci rezultă și în reabilitarea poporului lui Dumnezeu. De obicei, noi percepem pedeapsa drept o urmare a judecății, dar acest psalm ne amintește că judecățile lui Dumnezeu revarsă binecuvântări și favoare asupra poporului Său credincios. Exodul este manifestarea supremă a acestui adevăr.

Aplicație

Mai jos sunt rezumate conceptele importante din acest studiu. Împărtășește-le grupei:

1. Domnul este un Dumnezeu personal. În plus, Domnul Vechiului Testament este profund implicat în activitățile omenirii.
2. Dumnezeu acționează chiar și astăzi: dacă a acționat în favoarea poporului Său în trecut, nu există niciun motiv să nu facă și astăzi acest lucru. Suntem privilegiați să vedem faptele Sale în viața noastră de zi cu zi.
3. Fiecare eveniment al existenței umane este în mâinile Sale: experiențele noastre personale, acțiunile și deciziile bisericii noastre, guvernarea țării noastre – totul este controlat și călăuzit de El.

Să-L lăudăm pe Domnul că Dumnezeul nostru este o Persoană reală și Prietenul nostru!

Dorul după Dumnezeu în Sion

Sabat după-amiază

De memorat: „Sufletul meu _____ și _____ după curțile Domnului, inima și carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu!” (Psalmii 84:2).

Cântările Sionului sunt imnuri de bucurie care preamăresc frumusețea Sionului și suveranitatea Domnului, Cel care domnește de pe muntele Său cel sfânt. Acești psalmi elogiază adesea calitățile casei Domnului și exprimă afecțiune față de sanctuar, elemente care se pot găsi și în alți psalmi. Mulți dintre acești psalmi au fost compuși de fiii lui Core, care s-au bucurat în mod direct de binecuvântarea casei Domnului, în calitate de interpreți muzicali la templu (1 Cronici 6:31-38) și de păzitori ai porților templului (1 Cronici 9:19).

Ce face din Sion o sursă de speranță și bucurie? Sionul reprezenta prezența vie a lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. La fel cum poporul Israel este poporul ales (Deuteronomul 7:6), și Sionul este muntele ales al lui Dumnezeu (Psalmii 78:68; 87:2). El domnește din Sion (99:1,2) și Și-a întemeiat templul în Sion (87:1). Prin urmare, Sionul este un loc de binecuvântare și de refugiu divin. Adeseori se face referire la Sion în paralel sau chiar interschimbabil cu Ierusalimul și cu sanctuarul – centrul acțiunii lui Dumnezeu de salvare în lumea antică. Binecuvântările Sionului se revarsă până la marginile pământului pentru că persoana și harul Domnului depășesc granițele oricărui loc sfânt. Sionul este „bucuria întregului pământ” (Psalmii 48:2), ceea ce înseamnă că întregul pământ Îi aparține lui Dumnezeu.

1 Citește Psalmii 84:1-4. De ce tânjește psalmistul să locuiască la sanctuar?

Psalmistul „suspină” și „tânjește” să facă din casa Domnului locuința lui permanentă pentru a putea fi aproape de Dumnezeu pentru totdeauna (Psalmii 84:1,2). Prezența vie a lui Dumnezeu (84:2) face din sanctuar un loc unic. Aici, închinătorii pot privi „frumusețea Domnului” (27:4; vezi și 63:2) și pot fi săturați de „binecuvântarea Casei” Sale (65:4). În Psalmul 84 fericirea deplină este atinsă prin relația cu Dumnezeu, care constă în laudă la adresa Lui (84:4), în găsirea puterii în El (84:5) și în încrederea în El (84:12). Sanctuarul este locul în care se dezvoltă o astfel de relație, prin închinare și prin părtășie cu ceilalți credincioși. Prezența vie a lui Dumnezeu le oferă credincioșilor o frântură din glorioasa împărăție divină și îi ajută să guste puțin din viața veșnică.

2 Citește Psalmii 84:5-12. Cine se mai poate bucura de binecuvântările casei Domnului?

Psalmistul spune că binecuvântările lui Dumnezeu izvorăsc din casa Domnului și se revarsă mai întâi asupra celor care slujesc acolo (Psalmii 84:4), apoi asupra pelerinilor care se îndreaptă spre ea (84:5-10) și ajung, în cele din urmă, până la marginile pământului. Speranța de a-L întâlni pe Dumnezeu în „curțile” Sale, la sanctuar, întărește credința pelerinilor (84:7). În timp ce puterea călătorului de rând slăbește sub povara unui drum obositor, puterea pelerinilor care se îndreaptă spre sanctuar crește cu cât se apropie mai mult de acesta. Chiar și atunci când părăsesc fizic casa Domnului, copiii lui Dumnezeu continuă să poarte amprenta sanctuarului, prin trăirea unei vieți demne (84:11), care îi caracterizează pe neprihăniții intrând în sanctuarul Domnului (15:1,2). Domnul este numit „un soare”, arătând că binecuvântările templului, asemenea razelor de soare, se extind până la marginile pământului (84:11). Prin urmare, cei care locuiesc împreună cu Dumnezeu prin credință primesc harul Său indiferent de locul în care se află.

Citește Apocalipsa 21:3. Ce speranță reflectată în sanctuarul pământesc descoperi? Cum putem deocamdată întrezări cum va fi această experiență?

3 Citește Psalmii 122:1-5. Care sunt sentimentele închinătorilor odată sosiți la Ierusalim? Ce speră să găsească la Ierusalim?

Psalmul 122 exprimă încântarea credincioșilor ajunși la Ierusalim. Pelerinajele erau ocazii de bucurie în care cei din poporul Israel se adunau de trei ori pe an pentru a celebra bunătatea lui Dumnezeu față de ei în trecut și în prezent (Deuteronomul 16:16). Ierusalimul era centrul vieții poporului Israel pentru că acolo se aflau „mărturia lui Israel” (Psalmii 122:4, BTF) și „scaunele de domnie pentru judecată” (122:5). Formularea „mărturia lui Israel” face referire la sanctuar în sine, care era uneori numit „tabernaculul mărturiei” (Numeri 1:50, BTF) și conținea „chivotul mărturiei” (Exodul 25:22). Tronurile așezate pentru judecată descriu sistemul judiciar (2 Samuel 8:15). Pelerinajul era așadar o ocazie în care credinciosul putea să caute dreptatea și să o și obțină. Credințioșii față de Dumnezeu și dreptatea făcută oamenilor nu trebuiau separate niciodată.

4 Citește Psalmii 122:6-9. Care este principala rugăciune a poporului?

Rugăciunea pentru pacea Ierusalimului invocă binecuvântările lui Dumnezeu asupra cetății și locuitorilor săi și îi unește pe credincioși, făcând ca pacea să se răspândească printre ei (Psalmii 122:8). Ierusalimul putea fi cetatea păcii numai dacă pacea exista între Dumnezeu și poporul Său și între copiii lui Dumnezeu. Prin urmare, rugăciunea pentru pacea Ierusalimului conține un apel adresat celor din poporul lui Dumnezeu să trăiască în pace cu Dumnezeu și unii cu alții. Dacă Ierusalimul avea pace, poporul avea să prospere (147:12-14). Psalmul ne învață că binele comunității de credință ar trebui să fie subiectul principal al rugăciunilor copiilor lui Dumnezeu, pentru că numai un popor unit și puternic poate proclama lumii vestea bună a păcii și a mântuirii oferite de Dumnezeu (Ioan 13:34,35). Credincioșii au în continuare privilegiul și responsabilitatea de a se ruga pentru pacea Ierusalimului, pentru că lucrul acesta menține vie speranța în venirea împărăției păcii lui Dumnezeu la sfârșitul timpului, pace care va cuprinde nu doar cetatea Ierusalimului, ci întreaga lume (Isaia 52:7; 66:12,13; Apocalipsa 21 și 22).

În ce moduri practice putem căuta armonia între noi ca popor acum?

5 Citește Psalmii 87:1,2. Ce face din Sion un loc atât de apreciat?

Psalmul 87 este un imn închinat Sionului ca cetate aleasă și iubită în mod special de Dumnezeu. Temelia templului lui Dumnezeu se află pe muntele Sion (Psalmii 2:6; 15:1). La sfârșitul timpului, Sionul se va ridica deasupra tuturor munților, simbol al supremației suverane a Domnului asupra întregii lumi (Psalmii 99:2; Isaia 2:2; Mica 4:1). Psalmul 87 îi atribuie Sionului statutul de „munți”, un substantiv la plural, pentru a-i evidenția maiestatea (133:3). Dumnezeu iubește porțile Sionului „mai mult decât toate locașurile lui Iacov” (87:2), ceea ce exprimă superioritatea Sionului față de toate celelalte locuri din Israel care fuseseră locuri speciale de întâlnire pentru poporul lui Dumnezeu, precum Șilo și Betel. Prin urmare, psalmul afirmă că adevărata închinare la Dumnezeu se desfășoară în locul ales de El și în modul stabilit de El.

6 Citește Psalmii 87:3-7. Care sunt lucrurile despre care se vorbește în Sion?

Slava Sionului atrage toate popoarele la Dumnezeu, astfel că granițele împărăției lui Dumnezeu se extind, pentru a include întreaga lume. Observăm că Dumnezeu nu tratează celelalte națiuni ca și când ar avea cetățeni mai puțin importanți, chiar dacă Sionul este descris ca locul de naștere spirituală a tuturor popoarelor care Îl acceptă pe Domnul ca Mântuitor. Evidența populației se făcea, în vechime, în funcție de locul de naștere al fiecărei persoane (Neemia 7:5; Luca 2:1-3). Psalmul declară de trei ori că popoarele *se nasc* în Sion, însemnând că Domnul le oferă o nouă identitate și le oferă tuturor privilegiile copiilor născuți legitim în Sion (Psalmii 87:4-6). Psalmul 87 menționează mântuirea atât a iudeilor, cât și a neamurilor, precum și unirea lor într-o biserică, prin lucrarea răscumpărătoare a lui Hristos (Romani 3:22; 10:12; Galateni 3:28,29; Coloseni 3:11). Descrierea prosperității Sionului amintește de viziunea lui Daniel despre împărăția lui Dumnezeu care devine un munte imens ce acoperă întregul pământ (Daniel 2:34,35,44,45) și de parabola Domnului Isus despre împărăția lui Dumnezeu care devine un copac uriaș în care păsările cerului își fac cuib (Matei 13:32).

Disponibilitatea Sionului de a adopta toate popoarele se concretizează în Marea Trimitere a bisericii de a propovădui Evanghelia tuturor popoarelor (Matei 28:18-20). Cum se potrivește ideea cu chemarea noastră de a predica mesajele celor trei îngeri?

7 Citește Psalmii 46:1-7. Cum este descrisă lumea aici în mod poetic?

Psalmul 46 oferă o descriere vibrantă a unei lumi zbuciumate, cu dezastru naturale de o intensitate fără precedent (46:2,3). Imaginea unor ape învolburate reprezintă deseori popoare răzvrătite și diversele probleme pe care cei răi le creează în lume (93:3,4; 124:2-5). Tot la fel, în Psalmul 46 calamitățile naturale înfățișează lumea controlată de popoare care stârnesc războaie (46:6). Este clar o lume care nu Îl cunoaște pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este în mijlocul poporului Său, iar acolo unde locuiește Dumnezeu pacea abundă (46:4,5). Cu toate acestea, chiar dacă lumea Îl respinge, Dumnezeu nu o abandonează. Dumnezeu este prezent în lume prin faptul că Se află în mijlocul poporului Său. Cu alte cuvinte, indiferent cât de grave ar părea lucrurile, prezența lui Dumnezeu este aici, în lume, și putem avea speranță și încurajare datorită cunoașterii acestui adevăr fundamental.

Domnul este sursa păcii și a siguranței din Sion. Chiar dacă în lume este agitație, poporul lui Dumnezeu este în siguranță. Lucrul acesta arată că pacea nu este absența totală a încercărilor, ci darul lui Dumnezeu pentru copiii Lui care se încred în El. Încrederea nemărginită în Dumnezeu poate să aducă liniște și siguranță copilului lui Dumnezeu în mijlocul furtunii (Matei 8:23-27). Întrebarea care se ridică este: Va lăsa Dumnezeu lumea, pentru totdeauna, în voia alegerilor și acțiunilor ei distructive?

8 Citește Psalmii 46:6-11. Care este răspunsul lui Dumnezeu la violența și distrugerea din lume?

Dumnezeu răspunde cu o forță a neplăcerii atât de mare încât cuvântul Său, cu care a creat pământul, face acum ca pământul să se topească (46:6). Cu toate acestea, topirea nu duce la distrugere, ci la înnoire. De notat că Dumnezeu Își extinde pacea din Sion până la marginile pământului. Dumnezeu va face ca războaiele să înceteze și va elimina instrumentele de distrugere pe care națiunile rele le-au folosit pentru a asupra lumea (46:9). Aceasta este marea speranță a creștinilor, care se va împlini la a doua venire a Domnului Isus.

Cum învățăm să avem pace și să ne încredem în Dumnezeu în mijlocul unei lumi care, într-adevăr, freamătă?

9 Citește Psalmii 125:1,2. Cum sunt descriși cei care se încred în Dumnezeu?

Cei care se încred în Domnul sunt comparați cu muntele Sion, simbolul trăinicieii și puterii. Priveliștea magnifică a munților care înconjurau Ierusalimul l-a inspirat pe psalmist să conștientizeze certitudinea protecției divine (Psalmii 5:12; 32:7,10). Spre deosebire de munții dominați de cei răi, care sunt aruncați în mări (46:2), durabilitatea impresionantă a munților pe care a fost construit Ierusalimul inspiră o încredere profundă. Încrederea în ocrotirea lui Dumnezeu devine și mai puternică în fața dureroasei realități că răul pare să învingă. Da, chiar și în mijlocul aceluși rău, poporul lui Dumnezeu poate avea speranță.

10 Citește Psalmii 125:3-5. Cum sunt ispitiți cei neprihăniți? Ce lecție putem extrage de aici?

Copiii lui Dumnezeu pot fi descurajați de succesul celor răi și, posibil, ispitiți să meargă pe calea lor (Psalmii 73:2-13; 94:3). Nici trăinicia muntelui Sion nu îi poate proteja pe cei care se îndepărtează de Domnul. Oamenii au în continuare libertatea de a-și întinde mâinile spre neleguire (125:3) și de a porni „pe căi lăturalnice” (125:5). Domnul este drept și îi va judeca pe toți cei care persistă în răzvrătire împreună cu ceilalți păcătoși nepocăiți. Cei din poporul lui Dumnezeu sunt chemați aici să rămână neclintiți în credință și să se încreadă în Domnul, la fel cum muntele Sion este adăpostul lor neclintit. Cu alte cuvinte, chiar și atunci când nu înțelegem anumite lucruri, ne putem încrede în bunătatea lui Dumnezeu.

„Apariția păcatului în lume, întruparea Domnului Hristos, nașterea din nou, învierea și multe alte subiecte prezentate în Biblie constituie taine prea adânci pentru a putea fi explicate de mintea omului sau măcar înțelese pe deplin. Dar nu avem niciun motiv să ne îndoim de Cuvântul lui Dumnezeu doar pentru că nu putem înțelege tainele providenței Sale. [...] Prin urmare, ar trebui oare să fim surprinși când constatăm că și în lumea spirituală există taine pe care de asemenea nu le putem înțelege în profunzime? [...] În Biblie, Dumnezeu ne-a dat suficiente mărturii care dovedesc caracterul ei divin și nu trebuie să punem la îndoială Cuvântul Său pe motiv că nu putem înțelege toate tainele providenței Sale” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 106, 107).

Studiu suplimentar: Isaia 40; 51:1-16

Cântecul Sionului exprimă un angajament deplin de a ne gândi întotdeauna la Sion și la speranța vie în domnia suverană a lui Dumnezeu pe care o reprezintă Sionul. Deși multe binecuvântări ale sanctuarului lui Dumnezeu sunt resimțite în această viață, speranța plenitudinii vieții și bucuriei în Sion se va împlini în viitor. Mulți dintre copiii lui Dumnezeu tânjesc după Sionul ceresc cu lacrimi în ochi (Psalmii 137:1). A-ți aduce aminte de Sion înseamnă nu doar a te gândi la el din când în când, ci a-ți concentra atenția asupra lui și a trăi în concordanță cu acea amintire vie (Exodul 13:3; 20:8). Prin urmare, intonarea cântecelor Sionului implică o hotărâre puternică de a menține vie speranța în reinstaurarea împărăției lui Dumnezeu pe noul pământ (Apocalipsa 21:1-5). „Acolo, minți nemuritoare vor contempla, cu o încântare nesfârșită, minunile puterii creatoare și tainele iubirii răscumpărătoare. [...] Și tot vor mai exista noi culmi de urcat, noi minuni de admirat, noi adevăruri de înțeles, noi subiecte care să stimuleze puterile minții, ale sufletului și ale corpului” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 677). Angajamentul de a nu uita Sionul este o promisiune implicită a pelerinilor făcută Domnului că nu vor accepta niciodată această lume ca patrie, ci vor aștepta cerurile noi și pământul nou. Prin urmare, psalmii Sionului pot fi cântați de către credincioșii din toate generațiile care tânjesc să trăiască în noul Ierusalim (Apocalipsa 3:12).

Studiu zilnic: Ieremia 35 – 41; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Îmbrăcămintea”.

1. Ce a adăugat Baruc în a doua carte?

2. Cât a stat Ieremia în gherlă?

3. Care căpetenii babiloniene au cuprins poarta de la mijloc?

4. Al cui han era lângă Betleem?

5. Ce e interzis sau exclus din vestimentația modestă?

Privire generală

În această săptămână ne vom concentra pe figurile de stil asociate Sionului așa cum apar, de exemplu, în Psalmii 46, 84, 87, 122 și 125. Psalmii sunt încărcăți de speranță și de dorința celor neprihăniți de a vizita – și de a locui – în siguranță sanctuarul lui Dumnezeu, un refugiu prin excelență, un loc al siguranței și al păcii. Conceptul de Sion în Scriptură este în sine un amestec de noțiuni ce țin de geografie, de politică și de teologie. Le vom analiza pe rând, pentru a înțelege semnificația spirituală a Sionului pentru poporul lui Dumnezeu din trecut, precum și pentru noi înșine, care avem o nevoie urgentă, astăzi, de speranța pe care o oferă Sionul.

Comentariu

Geografia Sionului

Localizarea muntelui Sion din Ierusalim în raport cu muntele Moria are o semnificație teologică importantă. David a cucerit muntele Sion (2 Împărați 5:6,7; 1 Cronici 11:5-7), ocupând o zonă relativ mică a dealului care a ajuns să fie cunoscută ca Cetatea lui David. Spre nord, la o distanță de aproximativ 600 de metri, se afla muntele Moria, unde Isaac fusese „adus” jertfă (Geneza 22:1-12).

Tot aici, îngerul Domnului a fost oprit lângă aria lui Aravna Iebusitul să nu-l mai distrugă pe Israel ca urmare a păcatului lui David de a organiza un recensământ (2 Samuel 24:16), împotriva voii lui Dumnezeu. În consecință, David a cumpărat aria și a ridicat acolo un altar pentru Domnul, iar ca ispășire pentru îndrăzneala lui a adus arderi-de-tot și jertfe de mulțumire Domnului (2 Samuel 24:25; compară cu 1 Cronici 21:15-30).

Templul lui Solomon și anexele sale au fost construite în aceeași locație (2 Cronici 3:1). Cetatea Ierusalim s-a extins la nord și a cuprins muntele sfânt, iar în cele din urmă numele Sion a ajuns să includă și muntele Templului. După cum am văzut în psalmi, Sion face adeseori trimitere la cetatea Ierusalim ca întreg (48:1-3; 69:35; 74:2; 82:2-5; 125:1,2).

Sionul, muntele sfânt

Cu mult înainte ca Solomon să Îi construiască un templu lui Dumnezeu, Domnul S-a manifestat pe muntele Sinai și a poruncit poporului

Israel să Îi construiască un cort ca El să locuiască în mijlocul poporului (Exodul 25:8,9). Când sanctuarul a fost finalizat și ridicat, prezența Domnului a coborât printr-un nor și s-a așezat deasupra cortului întâlnirii (Exodul 40:34,35), făcând din el centrul manifestării divine și centrul închinării lui Israel. Astfel, Dumnezeu a mutat manifestarea fizică a prezenței Sale de pe Sinai în mijlocul taberei israelite. Teofania de la Sinai a continuat să se manifeste deasupra cortului întâlnirii în timpul drumului prin deșert.

Tabernaculul/cortul întâlnirii continuă, intensifică și completează lucrarea lui Dumnezeu de pe muntele Sinai. Tabernaculul ca locuință divină este fundamental pentru înțelegerea ulterioară a importanței „muntelui sfânt”. Inițial Dumnezeu a locuit în sanctuar. Când ulterior templul Său a fost construit de Solomon, amplasarea templului pe muntele Moria a conferit onoare muntelui. Când regele Solomon a consacrat templul și s-a rugat ca Dumnezeu să Își reverse binecuvântarea asupra lui, Domnul Și-a exprimat aprobarea prin foc coborât din cer (2 Cronici 7:1-3). Astfel, muntele Moria în vremea regilor israeliți era considerat „muntele sfânt”, pentru că Dumnezeu locuia acolo în mijlocul poporului Său.

Să nu uităm că Iehova nu este niciodată limitat la un munte anume! Nu este limitat nici la un anumit loc pământean din Vechiul Testament, pentru că niciun loc nu este în sine și prin sine sfânt. Deși este adesea asociat cu Sinaiul sau cu Sionul, Dumnezeu Se descoperă în legătură cu o mare varietate de munți. El Își manifestă prezența oriunde dorește. Nici măcar Sionul nu merită distincția specială de locuința pământeană a Domnului, ci Sionul este doar locul de odihnă a picioarelor unei Maiestăți pe care nici măcar cerurile nu o pot cuprinde (1 Împărați 8:27; 2 Cronici 6:18).

Sionul și perspectiva escatologică

Cum este Sionul descris în Scripturi? Muntele Sion, care este un simbol al poporului lui Dumnezeu (Isaia 29:8), este și locul de unde Iehova luptă împotriva națiunilor dușmane (Isaia 31:4) care se războiesc cu Israel. O rămășiță a lui Israel va ieși din Sion și va fi protejată (2 Împărați 19:31) și se va întoarce în Sion (Isaia 51:11). Salvarea se găsește în Sion (Isaia 37:32; Ioel 2:32). Acest munte este asociat și cu semne cosmice (Isaia 24:23). În cele din urmă, Dumnezeu va stăpâni asupra poporului Său de pe muntele Sion (Mica 4:7) pe noul pământ.

Ioel 3:1-17 vorbește despre adunarea popoarelor în valea lui Iosafat, unde Dumnezeu se va judeca cu ele și va pleda pentru izbăvirea poporului Său. Valea lui Iosafat este numele simbolic dat locului judecății supreme. Din punct de vedere geografic, era o râpă adâncă ce separa Ierusalimul de Muntele Măslinilor, prin care curgea râul Chedron. Datorită localizării sale, valea lui Iosafat a jucat un rol important în tradițiile religioase și ritualurile lui Israel (1 Împărați 1:9,33); în reformele religioase ale lui Asa (1 Împărați 15:13; 2 Cronici 15:16); în domnia lui Iosafat (2 Împărați 23:4,6,12) și cea a lui Ezechia (2 Cronici 29:16; 30:14), dar va juca un rol important și în viitor, în procesul de purificare a Ierusalimului (Ieremia 31:40). Acolo a fost Solomon uns rege. Prin urmare, există o relație strânsă între „muntele sfânt”, sau Sion, și judecată și încoronare.

În punctul culminant al confruntării dintre Domnul și popoare, „Domnul [va] răcn[i] din Sion, glasul Lui [va] răsun[a] din Ierusalim” (Ioel 3:16) și poporul lui Dumnezeu va ști că El este „Domnul Dumnezeul [lui], care locuiește în Sion, muntele [Lui] cel sfânt” (Ioel 3:17).

Cei neprihăniți (Psalmii 15:2-5) sunt descriși ca aceia care vor locui pe muntele sfânt al lui Dumnezeu (15:1), de unde Dumnezeu răspunde la rugăciuni (3:4). În contrast, cei care Îl părăsesc pe Iehova uită muntele Său cel sfânt (Isaia 65:11). Domnul alege să facă din Sionul pământesc centrul Lui de acțiune, dar nu pentru că acesta ar fi unic sau valoros în sine, ci pentru că aceasta este voința Sa.

Psalmi notabili despre Sion

Psalmul 2

Psalmul 2 este recunoscut ca un imn regal – sau mesianic – care Îl înalță pe Unsul lui Iehova. Acest psalm are trei teme sau aspecte: aspectul istoric, aspectul mesianic și aspectul cultic sau devoțional. Poemul este structurat în patru strofe. În strofa a doua (2:4-6), Dumnezeu Își arată disprețul față de aroganța popoarelor (2:1-3), iar strofa se încheie indicând că Dumnezeu Și-a uns Împăratul pe Sion, muntele Său sfânt (2:6).

Acest imn ne învață că Iehova domnește din Sion, împreună cu Unsul Său. Din nou se afirmă ideea că muntele este sfânt datorită prezenței Dumnezeirii cerurilor în mijlocul lui. Prin urmare, Sionul, muntele sfânt, consacrat de prezența teofanică a lui Iehova în templul Său, este centrul domniei pământene a lui Dumnezeu, reședința regelui uns al lui Israel și capitala lumii, înaintea căruia toate națiunile și regii sunt legați

cu legături de iubire sau cu lanțuri de fier. (Compară cu Isaia 2:2-4 și Mica 4:1-4, unde muntele casei lui Iehova este refugiul și soluția tuturor națiunilor în materie de instruire, guvernare și pace universală.)

Versetele 6 și 7 transmit ideea că Domnul Îl revendică atât pe Unsul, cât și jurisdicția asupra muntelui. Unsul și muntele au o importanță centrală pentru teologia împărăției lui Dumnezeu în psalmi. În alegerea împăratului ca „Unsul Său” (2:2), „Împăratul [Său]” (2:6) și „Fiul [Său]” (2:7), care este așezat pe „muntele [Său] cel sfânt” (2:6), vedem că alegerea este determinată de hotărârea divină și că ființele umane nu exercită nicio influență în această alegere. Hans LaRondelle insistă că, „atâta vreme cât Domnul Se afla în Locul Preasfânt al aceluia sanctuar, acel munte era «sfânt» pentru că slava șechinei lui Dumnezeu locuia acolo” (*Deliverance in the Psalms*, 2006, p. 55).

Psalmul 48 (v. 1-3)

Acest psalm dezvoltă conceptul mesianic asociat Sionului, atât ca locuință a lui Dumnezeu, cât și capitală a împărăției Sale. Psalmistul cântă grija lui Iehova pentru Ierusalim și izbăvirea poporului Său din mâna inamicului. Tema centrală a cântării este lauda la adresa măreției lui Dumnezeu, așa cum este simbolizată de Sion, „muntele Lui cel sfânt” (48:1). În versetele 1-3, psalmistul folosește diferite expresii pentru a face referire la locul manifestării divine, precum: „cetatea Dumnezeului nostru”, „muntele Sionului”, „partea de miazănoapte” și „cetatea Marelui Împărat”. Psalmistul se referă la Sion ca la „muntele Lui cel sfânt”, care ar putea fi tradus ca „muntele închinat Lui” (vezi Psalmii 2:6; 87:2; 121:1; Zaharia 8:3).

Psalmul 99

În Psalmul 99 vedem legătura dintre muntele Sion și experiențele lui Israel atât din pustiu, cât și de la muntele Sinai. Psalmul este alcătuit din trei strofe, fiecare încheindu-se cu propoziția: „este sfânt” (99:3,5,9). După înălțarea lui Iehova ca împărat (99:1) și ca Acela care locuiește în Sion (99:2) și după ce declară că El este „mare”, „înfricoșat”, „sfânt” (99:3) și drept (99:4), psalmistul invită oamenii să I se închine (99:5).

Versetele 4-6 evocă experiențele lui Moise, Aaron și Samuel. Stâlpul de nor fără îndoială amintește de experiența din pustiu – o trimitere directă la Moise și la Aaron, cu care Dumnezeu a vorbit. Samuel L-a auzit și el pe Iehova vorbind în templu la Șilo (1 Samuel 3:1-14).

Psalmul se încheie cu o chemare ca oamenii să Îl înalțe pe Domnul și să I se închine „pe muntele Lui cel sfânt” (99:9) datorită iertării pe care Dumnezeu a manifestat-o față de ei acolo (v. 8). După cum reiese din studiul nostru, sfințenia pe care a avut-o cândva muntele Sinai ca locuință a lui Dumnezeu a fost transferată asupra Sionului după ce templul a fost construit acolo.

Aplicație

Dumnezeul nostru Creator este un Învățător excelent. El folosește locuri reale și lucruri materiale pentru a exprima concepte spirituale, precum este cazul muntelui propriu-zis Sion și al dealurilor sale înconjurătoare. Prin această parabolă, israeliții au putut să înțeleagă mai bine planul de răscumpărare creat de Dumnezeu.

Sionul este un simbol al prezenței lui Dumnezeu, locul din care Dumnezeu mijlocește pentru poporul Său și îl protejează. La fel ca israeliții din vechime, ar trebui să avem în inimă o dorință arzătoare de a ne afla în prezența Celui Atotputernic. Părtășia în Sabat este fără îndoială esențială. Dar să căutăm ca și în cursul săptămânii să ne împărtășim cu prezența lui Dumnezeu din sanctuarul Său ceresc! „Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină” (Evrei 10:22)!

16 – 22 martie

Închinare fără sfârșit

Sabat după-amiază

De memorat: „Voi cânta Domnului _____, voi lăuda pe Dumnezeu
meu _____” (Psalmii 104:33).

Pe măsură ce avem parte tot mai mult de harul și de puterea lui Dumnezeu în viața noastră, ne simțim îndemnați să întrebăm împreună cu psalmistul: „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?” (Psalmii 116:12). Răspunsul inevitabil este: să ne dedicăm viața credinței în Dumnezeu.

În psalmi, Israel nu apare doar ca o națiune, ci ca „adunarea”/„adunarea cea mare” (22:22,25; 35:18). Astfel se transmite ideea că principala chemare a lui Israel este să-L laude pe Dumnezeu și să dea mărturie despre El altor popoare, pentru că Domnul dorește ca toată lumea să se alăture poporului Său în închinare. Poporul lui Dumnezeu se identifică cu ansamblul celor neprihăniți, care se închină Domnului și a căror speranță este în El și în iubirea Lui.

Lauda la adresa Domnului în adunare este percepută ca forma ideală de laudă. Aceasta nu înseamnă că rugăciunea și lauda la nivel individual în Israel au o semnificație secundară. Dimpotrivă, închinarea individuală la Dumnezeu alimentează închinarea colectivă cu o reînnoită laudă (22:22,25), în timp ce, la rândul său, închinarea individuală își atinge potențialul maxim în relația strânsă cu comunitatea. Comunitatea închinătorilor mai este numită și „sfatul celor dreți” (111:1, GBV). Cei fără prihană, cinstiți și dreți Îl cunosc pe Dumnezeu (36:10) și sunt cunoscuți de El (37:18), iar această experiență pătrunde în fiecare aspect al existenței lor.

16 – 23 martie – Săptămâna de Rugăciune a Tineretului
23 martie – Sabatul Misiunii pentru Tineret (colectă)

1 Citește Psalmul 134. Unde are loc închinarea aici? Care este rezultatul închinării la Domnul?

Psalmul 134 amintește de binecuvântarea preoțească a lui Aaron din Numeri 6:24-26 (vezi și Psalmii 67:1) și evidențiază binecuvântarea ca principiu de bază și rezultat al relației dintre Dumnezeu și Israel. Poporul Îl binecuvântează pe Dumnezeu în sanctuar, iar Dumnezeu Își binecuvântează poporul din Sion. Binecuvântările se extind asupra întregii vieți, pentru că Domnul este Creatorul cerului și al pământului. Menționarea Sionului ca locul binecuvântărilor divine speciale evidențiază legătura prin legământ dintre Domnul și poporul Său. Prin urmare, în legământul harului poporul Israel dă curs privilegiului de a-L binecuvânta pe Domnul și este binecuvântat de El.

2 Citește Psalmii 18:1; 36:1; 113:1; 134:1,2; 135:1,2. Ce îi caracterizează pe închinători aici?

Psalmii îi descriu adeseori pe închinători ca „robi” ai Domnului. Mențiunea: „care sta[u] noaptea în Casa Domnului” (Psalmii 134:1) face cel mai probabil referire la garda de noapte a leviților (1 Cronici 9:23-37) sau la lauda care era adusă lui Dumnezeu de către leviți zi și noapte (1 Cronici 9:33).

Pentru că israeliții se închinau Dumnezeului invizibil, care nu putea fi reprezentat sub forma niciunui chip, sanctuarul avea rolul de a reflecta slava Domnului și a oferi un mediu sigur în care oamenii păcătoși să se apropie de Împăratul lor sfânt. Această întâlnire este inițiată de Dumnezeu Însuși și este reglementată de legile și poruncile Sale.

Citește **1 Petru 2:4,5**. Ce vedem aici, în cuvintele lui Petru, este o exprimare în Noul Testament a aceluiași idei prezentate în acești psalmi, și anume că poporul lui Dumnezeu – acum o preoție sfântă – Îi aduce laude și mulțumiri Domnului său Isus Hristos, Creatorul și Răscumpărătorul său, pentru toate lucrurile bune pe care le-a făcut pentru el.

În calitate de credincioși de după Noul Testament, și noi avem un rol preoțesc, în sensul că suntem chemați să transmitem lumii vestea bună a Evangheliei. Care sunt cele mai eficiente metode prin care putem face lucrul acesta?

- 3** Citește Psalmii 33:3; 40:3; 96:1; 98:1; 144:9 și 149:1. Care este elementul care apare în toate aceste texte?

Psalmii îi îndeamnă pe oameni să cânte „o cântare nouă”. Motivul pentru „cântarea nouă” este o reînnoită conștientizare a maiestății și suveranității Domnului asupra lumii și recunoștința pentru grija și salvarea oferite de El în calitate de Creator și Judecător al pământului. Motivele ceva mai personale de intonare a unei „cântări noi” sunt: eliberarea de dușmani și de moarte și bunăvoința specială a lui Dumnezeu față de Israel. Chiar dacă și alte imnuri Îl laudă pe Domnul pentru bunătatea Lui iubitoare și pentru minunile Lui, imnul nou este un imn special, care exprimă o reînviată bucurie și promisiunea unui reînnoit devotament față de Dumnezeu. Noua experiență a izbăvirii divine îi inspiră pe oameni să Îl recunoască pe Domnul în calitate de Creator și de Împărat. Temele comune din psalmi asociate cu o „cântare nouă” sunt, printre altele: încrederea în Dumnezeu, lauda pentru lucrările Sale minunate și izbăvirea din necaz.

- 4** Citește Isaia 42:10-12; Apocalipsa 5:9 și 14:3. Ce putem deduce despre „cântarea nouă” din aceste texte biblice?

Poporul Israel este descris în termeni afectuoși drept „popor[ul] de lângă [Domnul]” (Psalmii 148:14), sugerându-se că, din toată lumea creată, Israel are un statut special și prin urmare este cel mai îndatorat și privilegiat să Îl laude pe Dumnezeu. Astfel, Biblia îi încurajează pe credincioșii din toate generațiile să intoneze o cântare nouă spre lauda Răscumpărătorului lor, care să exprime mărturia lor unică despre salvarea prin sângele Mielului. O „cântare nouă” poate însemna un imn pe care nimeni nu l-a mai auzit înainte, un cântec care celebrează o trăire personală vie a harului lui Dumnezeu. „Cântarea nouă” poate să exprime și speranță, caz în care noutatea ei constă în anticiparea experienței unice a maiestății divine din viitor. Adevărata închinare trece dincolo de daruri și jertfe și reflectă o relație vibrantă cu Dumnezeu. Într-un anumit sens se poate spune că acest imn nou este o nouă exprimare, posibil și în fiecare zi, a iubirii și aprecierii noastre pentru ce a făcut Domnul pentru noi.

Meditează la binecuvântările lui Dumnezeu în viața ta. Ai dori să compui sau să înveți un imn nou?

5 Citește Psalmul 15. Cine sunt oamenii vrednici să se închine în prezența lui Dumnezeu?

Răspunsul dat în acest psalm este rezumatul cerințelor exprimate deja în legea lui Dumnezeu și în scrierile profeților: cei ale căror fapte („umbă în neprihănire”) și al căror caracter („din inimă”) (vezi Deut. 6:5; Mica 6:6-8) Îl reflectă pe Dumnezeu. Sanctuarul era un loc sfânt, și tot ce se afla în el, inclusiv preoții, era consacrat. Prin urmare, sfințenia este o cerință obligatorie pentru a intra în prezența lui Dumnezeu. Sfințenia lui Israel trebuia să fie atotcuprinzătoare, îmbinând închinarea cu etica și fiind exercitată în toate aspectele vieții. Legea i-a fost dată poporului lui Dumnezeu pentru a-l face capabil să își valorifice întregul potențial, adică să trăiască precum o împărăție de preoți. Preoția împărătească include o viață de sfințenie în prezența lui Dumnezeu și ducerea binecuvântărilor legământului la alte popoare.

6 Citește Psalmii 24:3-6 și 101:1-3. Ce înseamnă să fi sfânt?

„O inimă fără prihană” este cea mai mare calitate a închinătorului. Termenul ebraic *tamim*, „fără prihană/perfect” exprimă noțiunea de „desăvârșire” și „integritate/deplinătate”. O viță „fără prihană” este o viță întregă, intactă și sănătoasă (Ezechiel 15:5). Animalele aduse jertfă trebuiau să fie *tamim*, sau fără prihană/cusur/defect (Leviticul 22:21-24). Vorbirea fără prihană exprimă în întregime adevărul (Iov 36:4). Inima fără prihană este astfel o „inimă curată” (Psalmii 24:4) sau o inimă din care omul „spune adevărul” (15:2). Inima fără prihană Îl caută pe Dumnezeu (24:6) și este curățată prin iertarea lui Dumnezeu (51:2-10). O viață fără prihană izvorăște din recunoașterea harului lui Dumnezeu și a neprihănilor Sale. De notat că majoritatea trăsăturilor din Psalmul 15 sunt prezentate în termeni negativi (15:3-5). Nu este vorba despre câștigarea bunăvoinței lui Dumnezeu, ci despre evitarea lucrurilor care ne-ar separa de El.

Care ar fi acele lucruri care ne îndepărtează de Dumnezeu și cum le putem evita?

7 Citește Psalmul 96. Care sunt aspectele multiple ale închinării menționate în acest psalm?

Închinarea include: (1) imnurile înălțate Domnului (96:1,2), (2) laudarea numelui Său (96:2), (3) proclamarea bunătații și a măreției Lui (96:3,4) și (4) aducerea darurilor la templul Său (96:8). Apoi acest psalm adaugă un element mai puțin evident: (5) dimensiunea evanghelică a proclamării împărăției Domnului în fața altor popoare (96:2,3,10). Toate aceste cinci elemente nu sunt acțiuni separate, ci sunt diferite expresii ale închinării. Proclamarea salvării divine conferă substanță laudei și conținut închinării. De notat cum motivele pentru închinare coincid cu mesajul proclamat altor popoare: „căci Domnul este mare” (96:4), „căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile” (96:5), „Domnul împărățește” (96:10) și „El vine, vine să judece pământul” (96:13). Prin urmare, scopul evanghelizării este să unească alte popoare cu poporul lui Dumnezeu și, în cele din urmă, întreaga lume creată, în închinarea la Domnul (96:11-13).

Închinarea izvorăște din recunoașterea interioară a cine este Domnul: Creator, Împărat și Judecător (96:5,10,13). Închinarea implică așadar reamintirea faptelor lui Dumnezeu din trecut (creația), celebrarea minunilor Lui prezente (susținerea lumii și domnia Lui prezentă) și anticiparea faptelor Lui viitoare (judecata finală și o viață nouă în cerul și pe pământul reînnoite). Judecata în psalmi înseamnă reinstaurarea ordinii divine, adică cea a păcii, dreptății și bunăstării, într-o lume în prezent împovărată de nedreptate și suferință. Prin urmare, întregul pământ se bucură în anticiparea judecăților lui Dumnezeu (96:10-13; 98:4-9). Faptul că Domnul este un Judecător drept ar trebui să îi motiveze și mai mult pe oameni să I se închine în sfințenie și să îi avertizeze să nu trateze închinarea cu superficialitate (96:9). Închinarea implică o imensă bucurie și încredere (96:1,2,11-13) și o teamă și venerație sfântă (96:4,9).

Apelul universal la închinarea la Creator și Judecător se reflectă în proclamarea finală a Evangheliei: cele trei solii îngerești (Apoc. 14:6-12). În multe moduri, Psalmul 96 pare să încorporeze acest mesaj pentru vremea sfârșitului: creația, mântuirea, închinarea și judecata.

Compară acest psalm cu soliile celor trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12). În ce moduri ne transmite Psalmul 96 aceleași adevăruri de bază pe care trebuie să le proclamăm lumii?

- 8 Citește Psalmii 40:6-8; 50:7-23; 51:16-19. Ce element important abordează aceste texte? De ce nu găsește Dumnezeu plăcere în jertfele pe care le-a poruncit în Cuvântul Său (Exodul 20:24)?**

Asemenea profetilor, psalmiștii deplâng diferitele folosiri greșite ale închinării. Ideea principală din aceste versete nu este dezgustul lui Dumnezeu față de jertfele și sărbătorile poporului Israel, ci motivele unei astfel de repulsii: distanța fatală dintre închinare și spiritualitate. Dumnezeu nu Își mustră poporul pentru jertfele și arderile-de-tot pe care le aduce, ci pentru răutatea lui și faptele de nedreptate comise în viața personală (50:8,17-21). Psalmii nu sunt o predică împotriva jertfelor și a închinării, ci împotriva jertfelor *zadarnice* și a închinării *lipsite de substanță* dovedite în nelegiuirile acestor închinători.

Când dispare unitatea dintre exprimarea exterioară a închinării și motivația interioară corectă pentru aceasta, ritualurile devin de obicei mai importante decât experiența în sine a apropierii de Dumnezeu. Adică, formele închinării devin ele însele un scop și nu arată spre Dumnezeul pe care ar trebui să Îl prezinte aceste ritualuri.

- 9 Citește Ioan 4:23,24. Ce idee subliniază Isus aici care se potrivește exact cu avertizările psalmilor pentru zilele noastre?**

Numai jertfele nu sunt suficiente. La ce erau bune aceste jertfe dacă inima celor care le aduceau nu era plină de pocăință, credință și regret pentru păcat? Numai atunci când sunt însoțite de pocăință și de recunoștință sinceră jertfele de viței sunt plăcute lui Dumnezeu ca „jertfe neprihănite” (51:19; vezi și 50:14). Isus, citându-l pe Isaia, a exprimat această idee în felul următor: „Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine” (Matei 15:8). Problemele observate de psalmist erau aceleași cu problemele întâlnite de Isus, în special la conducători în timpul lucrării Lui pământești.

Cum putem să ne asigurăm că noi, ca adventiști, cu toată lumina și cunoștința, nu cădem în capcana de a crede că o simplă cunoaștere a adevărului și împlinire a ritualurilor este suficientă?

În centrul închinării se afla nevoia de o pocăință reală: „Pocăința include o adâncă părere de rău pentru păcatele săvârșite și o continuă fereire de a le mai face. Noi nu vom renunța pe deplin la păcat, până când nu vom înțelege adevăratul lui caracter. Până când nu ne vom îndepărta de păcat cu toată inima, nu se va produce nicio schimbare autentică în viața noastră.

Există mulți care nu reușesc să înțeleagă adevărata natură a pocăinței. Multora le pare rău că au păcătuit și chiar realizează o schimbare evidentă a vieții, pentru că se tem că greșelile proprii vor aduce asupra lor suferințe. Dar nu aceasta este pocăința așa cum o înțelege Biblia. Acele persoane deplâng mai degrabă suferința decât păcatul. Aceasta a fost întristarea lui Esau când a văzut că pierduse pentru totdeauna dreptul de întâi născut. Balaam, înspăimântat de îngerul care stătea în calea lui cu sabia scoasă, și-a recunoscut vina, de teamă că își va pierde viața; dar nu a fost o pocăință adevărată, o reală părere de rău pentru păcat, nu a fost o schimbare a motivațiilor, nici o repulsie față de ceea ce este rău.” (Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 22, 23).

„Cu toate că Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini, El onorează cu prezența Sa adunările copiilor Săi. El a făgăduit că, atunci când ei se adună să Îl caute, să-și recunoască păcatele și să se roage unul pentru altul, El Se va întâlni cu ei prin Duhul Său” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 50).

Studiu zilnic: Ieremia 42 – 48; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Alimentația și sănătatea” (până la „Moduri greșite de a lua masa”).

1. Cine urma să fie o pricină de afurisenie?

2. Peste ce pietre urma să se așeze scaunul de domnie al lui Nebucadnețar?

3. Ce spuneau oamenii că s-a întâmplat de când nu au mai adus tămâie împărătesei cerului?

4. Cine este blestemat în lucrarea Domnului?

5. **Ce fel de știință este gătitul?**

Privire generală

Închinarea poate fi rezumată drept răspunsul ființei create la darurile Creatorului. Două adevăruri biblice reies clar din acest rezumat. **(1)** Dumnezeu a oferit omenirii multe binecuvântări. Aceste daruri ar trebui să trezească în inima noastră recunoștința pentru măreția iubirii divine, ca să ne putem uni cu psalmistul în proclamarea cu „mulțumiri” a tuturor minunilor Sale (Psalmii 26:7). Ardoarea psalmistului de a vesti altora măreția lui Dumnezeu ne amintește că închinarea are o dimensiune evanghelică. Prin urmare, ca biserică, ar trebui să proclamăm lumii faptele Domnului pentru fiecare om în parte și mila Lui divină. **(2)** Ființele umane sunt înzestrate cu dispoziția înăscută de a răspunde la minunile lui Dumnezeu. Ca răspuns la harul divin, ar trebui să ne plecăm în adorare cu o inimă plină de recunoștință, supunând voii Creatorului și Răscumpărătorului nostru tot ceea ce face parte din viața noastră.

Închinarea ar trebui să vină din inimă. În același timp, cartea Psalmii ne învață că închinarea nu ar trebui adusă într-un mod capricios. Există moduri adecvate de a ne închina Domnului. Dacă vom păstra un echilibru înțelept între recunoștință și supunere plină de evlavie, închinarea noastră va fi plăcută și unificatoare.

Comentariu

Psalmii constituie o carte *despre* închinare și *pentru* închinare. Fiecare imn și rugăciune este, într-un fel, închinare la Dumnezeu. Să analizăm câteva abordări ale închinării din această sfântă carte de imnuri!

Psalmul 3: Închinarea dimineața și seara

David a scris Psalmul 3 într-o perioadă de agitație. David știe că se poate destăinui Domnului și că Domnul îl va auzi (Psalmii 3:4). Grija plină de bunătate a lui Dumnezeu îi întărește lui David încrederea în credințioșia divină, după cum exprimă versetul 5. Acest text este paralel cu versetul 17 din Psalmul 55: „Seara, dimineața și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu”, învățându-ne că închinarea se poate face în inima noastră în orice moment al zilei.

De asemenea, locul nu este un impediment pentru închinarea noastră. În versetul 3 din Psalmul 4 autorul declară: „Domnul aude când strig către El”, apoi adaugă imediat: „Cutremurați-vă și nu păcătuți! Spuneți lucrul acesta în inimile voastre când stați în pat, apoi tăceți!” (4:4). Fie din intimitatea dormitorului, ca în cazul psalmistului, fie din singurătatea stâncoasă a insulei Patmos, unde era exilat apostolul Ioan, rugăciunile noastre se înalță spre Dumnezeu, neîmpiedicate de mediul sau de localizarea geografică.

Există numeroși psalmi încărcăți de rugăciuni personale, de lamentații și de binecuvântări (9, 10, 30, 32, 34, 40, 41, 92, 107, 116, 138). Închinarea colectivă începe cu devotamentul fiecărui membru al bisericii față de devoțiunea personală.

Psalmul 22: Închinarea în adunare

În Psalmul 22 observăm că David scrie folosind persoana întâi singular (22:22,25). Caracterul intim și direct al acestui mod de exprimare întărește ideea că lauda colectivă începe cu fiecare închinător în parte. David proclamă: „Voi vesti Numele Tău fraților mei și Te voi lăuda în mijlocul adunării” (22:22), apoi adaugă: „În adunarea cea mare, Tu vei fi pricina laudelor mele și-mi voi împlini juruințele în fața celor ce se tem de Tine” (22:25). Ce lecție pentru noi, cei care căutăm prezența Domnului în închinare! Psalmul 22 ne arată ce importanță are închinarea colectivă pentru credința și vitalitatea noastră. Copiii noștri ar trebui ajutați să înțeleagă acest adevăr esențial atunci când îi ducem la biserică. Mai mult, mergem la templu cu o atitudine de supunere, nu atât pentru a primi o binecuvântare, cât pentru a oferi și a fi noi înșine o binecuvântare.

Deși consacrarea personală este baza închinării noastre colective, trebuie să recunoaștem în egală măsură că membrii bisericii nu pot prospera în izolare. Prin urmare, în versetele 22-25, psalmistul se unește în închinare *cu ansamblul poporului lui Dumnezeu*. Argumentul: „Eu pot să mă închin acasă, nu am nevoie de membrii bisericii” se destramă în fața acestui pasaj. Închinarea împreună cu alții aduce unitate, sporește iubirea în sânul poporului lui Dumnezeu și ne modelează identitatea mondială.

Închinarea în sens mai larg

După cum am precizat în primul nostru studiu, cartea Psalmii se încheie, într-un anumit sens, cu Psalmul 145. Ultimii cinci psalmi – 146 la 150 – constituie o maiestuoasă concluzie a cărții. Dat fiind faptul că

cinstirea numelui Atotputernicului Dumnezeu este scopul adorării noastre, aceste ultime cinci imnuri sunt devotate, pe bună dreptate, închinării și laudei la adresa Sa: „Cântați Domnului o cântare nouă, cântați laudele Lui în adunarea credincioșilor Lui” (149:1).

Verbul *halal* (ebr., „a lăuda”) este folosit de peste 30 de ori în Psalmii 146 la 150 și de fiecare dată este legat de Dumnezeu Însuși. Motivele noastre de a-L lăuda pe Domnul, așa cum apar în acești psalmi, sunt multiple. Domnul este ajutorul și speranța noastră (146:5), Creatorul și Susținătorul nostru (146:6; 147:4,8,9,16-19), Apărătorul și Eliberatorul celor în nevoie și al celor asupriți (146:7-9; 147:2,3), El îi susține pe cei smeriți și îi pedesește pe cei răi (147:6; 149:5), împlinește nevoile poporului Său (147:14; 149:7-9) și domnește pentru totdeauna (146:10). Versetul 13 din Psalmul 148 rezumă motivul principal al închinării și laudei noastre la adresa lui Dumnezeu: „Căci numai Numele Lui este înălțat: măreția Lui este mai presus de pământ și ceruri.” Domnul este unicul Dumnezeu care există și este demn de laudă pentru „mărimea Lui nemărginită” (150:2).

Închinarea noastră, atât privată, cât și publică, ar trebui adusă la îndeplinire cu înțelepciune și atenție. Ar trebui să ne luăm timp în fiecare zi, mai ales în fiecare Sabat, să ne amintim binecuvântările pe care Dumnezeu le-a revărsat asupra noastră. Notarea fiecărei binecuvântări într-un jurnal va avea beneficii inestimabile atât pentru credința, cât și pentru închinarea noastră.

După cum am observat deja, închinarea este o experiență colectivă la care participă întreg trupul lui Hristos (147:12,19,20; 148:14; 149:1; 150:1). Deși categoric oricine Îl poate adora pe Dumnezeu de unul singur în intimitatea casei sale și potrivit înțelegerii sale personale asupra Scripturilor, Domnul a intenționat ca adorarea care I se aduce să aibă loc în sanctuarul Său (150:1) sau într-un alt loc consacrat de închinare, într-o adunare a credincioșilor (149:1). Închinarea noastră este incompletă dacă în mod regulat ne izolăm de ceilalți și îi aducem onoare lui Dumnezeu de unii singuri.

Ultimele imnuri ale Psaltirii invită nu doar pe poporul lui Dumnezeu să Îi laude numele, ci cheamă întreaga lume să Îl adore pe Creator și să Îi aducă omagiu: „Tot ce are suflare să laude pe Domnul!” (150:6, compară cu 148:11,12). După cum am învățat în această săptămână, închinarea are o dimensiune evanghelică. Dacă serviciul nostru de închinare va fi unul jovial, creativ, incluziv și variat, putem să atragem și vom atrage oameni în împărăția lui Dumnezeu.

În lumina unei astfel de afirmații, apare natural următoarea întrebare care necesită investigație: Cât de cuprinzătoare și de extinsă ar trebui să fie închinarea noastră la Dumnezeu? În Psalmul 148, psalmistul îi îndeamnă nu numai pe îngeri să laude numele lui Dumnezeu (148:2), ci și soarele și luna și „toate stelele luminoase” (148:3). Prin personificarea acestor obiecte inanimite și corpuri cerești (148:3,4,7-10), psalmistul ne transmite ideea că închinarea ar trebui să pătrundă în fiecare sferă a vieții. În lumina acestui adevăr biblic, am face bine ca aceia dintre noi care ne-am limitat doar la Sabat lauda și venerarea lui Dumnezeu să ne reevaluăm conceptul și practica adorării divine!

Un ultim subiect de luat în considerare din Psalmii 146-150 este folosirea instrumentelor muzicale în cadrul închinării. Șapte instrumente sunt menționate în acești ultimi psalmi: (1) harpa (147:7; 149:3; 150:3), (2) toba/timpanele (149:3; 150:4), (3) trâmbița și (4) alăuta (150:3), (5) instrumentele cu coarde, (6) cavatul (150:4) și (7) „chimvale sunătoare”, „chimvale zăngănitore” (150:5). Închinarea cere să Îi aducem lui Dumnezeu cele mai bune daruri ale noastre, iar domeniul muzicii nu face excepție. Toată tehnologia pe care o avem în prezent la dispoziție este cu siguranță o binecuvântare pentru serviciile noastre divine. În același timp, nimic nu se compară cu cântatul live și muzica live. O astfel de muzică nu doar că este mai personală și directă, dar are și puterea de a atinge inima într-un mod unic. Astfel, părinții ar face bine să își încurajeze copiii să învețe să cânte cu vocea și la diverse instrumente muzicale. Ar trebui să facem tot ce putem pentru a facilita folosirea unei varietăți de instrumente muzicale în slujbele noastre de închinare. În definitiv, obiectivul principal al diferitelor forme de muzică din serviciul nostru de închinare ar trebui să fie înălțarea Salvatorului nostru.

Aplicație

Închinarea este parte integrantă a experienței credinciosului, nu este un simplu accesoriu al acesteia. Cartea Psalmii ne oferă motivație și inspirație pentru viața devoțională personală. Prin urmare, ar trebui să citim cu atenție și cu rugăciune fiecare psalm, având intenția de a ne aprofunda comuniunea cu Dumnezeu. Invită-i pe membrii grupei tale să îngenuncheze și să se roage cu Biblia deschisă, folosind pentru rugăciune cuvinte din psalmi. În modul acesta vor descoperi că psalmii le consolidează supunerea personală și devotamentul față de Dumnezeu.

În această săptămână am luat în discuție diferitele modalități de închinare și modul în care pot fi o binecuvântare în viața și în biserica noastră. Acum, în această ultimă secțiune, ne vom îndrepta atenția asupra aplicării acestor principii. Implementarea diferitelor moduri de închinare a adus uneori dezbinare printre noi în biserică. Acesta este un semn clar că ne îndreptăm în direcția greșită. Am învățat că închinarea aduce unitate și armonie în poporul lui Dumnezeu. Când există atitudinea și intenția în direcția armoniei în serviciul nostru de închinare, închinătorii se simt binecuvântați de această experiență. De aceea este foarte important să dobândim și să menținem acest echilibru al armoniei. Ar trebui să ne străduim să îl atingem în fiecare aspect al serviciului nostru de închinare, așa cum am evidențiat în studiul nostru. Cu o atitudine de smerenie, să fim gata să ne alăturăm celorlalți membri ai bisericii într-o închinare armonioasă adusă Creatorului nostru! El o așteaptă din partea noastră.

Speră în Domnul!

Sabat după-amiază

De memorat: „_____ în Domnul! Fii tare, _____
_____ și nădăjduiește în Domnul!” (Psalmii 27:14).

Am ajuns la ultima săptămână din acest trimestru de studiere a psalmilor. De-a lungul acestei călătorii spirituale am trecut prin momente de venerație față de maiestuosul Creator, Împărat și Judecător; prin momente de bucurie generată de eliberarea, iertarea și salvarea divină; prin momente de consacrare în durere și jale și prin glorioasele perspective ale prezenței veșnice a lui Dumnezeu, anticipând nesfârșita închinare universală înaintea lui Dumnezeu. Dar călătoria continuă, deoarece trăim cu speranța venirii Domnului nostru, când dorul nostru după Dumnezeu se va împlini. Dacă ar fi să existe o ultimă idee pe care să o extragem din psalmi, aceasta ar trebui să fie: „Speră în Domnul!”

Speranța în Domnul nu este o așteptare inactivă și disperată, ci este un act de deplină încredere și credință, o încredere și o credință care se manifestă în fapte. Speranța în Domnul ne transformă serile morătoare, fiindcă așteptăm dimineața senină (Psalmii 30:5; 143:8). Ne întărește inima cu o nouă pace și încredere. Ne motivează să lucrăm mai mult, adunând snopii secerișului bogat de pe câmpurile de misiune ale Domnului (126:6; Matei 9:36-38). Speranța în Domnul nu va rămâne niciodată în van, ci va fi răsplătită din belșug pentru că Domnul este credincios tuturor promisiunilor Sale (37:7-11,18,34; 71:1; 119:137,138).

- 1** Citește (în mai multe traduceri, dacă se poate) **Psalmii 27:14; 37:7,9,34; 39:7; 40:1; 69:6; Galateni 5:5 și Romani 8:18-25. Ce este îndemnat să facă poporul lui Dumnezeu?**

Poate că unul dintre cele mai stresante lucruri din viață este așteptarea. Dar așteptarea înaintea Domnului cum este? Noțiunea de așteptare înaintea Domnului nu se găsește numai în psalmi, ci este prezentă în întreaga Biblie. Cuvântul-cheie este *perseverență*. Perseverența este angajamentul nostru suprem de a refuza să renunțăm în fața fricii sau dezamăgirii că s-ar putea ca Dumnezeu să nu reușească să ne ajute. Copiii devotați ai lui Dumnezeu așteaptă știind cu siguranță că Dumnezeu este credincios. Aceia care speră în El pot avea încredere că, dacă lasă totul în seama Lui, pot avea certitudinea că El va face totul pentru binele lor, chiar dacă la un moment dat lucrurile nu par să fie așa.

Așteptarea cu speranță nu este așadar simplă așteptare. Este un dor adânc după Dumnezeu, comparat cu o sete puternică într-un ținut secetos (Psalmii 63:1). Psalmistul își pune speranța în foarte multe binecuvântări, dar dorința lui de a fi aproape de Dumnezeu depășește orice altă dorință și nevoie din viața lui.

După cum citim în scrierile lui Pavel, Dumnezeu și întreaga creație așteaptă reînnoirea lumii și binecuvântata întâlnire dintre Dumnezeu și poporul Său la sfârșitul timpului. Pavel scrie: „De asemenea, și creația așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu” (Romani 8:19, EDCR). Ce promisiune incredibilă! Dar, în timp ce așteptăm salvarea supremă și întâlnirea cu Dumnezeu, chiar dacă „toată creația suspină și suferă chinurile facerii” (Romani 8:22, EDCR), Domnul locuiește în continuare în mijlocul poporului Său acum, prin Duhul Sfânt.

Între timp, suntem chemați să dăm mărturie (Faptele 1:4-8) despre planul de mântuire, care va atinge punctul culminant într-o nouă creație. O lume recreată este, în fond, ceea ce așteptăm, lucrul în care ne punem speranța, și împlinirea finală a speranțelor noastre de creștini adventiști. Așteptăm și sperăm, dar nu în zadar. Moartea și învierea lui Hristos la prima venire reprezintă certitudinea noastră cu privire la a doua venire.

Care sunt lucrurile pe care le aștepți acum de la Dumnezeu și la care speră? Cum învățăm să așteptăm în credință și cu încredere, mai ales atunci când nu ni se împlinesc rugăciunile?

2 Citește Psalmul 131. Ce ne învață acest psalm despre relația cu Dumnezeu?

Poporul lui Dumnezeu trăiește într-o lume care îi năpăstuieste pe cei credincioși, o lume plină de ispite și greutăți pentru aproape orice persoană. Convingerea nou dobândită că el este un copil al lui Dumnezeu și că viața lui depinde de Dumnezeu îl consolează pe psalmist și îl face să mărturisească faptul că mândria sa nu are nicio valoare. Înșelăciunea mândriei constă în faptul că îl face pe cel care o manifestă să devină ego-centric și incapabil să privească dincolo de el însuși. Astfel, cei mândri sunt orbi față de realitatea superioară a lui Dumnezeu.

În schimb, cei neprihăniți își ridică ochii spre Dumnezeu (Psalmii 123:1,2). Recunoașterea măreției lui Dumnezeu îi face să fie umili și îi eliberează de propriile interese și ambiții inutile. Psalmistul mărturisește că nu caută „lucruri prea mari și prea înalte” (131:1). Această formulare se referă la lucrările divine care depășesc înțelegerea umană. Știința modernă ne-a arătat că până și cele mai simple lucruri pot fi incredibil de complicate și pot depăși cu mult înțelegerea noastră, cel puțin deocamdată. De fapt, există o mare ironie: cu cât aflăm mai multe despre lumea fizică, cu atât mai mari sunt tainele care ne stau în față.

Comparația din versetul 2 al Psalmului 131, „ca un copil înțârcat care stă lângă mama sa”, ilustrează foarte bine un om care își găsește pacea și liniștea în brațele Domnului. În plus, indică relația de iubire pe care un copil o are cu mama lui. După ce ne înțarcă de ambițiile și mândria noastră, Dumnezeu ne trece la hrana solidă, care este „să fac[em] voia Celui ce [ne]-a trimis și să împlin[im] lucrarea Lui” (Ioan 4:34; vezi și Evrei 5:12-14). Încrederea ca de copil este o credință matură, testată și încercată de greutățile vieții, care L-a găsit pe Dumnezeul fidel Cuvântului Său.

Atenția psalmistului se concentrează la final pe bunăstarea poporului lui Dumnezeu. Suntem chemați să ne folosim experiența cu Dumnezeu pentru întărirea bisericii Lui. Adică, din ceea ce am învățat personal despre credincioșia și bunătatea lui Dumnezeu să le împărtășim și altora care poate încă au probleme cu credința. Mărturia noastră despre Hristos poate fi chiar în biserică, unde mulți trebuie să Îl cunoască personal.

Citește Matei 18:3. Ce ne spune Isus aici? Ce presupune această idee?

3 Citește Psalmul 126. Ce îți dă speranță și putere poporului lui Dumnezeu? Ce anume din ce se spune aici putem aplica în viața noastră din prezent?

Izbăvirile miraculoase ale lui Dumnezeu din trecut sunt o sursă inepuizabilă de inspirație pentru poporul lui Dumnezeu și sursa lui de speranță. Izbăvirile din trecut erau atât de minunate încât nu pot fi descrise decât ca un vis devenit realitate (Isaia 29:7,8). De observat că, în Psalmul 126, generația care Îl laudă pe Domnul pentru eliberarea din robie (126:1) este în prezent în robie (126:4). Bucuria și sentimentul de ușurare din trecut sunt re trăite prin cântece și asimilate în experiența prezentă. Noile generații păstrează vie istoria biblică, socotindu-se prezente printre cei care au văzut evenimentele la fața locului. Astfel, o credință vie prețuiește faptele mărețe făcute de Dumnezeu pentru poporul Său în trecut ca pe niște lucruri făcute pentru *noi*, nu doar pentru *ei*.

De fapt, amintirea trecutului insuflă o nouă speranță pentru prezent. Imaginea „râuri[lor] în partea de miazăzi” (126:4) este o metaforă adâncă privind modul în care Dumnezeu acționează rapid și cu forță în apărarea poporului Său. În sudul ținutului lui Iuda era o regiune deșertică. Râurile se formau brusc și albiile se umpleau de ape repezi după ploile abundente din timpul sezonului ploios. Ploile timpurii și târzii jucau un rol crucial în reușita anului agricol (Deuteronomul 11:14; 28:12). În mod asemănător, imaginea semănatului în lacrimi și a seceratului cu imnuri de bucurie (Psalmii 126:5,6) este o promisiune fermă că Dumnezeu îți va conduce pe oameni de la un prezent dificil la un viitor fericit.

Sfârșitul sezonului recoltei era perioada în care pelerinii evrei din vechime aduceau roadele la templul lui Dumnezeu din Ierusalim (Exodul 34:22,26). Secerișul era pentru oamenii din acea vreme o lecție spirituală. La fel cum munca grea de semănare și îngrijire a câmpurilor, livezilor și viilor este răsplătită cu bucuria unei recolte bogate, și încercările prezente ale poporului lui Dumnezeu vor fi încununuate cu bucuria mântuirii la sfârșitul timpului. Imaginea marelui seceriș face trimitere la refacerea împărăției lui Dumnezeu pe pământ prin a doua venire a lui Hristos (Amos 9:13-15; Matei 9:37). Și aici însă apare tema așteptării. Ca și în cazul secerișului, trebuie să așteptăm să vedem roadele muncii noastre.

Meditează la ocaziile în care L-ai văzut clar și categoric pe Domnul la lucru în viața ta sau a altora. Cum poți găsi încurajare pentru situațiile cu care te confrunți în prezent?

4 Citește Psalmul 92. Care două aspecte ale Sabatului sunt evidențiate aici?

Lauda la adresa lui Dumnezeu pentru marile lucrări ale mâinilor Sale (92:4,5) și descrierea edenică a celor neprihăniți (92:12-14) fac în mod clar trimitere la săptămâna creației – primul aspect celebrat de Sabat. Apoi psalmul Îl laudă pe Domnul pentru victoria Sa asupra dușmanilor ca Dumnezeu al dreptății (92:7-15) și astfel sugerează al doilea aspect al Sabatului – răscumpărarea din păcat (Deuteronomul 5:12-15). Prin urmare, Psalmul 92 Îl laudă pe Dumnezeu pentru creația Lui din trecut și pentru grija din prezent față de lume și face trimitere la speranța păcii, la ordinea divină veșnică de la sfârșitul timpului.

Oamenii se pot bucura de odihna Sabatului pentru că Dumnezeu este „Preaînalt” (92:1); poziția Lui superioară pe înălțimi Îi oferă un avantaj imbatabil asupra vrăjmașilor. Dar, deși este Preaînalt, Domnul Se coboară degrabă pentru a-i salva pe cei care Îi cheamă numele. Rolul Lui de Creator și Răscumpărător ar trebui să îi inspire pe oameni să se închine lui Dumnezeu și să Îl iubească.

„Untdelemn[ul] proaspăt” exprimă devotamentul reînnoit al psalmistului de a-I sluji Domnului ca slujitor al Său reconsecrat (92:10). Ungerea cu untdelemn se făcea pentru consacrarea oamenilor aleși, precum preoții și împărații (Exodul 40:15; 1 Samuel 10:1). Cu toate acestea, psalmistul a ales un cuvânt ebraic neobișnuit, *balal*, pentru a descrie această ungere, care nu denotă de obicei ungerea slujitorilor lui Dumnezeu, ci amestecarea untdelemnului cu alte părți ale jertfei (Exodul 29:2; Leviticul 2:4,5). Folosirea unică a termenului *balal* implică faptul că psalmistul dorește să se prezinte ca jertfă vie Domnului și să se consacre în totalitate lui Dumnezeu.

Găsim gânduri despre consacrare într-un psalm dedicat Sabatului pentru că Sabatul este semnul că Dumnezeu Își sfințește poporul (Exodul 31:13). Palmierii și cedrii din Liban ilustrează creșterea poporului lui Dumnezeu în credință și în adevărata apreciere a scopurilor și iubirii divine. Sabatul este semnul legământului veșnic al lui Dumnezeu cu poporul Său (Ezechiel 20:20). Prin urmare, odihna Sabatului este esențială pentru poporul lui Dumnezeu pentru că îi dă puterea să aștepte cu încredere ca Dumnezeu să Își îndeplinească toate promisiunile (Evrei 4:1-10).

Citește Psalmul 92 din nou. Ce mare speranță ni se oferă aici și cum putem noi, chiar și acum, să găsim alinare în ceea ce ni se spune?

- 5 Citește Psalmii 5:3; 30:5; 49:14; 59:16; 92:2; 119:147; 2 Petru 1:19 și Apocalipsa 22:16. Ce perioadă a zilei este descrisă simbolic drept moment al răscumpărării divine și de ce?**

În psalmi, dimineața este de obicei perioada în care se așteaptă răscumpărarea lui Dumnezeu. Dimineața dezvăluie bunătatea lui Dumnezeu, care pune capăt nopții lungi de disperare și tulburare (130:5,6). Psalmul 143 spune că izbăvirea lui Dumnezeu va transforma întunericul prezent al morții (143:3) în lumina unei noi dimineți (143:8), iar existența din groapă (143:7) în umblarea pe „calea cea dreaptă” (143:10).

- 6 Citește Marcu 16:1-8. Ce s-a întâmplat în dimineața despre care se vorbește aici și de ce este lucrul acesta important pentru noi?**

Dimineața învierii lui Isus Hristos a deschis calea pentru eterna dimineață a salvării oferite de Dumnezeu tuturor celor care cred în numele Său. Când L-au întâlnit pe Domnul lor înviat, ucenicii lui Isus au avut parte de puterea deplină a făgăduinței din Psalmii 30:5 – „Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată viața: seara vine plânsul, iar dimineața, veselia”. Numai prin bunătatea lui Dumnezeu și iubirea Lui necondiționată, plânsul nostru este transformat în bucurie (Psalmii 30:5,7).

Așa cum luceafărul dimineții anunță nașterea unei noi zile, credința vestește noua realitate a vieții veșnice în copiii lui Dumnezeu (2 Petru 1:19). Isus este numit „Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apoc. 22:16) pe care Îl așteptăm cu nerăbdare să Își instaureze împărăția, în care nu vor mai fi noapte, rău și moarte (Apoc. 21:1-8,25). De fapt asta și așteptăm mai mult decât orice altceva, atunci când vorbim despre așteptarea Domnului. Și, cu siguranță, merită așteptarea.

„Deasupra mormântului deschis al lui Iosif, Hristos proclama-se biruitor: «Eu sunt Învierea și Viața». Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeirea putea rosti. Toate fapăturile create trăiesc numai prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt dependente de viața lui Dumnezeu” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 785).

Se spune că moartea este gravată în celulele noastre încă de la naștere. Ce făgăduință avem prin învierea lui Isus cu privire la caracterul temporar al morții? De ce să nu uităm că moartea este trecătoare pentru noi?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul 8, „Creșterea în Hristos”.

Psalmii fac apeluri puternice să ne punem speranța în Domnul. Atunci când așteptarea ne face să ne simțim împovărați, nesiguri și însingurați, ar trebui să ne amintim de ucenici în ziua înălțării la cer a lui Isus (Faptele 1:4-11). Ei au fost lăsați să aștepte ca El să Se întoarcă într-o zi necunoscută din viitor. Există cineva care să fi trăit vreodată o dorință mai intensă de a primi pe loc binecuvântările lui Dumnezeu? Cu siguranță că în ziua aceea tânjeau în sinea lor: „Doamne, ia-ne cu Tine acum!” Cu toate acestea, au fost îndrumați să aștepte făgăduința Tatălui și revenirea Domnului. S-au întors la Ierusalim și au făcut exact ce le-a spus Isus – au așteptat să primească în dar Duhul Sfânt, apoi au predicat lumii Evanghelia (Faptele 1:12-14; 2). Porunca Domnului de a ne pune speranța în El este una imposibil de îndeplinit dacă El nu lucrează în noi prin Duhul Sfânt. Niciun entuziasm uman nu va putea face față presiunii exercitate de așteptare asupra fragilității noastre. Un singur lucru face față acestei presiuni: rămânerea în Isus Hristos, adică o relație personală cu El. Când ne vom pune speranța în Domnul, vom găsi pace și mulțumire în psalmi. Rugăciunile și cântecele noastre sunt locul în care inima lui Dumnezeu și inima noastră se întâlnesc zilnic.

Studiu zilnic: Ieremia 49 – Plângeri 3; Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Alimentația și sănătatea” (de la „Moduri greșite de a lua masa” la final).

1. Ce a scos Domnul din casa de arme?

2. Ce ființe sunt asemănaute cu lăcustele zbârlite?

3. Al cui scaun de domnie a ajuns mai presus de al împăraților care erau în Babilon?

4. Ce rod au mâncat femeile?

5. Care sunt momentele nepotrivite pentru masă?

Privire generală

În psalmi, conceptele de speranță și de așteptare cu speranță denotă deținerea – și demonstrarea – unei credințe durabile. Credincioșii sunt chemați să aștepte și să sere în Domnul în ce privește împlinirea făgăduințelor Sale, la fel cum Avraam și Sara au fost chemați să aștepte cu speranță binecuvântarea copilului promis (Geneza 12:1-4; 21:1-5), care a fost în cele din urmă revărsată asupra lor după 25 de ani. În mod asemănător, poporul Israel a sperat și a așteptat eliberarea, suferind 430 de ani în Egipt înainte de a pleca spre țara promisă (Geneza 15:13; Exodul 12:40,41). Tot la fel, psalmiștii, cu o credință trainică, și-au pus speranța în promisiunile lui Dumnezeu, la fel ca Daniel, care a așteptat întoarcerea evreilor în țara promisă (Daniel 9:1,2), conform profeției celor 70 de ani, din Ieremia (Ieremia 29:10,11). Evreii L-au așteptat și ei sute de ani pe Mesia cel promis, până când a sosit timpul și Isus a venit pe acest pământ în trup omenesc.

Așteptarea cu speranță este alcătuită din două variabile: (1) anticiparea împlinirii unei promisiuni și (2) perspectiva că ceea ce este promis se va împlini într-o anumită perioadă de timp sau până la o anumită dată. În viață, când așteptăm cu speranță, anticipăm în mod activ un eveniment din viitor, fie că așteptăm un nou loc de muncă, o nuntă iminentă, nașterea unui copil, dobândirea unui grad academic, o călătorie viitoare, o funcție nouă etc. Între anticiparea evenimentului propriu-zis și împlinirea lui trebuie să treacă un interval de timp. Același lucru este valabil și pentru promisiunile lui Dumnezeu din viața noastră de zi cu zi, precum și pentru împlinirea finală a marilor evenimente din planul răscumpărării.

Comentariu

Șase cuvinte ebraice sunt folosite de psalmiști când doresc să exprime problematica speranței. Le vom analiza pe scurt pe fiecare dintre ele.

Qawah

Qawah este cel mai des întâlnit verb ebraic folosit pentru a exprima conceptul de speranță/nădejde, care poate fi tradus și sub formele verbale: „a aștepta cu speranță”, „a anticipa”, „a spera”. În cele 20 de ocurențe din cartea Psalmii, verbul *qawah* are drept complement di-

rect substantivul propriu „Domnul”, adică El este Cel în care psalmistul speră, Cel în care își pune nădejdea, Cel după care tânjește: „Toți cei ce nădăjduiesc în Tine nu vor fi dați de rușine” (25:3; vezi 69:6); „Să mă ocrotească nevinovăția și neprihănirea, când îmi pun nădejdea în Tine” (25:21); „Da, suflete, încrede-te în Dumnezeu, căci de la El îmi vine nădejdea” (62:5). După cum arată cu prisosință aceste versete, încrederea noastră ar trebui să fie întotdeauna în Domnul.

Forma substantivală ebraică *tiqvah*, „speranță/nădejde”, provine din rădăcina verbală *qawah*: „Tu ești nădejdea mea, Doamne Dumnezeule! În Tine mă încred din tinerețea mea” (71:5). Pentru psalmist, singura speranță pe care o avem în această viață este Dumnezeu. După ce meditează asupra efemerității acestei existențe, psalmistul exclamă către Domnul: „În Tine îmi este nădejdea” (39:7).

Verbul *qawah* poate fi folosit și cu sens negativ, de exemplu așteptarea distrugerii poporului lui Dumnezeu de către vrăjmași (Psalmii 56:6; 119:95). Folosirea cu sens negativ a acestui cuvânt ne amintește că așteptarea sau speranța noastră, a păcătoșilor, se concentrează adeseori pe anticiparea unui rezultat negativ. Pentru a ne păzi de această tendință, așteptările și speranțele noastre trebuie să izvorască dintr-o inimă refăcută de Duhul Sfânt.

Yahal

Yahal înseamnă „a aștepta, a spera, a îndura, a tânji după”. După *qawah*, este rădăcina verbală cea mai folosită în Vechiul Testament pentru a exprima ideea de speranță. Din cele 48 de contexte în care este folosit, 21 apar în psalmi. *Yahal* este de obicei legat de *qawah* (Iov 30:26; Psalmii 39:8; 130:5; Proverbele 10:28; 11:7; Isaia 51:5).

În cartea Iov, *yahal* se aplică de obicei speranței sau așteptării zadarnice sau care pare nefolositoare și prin urmare nu are legătură cu Dumnezeu (Iov 6:11; 14:14; 29:21). Dar nu la fel stau lucrurile și în psalmi. Dumnezeu este complementul clar al speranței sau așteptării rediate prin termenul *yahal*, după cum se observă în: Psalmii 31:24 – „toți cei ce nădăjduiți în Domnul”; 33:22 – „Fie îndurarea Ta peste noi, după cum o nădăjduim noi de la Tine!”; 38:15 – „Doamne, în Tine nădăjduiesc”; 39:7 – „În Tine îmi este nădejdea”; 42:11 – „Nădăjduiește în Dumnezeu”; 69:3 – „mi se topesc ochii așteptându-L pe Dumnezeul meu” (NTR). Creatorul nostru merită toată încrederea noastră. Încrederea noastră în credincioșia și în iubirea Lui este baza oricărei religii adevărate și a relației autentice dintre Dumnezeu și oameni. Această relație se întemeiază

pe mila Lui și pe bunătatea Lui iubitoare, pe care le revarsă asupra celor care se încred în El (Psalmii 33:18; 147:11).

În lumina adevărilor biblice menționate anterior, este necesar să ne îndreptăm atenția din nou asupra Psalmului 119. După cum declară acest psalm, obiectul speranței este Cuvântul lui Dumnezeu (119:43,49,74,81,114,147). Mai mult, cuvintele din gura lui Dumnezeu, așa cum sunt consemnate în Scripturi, sunt singura bază adevărată pentru credința creștină. În paginile și făgăduințele Scripturii creștinul poate găsi siguranța speranței și mântuirii lui. Vrăjmașul este conștient de acest lucru și a făcut din Biblie o țintă specială a atacurilor sale, încercând să îl distragă pe credincios de la adevărurile ei sau să îl facă să creadă că Scripturile nu sunt decât mit, ceva inventat de oameni. Toate dovezile pe care le avem în sprijinul Bibliei: puterea ei transformatoare, profețiile ei împlinite, făgăduințele ei minunate, ar trebui să ne facă să ne alăturăm psalmistului și să afirmăm: „Eu nădăjduiesc în Domnul [...] și aștept făgăduința Lui.” Mai presus de toate, atenția noastră ar trebui să se concentreze asupra Scripturilor ca sursă a speranței noastre.

Hkah

Verbul *hkah* înseamnă „a aștepta, a răbda, a anticipa, a spera”. Ca și în cazul verbului anterior, *yahal*, complementul lui *hkah* este de obicei Dumnezeu (Isaia 8:17; 30:18; 64:3; Țefania 3:8).

Hkah este folosit de doar două ori în psalmi. Prima dată apare în versetul 20 al Psalmului 33 – un imn înălțat la adresa Creatorului și Susținătorului lumii (33:1-11). Versetul 12 este versetul-cheie al acestui psalm, afirmând alegerea poporului lui Dumnezeu de către Domnul. O astfel de alegere este baza încrederii credinciosului în Dumnezeu. În schimb, nu ne putem încrede în forța brațelor, în arme sau în războinici (33:16,17). Psalmistul proclamă: „Sufletul nostru nădăjduiește în Domnul; El este Ajutorul și Scutul nostru” (33:20). Ca ființe umane care trăiesc într-o cultură seculară, materialistă, avem tendința să ne punem încrederea în banii noștri, în abilitățile sau diplomele noastre, în știință ori în țara noastră. Dar, în calitate de creștini, încrederea noastră ar trebui să se bazeze numai pe Domnul.

Cealaltă utilizare a lui *hkah*, în Psalmul 106, arată lipsa unei atitudini răbdătoare, care îndură multe. Psalmul 106 este un psalm istoric, după cum am văzut în studiul anterior. În versetul 6, scriitorul amintește minunile lui Dumnezeu pentru poporul Său în timpul exodului și al ră-

tăcirii ulterioare în pustiu. Dar cei din poporul lui Dumnezeu au „uitat curând lucrările Lui și n-au așteptat (*hkah*) împlinirea planurilor Lui”. Și noi astăzi ne confruntăm cu aceeași mare ispită. Cu toții putem uita cu ușurință ce a făcut Domnul în viața noastră, ceea ce face să ne fie greu să așteptăm cu speranță împlinirea promisiunilor Sale. Inima care uită să spere în Domnul încearcă cu disperare să Îl „ajute” pe Domnul să Își îplinească făgăduințele, după cum vedem în situația lui Iacov și a mamei sale, Rebeca. Nerăbdarea lor de a-și asigura binecuvântarea de întâi născut, cu aproape orice preț, ne amintește să așteptăm cu speranță ca Domnul să îplinească la vremea stabilită de El ceea ce a promis.

Dumah

Dumah este un substantiv care înseamnă „liniște, odihnă”. „Făcând referire la liniștea morții ([Psalmii] 94:17; 115:17) [...], *dumah* exprimă o tăcere sau o odihnă care reflectă încrederea în Dumnezeu (Psalmii 39:2 [3]; 62:1 [2]) sau lipsa unei liniști care rezultă din aparenta pasivitate a lui Dumnezeu ([Psalmii] 22:2)” („*dumah*”, în *New International Dictionary of Old Testament Exegesis*, vol. 1, p. 912).

Psalmul 62 folosește acest substantiv pentru a exprima așteptarea în liniște. Cuvântul e tradus de două ori, după cum urmează: în versetul 1 – „Numai în Dumnezeu sufletul meu își găsește liniștea și *numai* de la El *vine* ajutorul meu” (NTR) – și în versetul 5 – „Suflete al meu, găsește-ți liniștea numai în Dumnezeu, căci de la El *vine* speranța mea” (NTR).

În restul Scripturii, așteptarea cu speranță implică și păstrarea liniștii, tăcerii. În vremuri de așteptare, cea mai bună modalitate de a răbda și a rămâne neclintit este de a tăcea și a medita la Cuvântul lui Dumnezeu. O astfel de mentalitate ne ajută să găsim sprijin și să ne pregătim pentru testul răbdării, pe care trebuie să îl trecem înainte să vedem împlinirea speranțelor și așteptărilor noastre. Scriptura ne încurajează astfel în timp ce așteptăm și sperăm: „Căci este o prorocie a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit” (Habacuc 2:3).

Sabar

În Vechiul Testament, verbul *sabar* este folosit mai rar pentru ideea de speranță decât celelalte cuvinte pe care le-am analizat până acum. *Sabar* transmite ideea de „a avea așteptări, a-și pune speranța în”. Psalmistul

declară cu încredere: „Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeu lui Iacov, ferice de cine-și pune nădejdea [*sabar*] în Domnul Dumnezeu său” (146:5). Încrederea în Domnul îi va aduce fericire credinciosului, chiar și în mijlocul încercărilor. Am studiat motivele pentru a ne încrede în Dumnezeu și a ne închina Lui; în centrul acestor motive se află speranța.

În mod interesant, psalmistul folosește *sabar* de două ori pentru a exprima ideea de a avea așteptări și speranță. Psalmii 104:27 și 145:15 descriu animalele care așteaptă să fie hrănite de către Creator: „toate aceste viețuitoare Te așteaptă” și „ochii tuturor nădăjduiesc în Tine”. Aceste imagini evocă cuvintele lui Isus: „Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare, și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?” (Matei 6:26). După cum ne învață acest tablou, ar trebui să așteptăm cu aceeași speranță răbdătoare, ca păsările cerului, fără neliniște sau disperare, binecuvântările cerului pe care Dumnezeu ni le-a promis. Pe măsură ce cultivăm răbdarea și credința umilă de copil, vom fi întăriți în așteptarea noastră. Drept urmare, viața noastră de rugăciune va deveni și ea mai puternică.

Hil

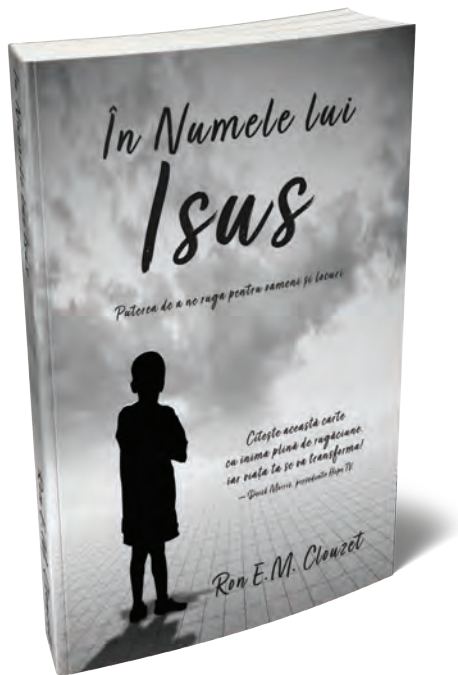
Verbul *hil* înseamnă „a trudi, a se zbate” și, de asemenea, „a da naștere” sau „a zămisi”. Prin urmare, versetul 7 din Psalmul 37 poate fi tradus literal: „Taci înaintea Domnului și *trudește/zămislește* în El” (subl.ad.). Implicația este că îndelunga răbdare pe care trebuie să o avem în timp ce ne așteptăm ca promisiunile lui Dumnezeu să se împlinească este asemănătoare cu chinul unei mame însărcinate gata să își nască copilul. Această perioadă de suferință implică trudă, durere intensă și lacrimi. Copilul nou-născut care apare ca rezultat compensează însă anticiparea și experiența suferinței. În același mod, așteptarea înaintea Domnului implică adesea neliniște și suferință temporară, dar rezultatul va fi bogat în binecuvântări din partea Domnului.

Aplicație

Speranța este o componentă importantă a fiecărui aspect al vieții pământești și spirituale. Apostolul Pavel o enumeră, împreună cu credința și dragostea, printre cele trei virtuți supreme ale unei vieți creștine roditoare, pline de Duhul Sfânt (1 Corinteni 13:13).

Speranța ne motivează să facem față bolii sau tragediei. Speranța este focul care arde în noi alimentând dorința de a ne prinde de puterea din făgăduințele lui Dumnezeu. Această flacără este alimentată la rândul ei de citirea zilnică a Scripturilor și de meditația la ele. Fiecare problemă din viața noastră își găsește soluția într-o perla de adevăr biblic. Speranța este mâna care prinde aceste comori scânteietoare și le fixează în inimă. În timp ce așteptăm împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu, răbdarea noastră va fi pusă la încercare, uneori vreme de ore, alteori vreme de ani, dar speranța ne dă puterea de a fi statornici, indiferent de durata sau severitatea încercării noastre.

Cu siguranță speranța este atributul care ne menține ochii îndreptați spre cer în timp ce așteptăm a doua venire a Domnului Isus.

„Recomand călduros această carte tuturor celor care doresc să-și îmbogățească viața de rugăciune – pastorilor, conducătorilor de biserici locale, grupelor de rugăciune și membrilor bisericii. Cei care își doresc cu ardoare să aibă mai mult succes în pregătirea orașelor lumii pentru a doua venire a lui Isus Hristos [...] vor descoperi că această carte este o sursă de putere.

– Geoffrey G. Mbwana, vicepreședinte, Conferința Generală

„Rugăciunea este una dintre armele alese de Dumnezeu în marele război pentru inima și mintea oamenilor. Prietenul nostru Ron Clouzot [...] cunoaște din experiență proprie puterea rugăciunii și totodată cele mai bune metode practice de a obține această putere. Am fost profund mișcați la citirea acestei cărți. [...] A sosit vremea [...] să ne rugăm cu adevărat și să căutăm schimbarea în propria viață, în familia noastră, în biserica noastră și între semenii noștri. Citește cartea și privește cum lucrează Domnul!”

– Jerry și Janet Page, Asociația pastorală, Conferința Generală

IANUARIE

1. L. Psalmii 46:7
2. M. Proverbele 4:18
3. M. Psalmii 88:13
4. J. 1 Petru 3:8
5. V. Deuteronomul 33:25
s. a. B 16:51, CT 16:42, IS 16:33, MS 16:48, SM 16:50, DJ 16:59, AR 17:00

6. S. 2 Cronici 20:20
s. a. B 16:52, CT 16:43, IS 16:35, MS 16:49, SM 16:51, DJ 17:00, AR 17:01

7. D. Deuteronomul 31:8
8. L. Psalmii 106:1
9. M. Psalmii 119:165
10. M. Proverbele 21:15
11. J. Ioan 3:16
12. V. Geneza 6:8,9
s. a. B 16:59, CT 16:49, IS 16:42, MS 16:56, SM 16:58, DJ 17:07, AR 17:08

13. S. Efeseni 4:31
s. a. B 17:00, CT 16:50, IS 16:43, MS 16:57, SM 17:00, DJ 17:08, AR 17:09

14. D. Isaia 32:8
15. L. Coloseni 3:17
16. M. Psalmii 139:23,24
17. M. Psalmii 106:3
18. J. 1 Ioan 5:12
19. V. Exodul 6:7
s. a. B 17:07, CT 16:58, IS 16:51, MS 17:05, SM 17:08, DJ 17:15, AR 17:17

20. S. Matei 9:35
s. a. B 17:08, CT 16:59, IS 16:52, MS 17:07, SM 17:09, DJ 17:17, AR 17:19

21. D. Evrei 4:16
22. L. Isaia 12:2
23. M. Ioan 7:38
24. M. Ieremia 18:6
25. J. Matei 25:40
26. V. Plângerile 3:22,23
s. a. B 17:16, CT 17:07, IS 17:01, MS 17:15, SM 17:18, DJ 17:25, AR 17:27

27. S. Psalmii 51:12
s. a. B 17:18, CT 17:08, IS 17:03, MS 17:17, SM 17:20, DJ 17:26, AR 17:29

28. D. Tit 3:2
29. L. Efeseni 5:20
30. M. Ieremia 12:3
31. M. Proverbele 17:22

FEBRUARIE

1. J. Psalmii 91:1,2
2. V. Psalmii 91:5
s. a. B 17:26, CT 17:17, IS 17:12, MS 17:26, SM 17:29, DJ 17:34, AR 17:38

3. S. Matei 11:28
s. a. B 17:28, CT 17:18, IS 17:14, MS 17:27, SM 17:31, DJ 17:36, AR 17:39

4. D. Matei 5:13
5. L. 1 Timotei 6:17
6. M. Iacov 3:4
7. M. Isaia 57:15
8. J. 1 Tesaloniceni 1:7
9. V. Ioan 1:12
s. a. B 17:36, CT 17:26, IS 17:23, MS 17:36, SM 17:40, DJ 17:44, AR 17:48

10. S. 1 Timotei 1:18,19
s. a. B 17:37, CT 17:28, IS 17:24, MS 17:38, SM 17:42, DJ 17:45, AR 17:50

11. D. Proverbele 16:24
12. L. 2 Corinteni 12:9
13. M. Evrei 13:5
14. M. Marcu 5:36
15. J. Iov 11:18
16. V. Psalmii 73:28
s. a. B 17:46, CT 17:36, IS 17:34, MS 17:47, SM 17:51, DJ 17:54, AR 17:59

17. S. Iacov 5:16
s. a. B 17:47, CT 17:37, IS 17:35, MS 17:48, SM 17:53, DJ 17:55, AR 18:00

18. D. Faptele 17:11
19. L. Daniel 1:15
20. M. Apocalipsa 2:7
21. M. Luca 10:33,34
22. J. Faptele 15:20
23. V. Psalmii 34:6
s. a. B 17:55, CT 17:45, IS 17:44, MS 17:57, SM 18:02, DJ 18:03, AR 18:09

24. S. 2 Ioan 1:3
s. a. B 17:57, CT 17:47, IS 17:46, MS 17:59, SM 18:04, DJ 18:05, AR 18:10

25. D. Marcu 1:41
26. L. 1 Corinteni 6:20
27. M. Matei 24:45
28. M. 1 Petru 5:10
29. J. Matei 10:8

MARTIE

1. V. Luca 4:39
s. a. B 18:05, CT 17:55, IS 17:55, MS 18:08, SM 18:13, DJ 18:13, AR 18:19

2. S. Psalmii 133:1
s. a. B 18:06, CT 17:56, IS 17:56, MS 18:09, SM 18:15, DJ 18:14, AR 18:20

3. D. Ecclesiastul 12:1
4. L. Ieremia 42:3
5. M. Marcu 9:41
6. M. Ioan 11:4
7. J. Psalmii 5:12
8. V. Ieremia 29:11
s. a. B 18:14, CT 18:04, IS 18:05, MS 18:18, SM 18:24, DJ 18:22, AR 18:29

9. S. Psalmii 16:9
s. a. B 18:15, CT 18:05, IS 18:07, MS 18:19, SM 18:25, DJ 18:23, AR 18:30

10. D. Marcu 1:22
11. L. Galateni 6:7
12. M. Ioan 6:51
13. M. 2 Corinteni 7:1
14. J. Marcu 10:43-44
15. V. Romani 12:12
s. a. B 18:23, CT 18:13, IS 18:15, MS 18:27, SM 18:34, DJ 18:31, AR 18:39

16. S. Psalmii 34:18
s. a. B 18:24, CT 18:14, IS 18:17, MS 18:29, SM 18:35, DJ 18:32, AR 18:40

17. D. Geneza 2:16,17
18. L. Luca 11:13
19. M. Romani 12:8
20. M. Isaia 40:31
21. J. 1 Corinteni 10:31
22. V. Ioan 7:37
s. a. B 18:32, CT 18:21, IS 18:25, MS 18:37, SM 18:44, DJ 18:40, AR 18:48

23. S. 1 Tesaloniceni 5:14
s. a. B 18:33, CT 18:23, IS 18:26, MS 18:38, SM 18:46, DJ 18:41, AR 18:50

24. D. Romani 5:8
25. L. Psalmii 48:14
26. M. 2 Corinteni 13:11
27. M. Psalmii 37:5
28. J. Psalmii 30:2
29. V. Filipeni 4:13
s. a. B 18:40, CT 18:30, IS 18:35, MS 18:47, SM 18:54, DJ 18:48, AR 18:58

30. S. Matei 11:5
s. a. B 18:42, CT 18:31, IS 18:36, MS 18:48, SM 18:56, DJ 18:49, AR 18:59

31. D. Psalmii 19:1